

Giới thiệu Tiểu Đan Của Giáo Sư

Mỗi tình thầy trò từ xưa đến nay vốn chịu nhiều áp lực. Nhưng một mối tình nhẹ nhàng, sâu lắng trong "Tiểu Đan của giáo sư" đem đến một cảm giác khác, nhiều cung bậc cảm xúc trộn lẫn cùng vị ngọt ngào, xen lẫn đắng nồng vẫn được thể hiện rõ nét, tựa như ta nhâm nhi một tách cà phê nâu vào những buổi chiều trầm lắng.

Warning: Truyện diễn biến nhanh, mang một chút hướng tự truyện. Chú ý trước khi lột hố <3

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chu Nhã Đan - sinh viên năm nhất đang lơ ngơ giữa dòng người đi ngược xuôi. Trường đại học hóa ra lớn thế này sao? Cô chẳng biết đi đâu hết. Xa xa nhìn thấy một chàng trai mặc quần áo giản dị, trông có vẻ giống giáo sư trong trường. Cô chạy lại hỏi: "Giáo sư! Giáo sư! Thầy có thể chỉ em tới phòng C không?"

Vị giáo sư này quay sang nhìn, dáng người cao cao, hơn cô phải một cái đầu, anh đứng ngược sáng, gương mặt hết sức điển trai! Vị giáo sư trả lời với giọng trầm thấp: "Sinh viên mới?"

Cô gật đầu lia lịa, anh nhìn thẳng, bắt đầu sải bước: "Theo tôi."

Cô đuổi theo anh, chăm chú nhìn bước chân nhanh thoăn thoắt của người phía trước để rồi đắm rằm vào người ta. Anh quay xuống: "Tới nơi rồi."

Chu Nhã Đan cúi gập người: "Cảm ơn giáo sư!" Ngẩng đầu đã chẳng thấy bóng dáng đâu, người này có thuật di chuyển tức thời chẳng?

Phòng C rất lớn, rất đông sinh viên trong đó, hầu như toàn là sinh viên năm nhất như cô. Ngôi trường này có vẻ chỉ mình cô là thi vào nên cô không có bạn bè, đành ngồi một góc khuất.

Khán phòng bỗng im lặng, các thầy cô giáo bước vào. Hiệu trưởng nói vài lời rồi từng thầy cô giáo lên giới thiệu bản thân. Đang ngáp ngáp dài thì giật mình phát hiện ra anh đang đứng ở trên bục, đồng dạng: "Tôi là Vu Định, các sinh viên cũ hay gọi tôi là giáo sư Vu. Tôi dạy môn Tâm lý học, rất vui được gặp các em."

"Đó là giáo sư đẹp trai nhất trường này, thấy sao hả Chu Nhã Đan?"

Chu Nhã Đan giật nảy mình, quay sang nhìn cái người vô duyên đó, hạnh phúc phát khóc mắt! Là người bạn chí cốt của cô - Vô Linh! Cô ôm Vô Linh vào lòng: "Sao cậu không xuất hiện sớm hơn? Tôi đang buồn muốn chết đây!"

Vô Linh sắp tắc thở tới nơi rồi! Đập đập cái tay đang ôm chặt cổ mình: "Em gái! Bỏ ra! Tôi sắp tắc thở vì cậu rồi!"

Thế là cô không đơn côi rồi~

Buổi đầu tiên cũng chưa phải học gì nhiều, khổ nỗi cô không ở trong kí túc xá. Lại phải lặn lội đi tìm phòng trọ. Sau hai tiếng lạch bạch đi tìm nhà, lạy chúa tôi! May mắn có một nhà trọ giá vừa phải ở gần trường. Cô ở tầng 6, đi bộ tới phát ngất! Phòng không phải quá rộng cũng không quá bé, gọn gàng, ngăn nắp còn có ban công! Hoàn hảo!

Tay ta cầm chổi! Chân ta đập giẻ! Chiến dịch dọn nhà bắt đầu! Ý quên, cô bật nhạc, vừa dọn vừa hát theo vang cả phòng.

Anh vừa vào nhà đã nghe thấy tiếng vang của người hàng xóm lầu trên. Thứ đầu tiên anh nghĩ tới là: "Lầu trên lại có một tên điên chuyển vào rồi."

Vu Định ra ban công hút thuốc, nhìn xa xăm. Đèn đường đã bật sáng, làn khói như khiến không khí thêm phần mơ ảo, những tiếng hỗn tạp của xe cộ, tiếng người ta trò chuyện, tiếng các cửa hàng. Sao lại khiến ta mệt mỏi thế này. Tay vịn vào ban công, nhả thêm một hơi khói, hôm nay trăng sáng thật. Bất thành linh, một vật kì lạ rơi thẳng xuống mặt anh.

Thứ này quen quen...

Đầu nổi gân, áo ngực của đứa nào!!! Nhà trọ thừa thớt thế này, thủ phạm không ai khác chỉ còn của khách trọ lầu trên!! Hừ mũi, coi như anh nhân từ. Đi lên tầng trên gõ cửa phòng. Nữ sinh anh mới gặp sáng nay bước ra tay cầm đĩa, miệng nhai nhồm nhoàm mỳ sợi, có vẻ cô nhận ra anh rồi, mắt sáng lên: "Giáo sư Vu!?"

Vu Định đưa vật trên tay ra trước mặt Chu Nhã Đan. Cô tí thì ngã ngửa, áo ngực của mình sao lại trong tay anh chứ?! Chu Nhã Đan đỏ mặt bùng bùng giăng vật đó từ tay anh, giấu ra sau, miệng lắp bắp: "Áo của em... sao thầy có được?"

Nhìn biểu cảm đáng yêu của cô sinh viên trước mặt, anh đáp: "Roi vào mặt tôi." Anh luôn nói chuyện cộc lốc như vậy.

Anh ngó vào thì thấy nòi mì sợi đang ăn đang dở, hỏi tiếp: "Sao lại ăn mì?"

Cô quăng áo ngực sang bên cạnh, gãi gãi đầu rồi: "Em... không biết nấu ăn."

Anh miễn cưỡng tha thứ cho cô! Vu Dịch quay lưng: "Theo tôi."

Chu Nhã Đan như cún con, liền bám theo anh. Vừa đi vừa nhảy nhót nữa. Đúng là tuổi trẻ ngập tràn năng lượng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Oa!! Mắt cô sáng lên, có đồ ăn rồi! Cô quay sang anh, đùa giỡn: "Em có nên cảm ơn cái áo ngực kia không nhỉ?"

Cô bị ngốc à, nên cảm ơn người cho cô ăn kia kìa. Vu Dịch thờ dài, ngồi xuống ghế. Cô sinh viên Chu Nhã Đan ăn rất nhiệt tình, chẳng chú ý trời cao đất dày. Hm, nhìn cô ăn cũng rất ngon miệng, coi như anh được khen đi. Có vẻ ăn ngang bụng rồi, Chu Nhã Đan đặt đũa xuống, nhìn giáo sư Vu chăm chăm. Anh thấy không thoải mái, ngẩng đầu lên hỏi cô sinh viên trước mặt: "Không ăn nữa hả?"

Mặt nghiêm của cô giãn ra, cười cười: "Thầy Vu, em mãi ăn quá không giới thiệu bản thân. Em tên Chu Nhã Đan, sinh viên năm nhất ngành tâm lý học. Em có một thỉnh cầu nho nhỏ ạ."

Chu Nhã Đan tiếp tục: "Thầy với em làm hợp đồng đi!"

Giáo sư Vu gác đũa, xem cô nhóc này muốn làm hợp đồng gì đây. Anh khoanh tay trước ngực, gật đầu ra hiệu.

Hợp đồng này thật sự nực cười, gì mà anh bao ăn, cô dọn nhà. Còn không lấy lương. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh cũng thấy hợp lý. Đột nhiên có người giúp việc, người bận rộn như anh cũng khó lòng từ chối.

"Tôi đồng ý."

Câu nói này nghe sướng cả màng nhĩ! Cô từ nay không lo ăn mì từ năm này qua tháng khác nữa! Haha! Chu Nhã Đan cô đã có đầu bếp riêng! Cô nhóc sinh viên họ Chu cười mãn nguyện với anh: "VẬY... Giáo sư! Em không khách sáo nữa!"

Cả tuần nay cô mãi miết cày phim Hàn kết quả sáng dậy muộn! Với một sinh viên năm nhất ngu ngơ như cô mà nói, học kỳ đầu tiên rất quan trọng. Cong mông lên mà chạy! Nhìn thấy giáo sư rồi, ày! Không kịp phanh! Thế là người cô bổ nhào vào người anh. Vu Dịch bị "bức tường thành" va phải tí thì ngã nhào. Nhận diện được người trước mặt mới nổi tính thích chọc người: "Sinh viên năm nhất Chu Nhã Đan, hôm nay tiết đầu là của tôi. Em mà tới trễ tôi sẽ phạt em đấy."

Gương mặt lộ vẻ lúng túng, cô hoang mang tìm giày bay đi nơi nào, miệng còn lẩm bầm: "Em xin lỗi, em không tới trễ đâu!"

Tìm ra giày rồi! Sinh viên năm nhất Chu Nhã Đan thần tốc phóng về phía trước. Vu Dịch nhìn mà bùm miệng nhin cười. Quay sang đồng hồ đeo tay, anh còn mãi mấy chuyện linh tinh này sẽ muộn theo mắt!

Chuông reo giờ trưa, Chu Nhã Đan háo hức kéo Vô Linh tới căn tin trường. Không biết đồ ăn ở trường đại học có ngon không nhỉ? Khổ nỗi mấy hôm nay chẳng kịp ăn ở căn tin bao giờ, cầm cùi vào phim ảnh rồi ăn bữa mấy đồ ăn sẵn ngoài cổng thôi!

Vô Linh sững sốt khi nhìn khay đồ ăn của bạn. Biết rằng dạ dày cô không đầy nhưng không tới mức muốn vợ vét hết đồ ăn của người ta vào khay mình như vậy chứ?

Cô nhấn nhó: "Vô Linh, thật sự mà nói đồ ăn ở đây chẳng ngon lắm, cũng gọi là tạm được thôi!"

Vô Linh ngồi ngay ngắn hẳn giọng: "Chu Nhã Đan! Tôi đã nói cậu bao lần rồi! Khi ăn phải thẳng lưng, từ tốn, ăn nhiều rau ít thịt, cậu không muốn giữ dáng sao? Em gái, cậu là con gái đấy!"

Chu Nhã Đan dường như đã quá quen với mấy câu này của Vô Linh, thần nhiên đáp: "Cậu biết đấy, tôi giữ dáng để ai ngắm? Dù gì tôi cũng chẳng thể tăng cân được. Mục đích sống của tôi là để ăn tất cả mỹ thực trên đời mà, cậu đâu có lạ lắm gì~"

Trên đầu Vô Linh xuống hiện ba vạch đen. Em gái à, tôi cạn lời với cậu rồi...

Vu Định này giờ chỉ hướng mắt về phía sinh viên năm nhất họ Chu, nhìn cô ăn anh thấy ngon miệng hơn hẳn! Giáo sư Tư Uy - đồng nghiệp thân thiết của anh nhìn theo hướng mắt anh, nhận ra điều khác thường mới khuyên nhủ: "Vu Định à, cậu mới 26 tuổi, còn thỏa mái tự do chơi đùa, đừng rằng buộc với vợ, để như tôi mệt lắm."

Anh nhìn tên to gan trước mặt với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, Tư Uy biết mình có chút không đúng, ngậm miệng không hé nửa lời nữa.

Về tới nhà rồi, cô nhìn chìa khóa dự phòng mà anh đưa trong tay, nắm chặt, tối giờ làm việc rồi!

Vu Định về tới nhà là bảy giờ, đáng ra còn đi nhậu nhẹt với Tư Uy và các đồng nghiệp khác nhưng người mẩu mực như anh phải từ chối thôi, còn phải lo cơm nước cho một nhóc con đang ngóng ở nhà nữa. Mở cửa căn hộ đập, vào mắt anh là đôi dép bông con thỏ màu hồng xếp ngay ngắn trước cửa. Nhà sạch sẽ, thơm mát hơn cả lúc anh mới chuyển đến. Trên so-pha, cô đang ngủ tít mít, hai tay còn ôm cây lau nhà, TV vẫn bật, gói snack đang ăn dở đang nằm ngay ngắn trên bàn. Chắc là đói rồi, anh cười một điệu, sẵn tay áo vào vai "mẹ hiền nấu cơm".

Chu Nhã Đan bị mùi thơm đánh thức. Cô hít một hơi sâu rồi bật dậy: "Có mùi sùi cào thịt heo hẹ! Giáo sư mua về hả?"

Anh cầm muối com đập vào đầu cô sinh viên mơ màng: "Là tôi làm, mau lại đây ăn cơm, Chu Tham Ăn."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hôm trước, cô nói với anh rằng mình phải đi làm thêm vào thứ bảy, chủ nhật để lấy tiền trả học phí. Có người nói không quan tâm, thế mà giờ đang làm gì? Lại còn lười theo bằng hữu đi cùng chỉ để theo dõi cô nhóc này làm việc.

Tư Uy bực mình hần giọng: "Cậu đang làm gì thế? Ăn mặc như người bị truy nã ngồi lù lù trong quán cà phê, cậu không ngại nhưng tôi thì ngại chết đi được đây này! Được một hai cái ngày nghỉ ở nhà với vợ con bị cậu lấy mất rồi!"

Anh quay mặt nhìn Tư Uy, đứng theo kiểu "Tôi không quan tâm" rồi lại tiếp tục chăm chú cái con bé đang cẩn thận bưng bê.

Tư Uy đi theo anh tới quán được hai ba lần thì từ chối không theo nữa. Mỗi lần cô về đều thấy anh đang ở dưới nhà, lúc thì bảo quét sân, lúc thì đi mua đồ, cô thấy kì lạ vô cùng.

Lại thêm một chủ nhật, Chu Nhã Đan lau dọn nhà anh thật sạch sẽ từ sáng đến trưa, ăn uống xong liền ngồi ì ở sô pha nhà anh xem phim một lúc, tới hai giờ chiều liền đứng dậy, mặc áo khoác nói vọng vào chỗ giáo sư Vu đang giả ngủ: "Giáo sư! Em đi làm đây!"

Đến lúc giáo sư hành động!

Vẫn ngồi chỗ cũ, vẫn là tách cà phê hay gọi. Anh chỉ lẳng lặng ngồi đó, trông chừng cô như cách anh hay làm. Nhiều lần anh tự hỏi bản thân mình, tại sao lại làm những hành động này, đến giờ anh vẫn chưa hiểu rõ được bản thân mình nữa! Cuối cùng trái tim Vu Định anh cần gì?

Anh thờ dài, nâng tách cà phê nóng hồi uống một ngụm.

Mới lơ đãng chốc lát đã không thấy cô trong tầm mắt, quán đang có vụ gì ầm ĩ, Vu Định kéo mũ lại gần. Chu Nhã Đan đang cúi đầu xin lỗi một vị khách, bà ta vênh váo, mặc đồ sang trọng hết nấc, có vẻ đồ của bà ta bị cà phê đổ vào không ngừng xi nhục cô.

Cô đang lúng túng, rất lúng túng là đằng khác, rõ ràng là cô bị con trai yêu của bà ta ngáng chân mà ngã, cuối cùng lại bị làm cho toi tã thế này. Sao họ nhìn thấy mà không giúp cô chứ? Tại sao biết rõ mà lại lạng lách?

Chàng trai ấy bước tới, ai vậy? Anh bỏ mũ xuống đứng trước cô, tầm thân to lớn sừng sững che chở Chu Nhã Đan đang bối rối. Cô nhận ra anh rồi, anh nắm lấy bàn tay nắm chặt gấu áo của cô, nói đủ để cô nghe thấy: "Nhóc con, không sao chứ?"

Lưng anh lớn quá, cảm giác chỉ cần đứng sau anh, cả thế giới chẳng thấy mình nữa, cô kiệt sức rồi, nín lấy áo anh, còn lại nhờ anh vậy.

Vu Định đâu phải không hiểu loại người này, trong nháy mắt đã khiến cái con người kiêu ngạo ban nãy câm nín, mặt đỏ bừng lên chẳng biết vì xấu hổ hay giận dữ nữa, hung hăng bỏ đi. Anh giải quyết xong xuôi phi vụ vòng vèo mới tuyên bố: "Nhân viên Chu Nhã Đan từ nay, nghỉ việc."

Chu Nhã Đan bị kéo ra khỏi quán, vừa khóc lóc ì ôi vừa quở trách Vu Định: "Giáo sư! Em mất việc rồi! Học phí tính sao đây!"

Chẳng cảm ơn thì thôi, còn trách anh? Vu Định sợ bị người ta nói mình ức hiếp người, nói thẳng: "Làm việc cho tôi, nghe lời tôi, Giáo sư Vu tôi bao nuôi em."

Mấy tiếng khóc lóc biến mất, giọng cô có vẻ tốt hơn." Thật không?"

Giáo sư mẫu mực xoa đầu cô học trò nhỏ:" Tôi không lừa em."

Từ hôm ấy cô chẳng thèm đi làm nữa, ở nhà bám anh. Chu Nhã Đan vừa quét nhà vừa than vãn với Giáo sư Vu:" Giáo sư! Giáo sư! Đồ ở căn tin chẳng ngon tí nào, chẳng ăn được nhiều thành ra về nhà ăn lán cả phần thầy, em xin lỗi!"

Anh đang chăm chú nấu canh cà chua, anh còn không hiểu cô chắc:" Nói chủ đề chính."

Cô cười ngại ngùng, bị anh phát hiện rồi:" Thầy làm bữa trưa mang đi nhé?"

"Không." Vu Dịch từ chối thẳng thừng

Đau lòng quá! Sao thầy nữ!

Cô đành dùng khổ nhục kế, vớt chổi sang một bên mà ôm chặt lấy chân anh, cái người kia mặt lại không biểu cảm, lết cả người cô tới nồi cà chua đã chín. Không được rồi, cô giờ trò la ó:" Giáo sư không làm cơm thì em cũng không làm việc nữa! Em ôm chân thầy đến khi nào thầy đồng ý thì thôi!"

Anh nắm được thóp của Chu Nhã Đan này từ lâu, xuất chiêu cuối:" Vậy thì, học sinh năm nhất khoa tâm lý học Chu Nhã Đan, em lên nhà đi, tôi không cho em ăn nữa."

Đúng là phương thức hợp lý dành riêng cho cô, cô đứng dậy tiếp tục quét nhà chẳng hé nửa câu. Ăn xong cũng chẳng thèm ở lại xem mấy bộ phim sến súa, ăn snack với anh nữa, Vu Dịch anh làm người ta giận rồi hả?

Sáng hôm sau, Chu Nhã Đan mệt mỏi mở cửa, đập vào mắt cô đầu tiên là Vu Dịch, anh đang cầm trong tay hai hộp cơm trưa:" Được chưa? Đừng giận nữa."

Mặt ai đó rạn vỡ trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Vì cái thói mê phim Hàn quá độ của Chu Nhã Đan mà giờ cô đang ngồi uống nước với anh trong phòng của Vu Dịch. Sao anh không để ý những người khác? Bao nhiêu người ngủ gật như vậy mà chỉ bắt mình cô vậy?

Cô chán nản nằm nhoài ra bàn uống nước, anh thì cặm cụi làm việc không quan tâm là mấy. Ngồi im không được bao lâu, y như rằng cô giờ trò trốn thoát.

Chu Nhã Đan:" Giáo sư Vu! Em chưa dọn nhà!"

Vu Dịch:" Chiều hôm qua đã lau 5 lần."

Anh khá lắm! Cô tiếp tục:" Em đói!"

Anh đâu dễ bị lừa:" Trước mặt em không phải hộp bánh sao?"

Cô tặc lưỡi, coi như anh giỏi đi! Cô lại bắt đầu nghịch ngợm, dưới đất bỗng có mấy tờ tài liệu cũ của Vu Dịch, cô liền nhặt lên viết gì đó vào mặt trắng, gấp mấy bay giấy phi, đập xuống bàn anh. Giáo sư Vu gác bút mở ra, hai chữ rõ to đập vào mặt anh "Em chán."

Một lát sau anh phi mấy bay lại cho cô, cô tò mò mở ra, dòng chữ phũ phàng đậm chất Vu Dịch anh "Kệ em"

Cô cạn lời.

Loay hoay một lúc, chán quá mà ngủ gật luôn trên bàn. Anh ngẩng đầu, cô sinh viên anh mà dễ mất hơn ai hết đã say ngủ từ hồi nào. Anh nhẹ nhàng bước tới, giáo sư Vu véo nhẹ mũi nhỏ, cái mặt xinh bỗng nhăn nhó một chút. Anh cười, đắp áo khoác lên cho Chu Nhã Đan, lăm bằm:" Em đã bao giờ thấy mình phiền phức chưa? Sao cái phiền phức của em lại thu hút tôi như vậy?"

Hôm nay là chủ nhật mà anh lại ốm sắp mặt ở nhà, kết quả là cô hàng xóm tốt bụng như cô lại vách thuốc vào mà chăm sóc thôi!

May thay cô có chìa khóa dự phòng nhà anh không lại lâm cảnh bấm chuông tới tới cũng chẳng ai ra mở cửa. Đúng là nhà anh không có cô động tay vào thì nó cứ bản như thế từ năm này qua tháng nọ mất. Trước tiên cô phải xem tình trạng sức khỏe của con trâu tên Vu Dịch kia đã!

Anh nằm bẹp dí trên giường, cô vào phòng vỗ cho ba cái vào lưng, thúc giục:" Giáo sư mau dậy đi! Sinh viên tốt bụng Chu Nhã Đan tới đo nhiệt độ cho thầy đây!"

Vu Dịch vừa nghe tên đã phản ứng mạnh, bật dậy đùn cô sinh viên nọ ra khỏi phòng:" Còn không mau về nhà, em sẽ bị lây bệnh nếu ở đây quá lâu đấy!"

Chu Nhã Đan bỏ ngoài tai lời anh vừa nói, ép người ta xuống giường còn ra lệnh:" Thầy! Há miệng!"

Cô nhét nhiệt kế vào miệng anh. Dán miếng hạ sốt lên trán rồi đẩy anh xuống giường, nghiêm giọng:" Giáo sư! Việc của thầy là ngủ một giấc thật ngon! Em đi nấu cháo! Thầy mơ đẹp."

Xong anh rồi, cái con người chưa từng nấu ăn như cô nấu cháo cho anh thì anh sao mà nuốt?

Anh ngủ được một lúc, tỉnh giấc thì có khá hơn một chút, trên bàn là thuốc và nước. Vu Dịch ngoan ngoãn uống thuốc rồi mới ra ngoài. Chu Nhã Đan đang chăm chú vừa xem hướng dẫn vừa làm theo, lên vào trong tủ một chút đồ ăn trên bàn, không tệ. Cô nhìn thấy anh, mắng:" Thầy mau vào ngủ tiếp đi!" Đặt tay lên trán anh, nói tiếp:" Đó, còn sốt mà! Mau vào ngủ đi!"

Anh nắm lấy cổ tay cô, nghiêm túc tiến gần:" Sao lại tốt với tôi như vậy? Sao cứ phải khiến tim tôi loạn nhịp?"

Mặt cô đỏ bừng bừng, lùi lại để rồi đụng vào bàn, hết đường lui mới đánh trống lảng:" T- thôi chết, món canh của em"

Anh thích phản ứng đáng yêu đó của cô, chỉ muốn dè cô ra thôi. Anh kìm lại mình đi ra ngoài.

Đồ ăn được bung tới tận giường. Anh đang chăm chăm vào tài liệu trên tay. Cô bực mình giật lấy tập tài liệu, ngán ngẩm nói:" Mau ăn đi, thầy không được làm việc nữa! Nó không tốt cho sức khỏe của thầy đâu!"

Là ai chứ cô thì Vu Dịch nghe theo răm rắp! Nhưng còn phải giờ chút trò nhõm nhõo mới chịu:" Tôi đau đầu lắm, không muốn ăn."

Chu Nhã Đan ngồi xuống cạnh giường, vuốt vuốt tóc anh:" Ngoan ngoan, còn không mau ăn, em đồ cho chó ăn bây giờ."

Khoan! Đây là đồ dành hả? Sao anh thấy cứ nhùng nhục, mà thôi kệ, anh ngồi dậy hải lòng ăn, cũng phải khen tay nghề cô:" Ồn, cũng không phải không ăn được."

Ai đó được đả mà tự đắc:" Haha! Tất nhiên rồi!"

Bỗng dạ dày Chu Nhã Đan gào thét lên một hồi. Còn lố cho cô chui không? Nhục nhĩ quá! Anh cũng biết ý, ho một cái:" Mau ngồi xuống đây, ăn với tôi."

Hết cách, cô ngoan ngoãn nghe lời. Anh tiếp tục nói:" Há miệng." Chu Nhã Đan ngại ngần tuân lệnh, Vu Dịch đút cháo cho cô, cháo hình như ngọt hơn so với lúc cô miễn cưỡng thì phải a~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sáng sớm hôm nay sang nhà cô, chẳng thấy người đâu hết, ở khe cửa có một tờ giấy nhỏ, Vu Dịch mở ra đọc:" Giáo sư Vu, hôm nay thầy đừng đi làm, em vắng mặt. Em không làm, cho em xin nghỉ một hôm nhé.

Chu Nhã Đan."

Cô nhóc này lại đi đâu rồi, anh cũng chẳng để ý lắm, rồi đi.

Thiếu cô, anh cứ thấy thời gian chậm hơn, nhàm chán hơn, vắng lặng và hiu quạnh. Cảm giác từng giây phút trong ngày của anh chỉ toàn xoay quanh cô sinh viên tên Chu Nhã Đan ấy. Từ bao giờ cô lại là một phần quan trọng trong cuộc đời anh như vậy?

"Này Vu Dịch! Con nguội hết rồi kìa!"

Tên nào đó miệng nhồm nhoàm nhắc nhở.

Anh giật mình, nãy giờ đặt mắt vào mây trời, gió thổi đến nổi cơn canh ngủi ngắt, anh đóng hộp cơm trưa." Tư Uy, tôi đi trước."

Tư Uy ngơ ngác như nai con, vội vội vàng vàng ăn đến nghẹn đứ cả cổ, chỉ có Vu Dịch vô tình! mau mau đuổi theo sau." Này Vu Dịch! Đợi tôi với~!"

Anh đi qua sân bóng rổ, Vô Linh đang đọc truyện tranh ở ghế đá cười ha ha, Vu Dịch đi sát lại cho Vô Linh, cô sinh viên nữ này nhìn thấy anh là lập tức chỉnh lại phong độ, giáo sư Vu ngại ngừng hỏi:" Sinh viên Vô, em... có biết hôm nay sinh viên Chu đi đâu không?"

Vô Linh tưởng được thầy giáo điển trai phong độ tán tỉnh, ai ngờ hỏi cô bạn thân của mình, hựt hắng chút ít những vẫn trả lời tên giáo sư nam thân bên cạnh." Hm, hôm qua cậu ta có nói em là.."

Tư Uy đang ngủ gật trong phòng làm việc bỗng có tin nhắn khiến anh ta giật mình, là số của anh... Hà?! Tin nhắn từ anh? Có phải mơ không vậy? Tư Uy tỉnh ngủ hoàn toàn, đọc tin nhắn:" Tôi về sớm."

Tên này đi đâu đây?

Lệ ướt mi mắt, mỗi lần tới đây là lại nhớ tới những nỗi phiền muộn và nỗi đau đớn ngày đó, từng kí ức ấy vẫn còn rõ rệt. Bó hoa cúc trắng trên tay thay lời thương nhớ. Mưa ướt đầm vai áo đen cô, đặt bó hoa xuống hai bìa mộ đã mọc rêu xanh, Chu Nhã Đan nhớ họ, thời gian của cô chẳng có nhiều, để chăm sóc cho bìa mộ của cha mẹ.

"Cha mẹ, con xin lỗi vì không đến sớm hơn, chắc cha mẹ cô đơn lắm..."

Cô ngồi thụp xuống, nước mắt hòa cùng mưa rơi xối xả, kí ức về cha như ủa về ngay trước mắt.

Năm ấy, cô chỉ mới sáu tuổi, cha cô hay bệnh tật, mẹ cha đều làm lụng vất vả nhưng gia đình tràn ngập hạnh phúc yêu thương cho tới một ngày. Cha cô bị ung thư tủy, số tiền rất lớn nên không thể chữa trị, ông chỉ còn sống được vốn vẹn một tháng. Từ hôm ấy ông đặt hết tình yêu thương vào hai mẹ con, ông lấy toàn bộ tiền dành dụm được đưa cô đi chơi những nơi cô thích, cho cô ăn những nơi cô muốn. Ông luôn vui vẻ, mặc dù ông rất đau. Ông ôm cô nhiều nhất có thể, đưa cô về, đón cô đi, nói chuyện với cô -nhưng điều ông chưa từng làm trước đó. Cha cô đưa cô tới quán mì cô thích ăn, lấy số tiền còn lại mua kẹo kéo cho cô. Mỗi tối đều hát ru, nói rằng ông yêu cô lắm! Và sẽ nhớ cô lắm!

Cô nhớ những hôm đi sau ông, đuổi theo bóng dài của ông. Đêm định mệnh ấy, ông đã kiệt sức rồi, ông ôm cô vào lòng, cất lời hát muôn thủa ông sáng tác cho cô. Ông còn nói rằng:" Sau khi con tỉnh dậy, con sẽ đối mặt với thế giới khổ nhọc hơn. Cha sẽ luôn dõi theo con."

Cha cô qua đời, không lâu sau mẹ vì đau lòng mà theo cha, bỏ lại đứa trẻ mới bước sang tuổi thứ bảy.

Kí ức đau thương tràn ngập nước mắt của một bé gái đáng thương. Biết có ngày đó cô đã trân trọng từng giây phút bên ông, cô nhẹ nhàng lau đi nước mắt nhuộm màu kí ức. Cha mẹ cô sẽ không thích cô như vậy đâu.

Dường như có ai đó che chắn cho tấm thân ướt sũng này, lúc nào anh cũng xuất hiện đúng lúc Chu Nhã Đan cần. Anh nhẹ nhàng cởi áo khoác trùm lên người cô, người anh ướt chẳng kém còn thở hổn hển:" Tìm thấy em rồi."

Anh gặp người đỡ cô đứng dậy, anh đã nghe Vô Linh nói cứ 2 năm cô lại tới đây một lần để thăm cha mẹ. Hóa ra một sinh viên vô ưu vô lo như cô lại có một quá khứ tang thương đến vậy.

Cô gái trước mặt không ngừng việc run rẩy, Vu Dịch mau chóng đưa cô lên xe, tăng nhiệt độ. Chu Nhã Đan nhìn vai áo sơ mi mỏng của anh, vì cô mà ướt hết rồi. Cô cúi đầu:" Xin lỗi thầy, áo thầy cùng ghế xe đã ướt hết."

Anh nhìn cô, Chu Nhã Đan toát lên vẻ đáng thương vô bờ, Vu Dịch ôm chặt lấy, xót xa." Không sao, có tôi đây rồi."

Chu Nhã Đan cô kiệt sức rồi, vươn người nín lấy hơi ảm từ cơ thể cao lớn, ở bên anh cô mới biết thế nào là an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

" Vô Linh... tôi lỡ thích giáo sư Vu mất rồi~ tôi phải làm sao??"

Vô Linh đang uống nước phụt toàn bộ ra ngoài:" Cái gì cơ?! Cậu nói lại xem nào!?"

Mọi người trong căn tin hướng hết mắt về phía bàn ồn ào này, Chu Nhã Đan đá vào chân Vô Linh, đúng là Vô lớn miệng!:" Vặn nhỏ volume của cậu lại!"

Vô lớn miệng vừa cười vừa vuốt cằm nhỏ:" thế cậu đã biết diễn đàn fclub của crush cậu chưa? Đông đúc nhộn nhịp lắm!"

Vô Linh đưa điện thoại của mình cho cô, đúng là có diễn đàn, sao có thể đông như vậy? Hầu như là sinh viên trong trường. Đúng là ghét của nào trời trao của đấy, cô từng khẳng định mình sẽ không bao giờ yêu những anh chàng có nhan sắc, Chu Nhã Đan còn bảo khi đứng với họ chẳng khác gì sào rỗng để cạnh dưa hấu đắt tiền cả. Thế mà giờ đây lại yêu phải một tên "Giáo sư nam thần", trời không thương cô rồi!

Tình mộng thì đã trong nhà anh, cô ngẩn ngơ từ sáng tới giờ sao? Vội vàng đặt điện thoại xuống, Chu Nhã Đan phải làm việc thôi.

Anh vừa về tới nhà, vút cặp sang một bên, mệt mỏi ngã người xuống ghế sofa. Di động của cô bỗng thông báo liên hồi, chưa bao giờ nó ồn ào như vậy. Tính tò mò nổi lên, Vu Dịch tùy tiện mở máy. Hóa ra cô ở trong một nhóm kín, Vu Dịch Fclub... chờ chút cái gì cơ?! Fclub của anh?! Sao anh không biết nhỉ??"

Vu Dịch vừa lướt vừa tùm tùm cười, còn mang chút ngạc nhiên, dường như anh ở đâu, làm gì đều bị họ chụp lại, đăng lên fclub cả. Quan trọng hơn, cô là một thành viên trong nhóm kín. Anh thật sự bất ngờ còn cảm thấy có chút vui sướng trong lòng.

Chu Nhã Đan vừa bước ra từ phòng anh, giáo sư Vu bên ngoài là người sạch sẽ, ngăn nắp thế mà lại có tật vút đồ lung tung. Bỗng nhận ra tên giáo sư kia đang vô tư lướt điện thoại ốp hông của cô. Chu Nhã Đan vội vàng giật lại nó từ tay anh. Ôi! Bí mật của cô đi tong rồi!" Giáo sư Vu! Thầy tự tiện! Lần sau em sẽ để mặt khâu!"

Môi đẹp vẫn cong, anh tiến lại gần, ánh mắt như chứa tình, nhẹ nhàng mang mặt ngọt:" Lần sau em muốn biết tôi ở đâu, tôi không ngại việc báo cáo. Muốn ảnh của tôi, tôi mỗi ngày gửi cho em một chiếc. Em không cần thiết vào fclub này đâu sinh viên Chu."

Gương mặt đỏ ửng, cô tháo chạy:" T- thầy mau mau đi nấu cơm!"

Lên năm hai rồi, Chu Nhã Đan, Vô Linh cùng một số bạn học quen biết đi uống rượu ăn mừng một chút. Không biết ý kiến ngớ ngẩn của ai, mọi người quyết định mời hai vị giáo sư được yêu thích nhất tới cùng chung vui. Vu Dịch tất nhiên sẽ đi, đơn giản là có cô ở đó. Còn Tư Uy lại không may mắn như vậy, muốn đi lắm nhưng bị vợ cấm không cho đi. Một sinh viên thông minh lòi kéo luôn cả Tư phu nhân lẫn tên giáo sư chiều vợ này cùng tới. Cuối cùng cả hai bọn họ quây bang nóc.

Vô Linh xì mặt tựa vai Chu Nhã Đan than thở:" Tiểu Đan~ thế là giáo sư Tư đã có vợ, tôi còn định "cưa" thầy ấy. Chán thật!"

Cô vỗ vai Vô Linh cười thầm:" Linh Linh, hần ta còn rất yêu vợ, cậu đừng hòng."

Vô Linh bĩu môi, cô thật tình! Chẳng an ủi người ta được câu nào!

Tư Uy đang quàng vai vợ cười haha:" Rượu ngon rượu ngon."

Chu Nhã Đan mở lời chê:" Chẳng ngon chút nào, đã đắng còn cay."

Mọi người bật cười, Tư Uy xấu hổ quay sang trách mắng tên giáo sư đang vừa uống rượu vừa đặt mắt vào cô sinh viên họ Chu kia:" Cậu xem học trò cưng của cậu đi! Em ấy say rồi kia, lại còn trêu tôi nữa."

Vu Dịch phản đòn:" Anh đáng mà."

Sao lúc nào tên này cũng phủ mình Tư Uy anh vậy? Thật tức chết!

Đã khá khuya, đèn đường đã bật sáng, xe đi lại thưa thớt, cô thì đã say thật rồi, ban đầu hăng hái uống cạn bây giờ lại gật gà gật gù. Cười cười lảm bảm cái gì không biết, ngã người sang nam sinh bên cạnh. Cậu ta giật mình, ngại ngừng không dám làm gì. Vu Dịch mới rời mắt một chút đã thành ra như vậy, giáo sư Vu kéo Chu say mền lại." Xin phép."

Cồng cô trên lưng, người gì cứ giẫy giụa ai cồng cho nổi. Bất giác, cô ghé vào tai anh, thì thào:" Vu Dịch... em thích thầy."

Anh cười. Nụ cười hết sự hiền dịu. Phải nói là dịu dàng hơn bao giờ hết. Đặt cô xuống ghế xe, đặt nụ hôn nhẹ lên trán Chu Nhã Đan." Điều này... không cần em nói thay tôi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Anh dựa ngoài lan can rỉ sắt, điều thuốc trên tay lá vẫn còn cháy đỏ. Khói thuốc bao trùm lấy không khí ẩm đậm. Ánh đèn đường phản chiếu trên vũng nước nhỏ dư âm của trận mưa rào ngày hè. Anh ngẩng đầu, có vẻ cô sinh viên vô tư kia đã say ngủ. Chợt nhớ tới cái hôm cô uống quá chén. Không còn

bao lâu nữa họ lại phải tới trường. Anh cần nghĩ ra phương pháp thoả lộ thật hợp lí.

Thả điều thuốc xuống đất, Vu Dịch bật Laptop, cố gắng kiểm tìm nhưng kết quả lại không như ý nguyện. Chẳng cách nào khả quan với người như anh. Đầu loáng thoáng nghĩ tới Tư Uy đầu bả đậu. Anh ta có khi lại giúp được.

Vu Dịch do dự một hồi, cuối cùng vẫn mở lời nhờ vả: "Tư Uy, tôi cần anh giúp."

Tư Uy bả đậu ậm ừm vài câu, anh ta hẹn gặp Vu Dịch ở quán cà phê gần trường, hai bọn họ vẫn hay ghé vào hôm sau, kèm thêm đôi lời than phiền, Tư Uy đang ôm vợ ngủ. Còn nhắc nhở sẽ nhờ tới sự giúp đỡ của Vô Linh để đảm bảo vụ này sẽ không ồn ào. Tên này hóa ra cũng không hẳn là quá ngu ngốc.

Mới sáng sớm anh đã gõ cửa nhà Chu Nhã Đan. Cô uể oải mở cửa với gương mặt ngái ngủ cùng đầu tóc bù xù. Anh đặt tập tiền lương vào tay cô, nói rằng cho phép Chu Nhã Đan được nghỉ một hôm để tu chỉnh lại nhan sắc. Cô lập tức tỉnh như sáo, ngơ ngác vài ba giây mới mở miệng hỏi: "Em đang mơ đúng không? Còn chưa cuối tháng thầy đã phát lương, thầy véo em một cái đi!"

Anh cong môi, nhéo đôi má bánh bao của cô: "Tỉnh chưa?"

Chu Nhã Đan lập tức nhăn nhó kêu la: "Đau! Đau! Em tỉnh rồi!"

Vu Dịch "hừm" một tiếng, vỗ nhẹ cái đầu mơ màng của cô: "Rồi, mau vào chỉnh chu lại đi, lát nữa Vô Linh tới đón em ngay đó. Tôi đi trước."

Cô cũng chẳng nghĩ gì quá nhiều, thỏa mái đóng cửa, dường như đã quên hết những gì anh nói. Đi qua nhà vệ sinh, tự hỏi mình định làm gì nhỉ? Gãi đầu chuyển hướng về giường tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tư Uy đưa Vu Dịch đi hết tất cả tiệm hoa trong thành phố mà anh vẫn chẳng chọn được loại nào vừa ý. Tư Uy chán nản lắc lon cà phê đá trên tay: "Sao cậu không chọn như những người khác?"

Anh khoanh tay trước ngực: "Tôi cần thứ đặc biệt hơn thế."

Tư Uy bật lon cà phê uống một hớp: "Cũng đúng, cậu gai góc như xương rồng vậy, không thể dùng cách của người bình thường được."

Nhờ câu nói vắn vơ của Tư Uy, anh nảy ra một ý nghĩ, anh sẽ lấy chính loại cây cứng rắn này.

Chẳng mấy chốc đã hết kì nghỉ hè. Vất vả lắm mới có thể kêu nàng lười Chu Nhã Đan thức giấc. Có thật là cô thích anh không vậy? Mọi tật xấu đều để lộ ra cho anh thấy hết cả rồi.

Hôm nay là ngày quan trọng đối với Vu Dịch, ngày anh bày tỏ lòng mình. Nhờ hai kẻ hăng hái kia, anh và cô đã yên vị ngồi cùng một bàn ăn. Vu Dịch hít hơi sâu: "Chu Nhã Đan, anh..."

Cô vừa ngẩng mặt lên đã thấy anh bị vây kín bởi các sinh viên năm nhất. Cứ nghĩ không có gì quan trọng, lẳng lặng ăn xong rồi rời đi như thường lệ. Tàn được đám sinh viên ra rồi nhưng cô lại chẳng thấy đâu. Gương mặt anh giờ hiện rõ vẻ khó chịu. "Các người lần sau còn cản trở tôi, xương rồng này tôi không ngại thõn vào họng các người."

Vô Linh thờ dãi: "Kế hoạch A thất bại."

Tư Uy ngồi đối diện lắc đầu bổ sung: "Quá đông người."

Không sao, bọn họ còn kế hoạch B! Tư Uy hẹn Chu Nhã Đan ra khu đất trống sau trường. Tại đây chẳng có lấy một bóng người, không lo việc ngại ngùng!

Vu Dịch: "Nhã Đan..."

Cô chợt nhận ra mình sắp muộn tiết Ngoại Ngữ, Chu Nhã Đan vội vàng thúc giục: "Giáo sư Vu! Em xin lỗi nhưng em sắp muộn rồi! Thầy nói nhanh lên một chút!"

Anh đã cố gắng hết sức, nhưng có vẻ chuyện này khó khăn hơn so với anh tưởng tượng. Vu Dịch buộc miệng buông lời: "Em dạo này ăn hơi nhiều."

"Chuyện này về nhà thầy nói cũng được mà! Em trễ giờ rồi! Cáo từ trước!"

Hai thanh niên trốn sau bụi cây sụp đổ, họ đồng thanh: "Kế hoạch B thất bại."

Tư Uy huych vai Vô Linh: "Còn cách nào khác không?"

Có vẻ kẻ nào đó đã quên điều quan trọng: "Em và thầy cùng bàn kế hoạch, thầy không có thì em lấy đâu ra?"

Nói xong Vô Linh mới nhớ rằng mình chung khóa với Chu Nhã Đan. Vợ vàng chạy đi mà không lời từ biệt.

Nắng chiều rọi qua cửa sổ rọi lên gương mặt thanh tú mang nét u sầu của anh. Chậu xương rồng này... anh biết phải làm gì với nó?

Bất giác có tiếng cọt két phát ra từ cửa gỗ cũ. Giọng nói dịu quen thuộc tựa tiếng đàn, cô cất lời: "Thầy chưa xong việc sao?"

Cơ hội này là trời ban cho! Không được bỏ lỡ!

Anh rời khỏi ghế, chậm rãi tiến tới. Dường như điều này đã thành thói quen, mỗi lúc trò chuyện với cô, anh đều lại gần như vậy. Vu Dịch đưa cô chậu xương rồng nhỏ, lấy hết động lực nói một hơi: "Không lòng vòng, anh thương em, làm bạn gái anh được không?"

Hả? Gì cơ? Cô khẽ lùi lại nửa bước, sững sờ với câu tỏ tình đậm chất Vu Dịch này. Từ trước tới nay cô chưa từng gặp ai có cách tỏ tình lạ lùng như vậy. Cô bật cười, gương mặt ửng hồng nhuộm chút ánh chiều tà: "Miễn cưỡng đồng ý."

Anh cười sáng khoái, nụ cười từ trước tới nay cô chưa từng được thấy. Ai có thể ngờ nó lại cuốn tới vậy: "Anh mới là miễn cưỡng tỏ tình với em."

Chu Nhã Đan ngẩn ngơ trong giây lát, má lại thêm hồng. Cô cúi đầu e thẹn. Nhưng cô còn điều thắc mắc, phải hỏi rõ: "Tại sao anh lại lấy xương rồng để tỏ tình chứ?"

Anh bóp đôi má phúng phính của cô: "Ngốc nghếch, em xem. Xương rồng tuy gai góc, cọc cằn là thế nhưng thực chất bên trong chan chứa tình yêu. Loại tình cảm âm thầm lo lắng, chăm sóc cho đối phương, chung thủy một người duy nhất. Em không thấy nó rất giống anh sao?"

Không uống công nhồi nhét mấy bộ ngôn tình sến sẩm vào đầu anh. Hóa ra cũng thấm được chút ít. Cô trêu chọc: "Vu Dịch thật khác người."

Cô dám trêu trọc anh! Chắc chắn đã ăn phải gan thỏ." Khác người mới yêu phải cô ngốc như em."

"Kế hoạch Vu Dịch: hoàn thành."

Tin nhắn báo cáo được gửi tới cho hai vị thanh niên nhiệt huyết. Bọn họ đều chung suy nghĩ: "Từ khi nào? Tên này quả thật không tầm thường!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Mùa thu lại một lần nữa ghé thăm khu chung cư cũ, gió se lạnh lượn qua các kẽ lá, gió tinh nghịch tung tăng chạy nhảy làm tấm lá vàng rung rinh, dường như không còn đỡ nổi những hạt sương sớm, sương chênh vênh rồi rơi xuống tạo ra tiếng tí tách. Một số trong chúng vô tình vướng vào chú chim nhỏ, nó vỗ mạnh đôi cánh gạt bỏ, khi đã thực sự sạch sẽ, chim nhỏ cất tiếng hót như khúc ca chào sáng sớm.

Sinh viên Chu tỉnh giấc, vươn người thỏa mái. Cô thông thả thay đồ như thường lệ. Đột ngột con rét ủa về tốc bay rèm cửa, cô khẽ rung mình. Chu Nhã Đan vội vàng khép cửa, quả nhiên hôm nay phải mặc đồ dày hơn mọi khi.

Túc tắc chạy xuống nhà anh. Có lẽ còn ngủ, cô mở cửa bước vào. Vu Dịch đã thức dậy từ bao giờ, bữa sáng đặt trên bàn như lễ thường, anh vẫn luôn chu đáo như vậy. Nhìn nét mặt anh có chút gì đó bất ổn, ngồi xuống ghế đối diện. Đúng là anh chẳng giấu cô chuyện gì, khó chịu mà khai thật: "Hôm qua anh cho tên Tư Uy kia mượn xe, kết quả anh ta đâm phải xe người ta. Dù anh ta có bảo sẽ trả tiền sửa chữa xe nhưng hiện tại chúng ta không có xe để đi lại."

Tưởng gì to tát chứ! Cô cười đắc ý: "Vậy chúng ta đi xe buýt, không có gì phải lo về chuyện này cả~"

Cô không còn biết cảm giác đi xe buýt kể từ khi gặp anh, thành ra có chút khó khăn. Vì là giờ công sở nên xe gần như chật kín, với thời tiết này mà còn đồ mồ hôi hột, nghĩ tới mùa hạ nóng nực với hoàn cảnh này, ôi! Đúng là không thể tả được!

Anh tìm ra một ghế đơn trống, mau chóng kéo sinh viên cùng của mình ngồi xuống đó. Sinh viên Chu vuốt ngực, giờ có thể thở bình thường rồi! Quay đi lấy tai nghe đặt trong túi, anh hỏi: "Em nghe nhạc không?"

Quay lại đã thấy cô gật gù. Với không khí không đủ cho một người thở mà có thể ngủ như vậy, bái phục đặc tính bá đầu ngủ đó của cô! Đeo một bên tai nghe cho Chu Nhã Đan, có lẽ nên để cô ngủ một chút.

Mặt trời ló dần sau đám mây bông bênh, những tia nắng đầu tiên lao xuống như đua nhau, vài tia phản chiếu trên gương mặt cô gái đang say giấc. Ngay từ đầu anh chưa một lần rời mắt, đắm đắm nhìn Chu Nhã Đan. Thoáng một nét cười trên vành môi, Vu Dịch xích lại gần che nắng cho nàng nhỏ. Hành động giản đơn tưởng chừng như vô nghĩa này đã vô tình sưởi ấm biết bao con tim những cô gái trên chiếc buýt chật hẹp hôm ấy.

Chu Nhã Đan chăm chú ngắm bạn trai cực phẩm đang làm việc. Vu Định thở một hơi dài: "Em ngắm đủ chưa?"

Cô vrun người, gương mặt phản phát nét vô tư: "Chưa đủ."

Anh cười khỏ, khẽ lắc đầu. Mặc kệ cô vậy.

Trời đột âm u, mây đông âm ảm kéo tới từng đợt, thoáng chốc đã có giọt mưa tanh tánh nhảy nhót trên hiên nhà. Mùi rêu xanh hòa cùng mưa bốc lên man mát. Cô chống cằm chán nản ngược nhìn bầu trời bị mây mù che lấp: "Ai chà, lại sắp mưa rồi."

Vu Định hạ bút xuống, có vẻ đã xong việc, anh cốc nhẹ đầu ngón của cô, môi ẩn hiện nét cười. Chuối tâm tư mơ hồ bị anh ngắt quãng. Cô bưng tỉnh, nắm lấy bàn tay to lớn xương xương của anh. Hai người bọn họ vô cùng cẩn trọng, không dám đi ngang nhau. Anh đi trước, cô theo sau, bóng của hai người trải dài trên đường hành lang xê chiều.

Bất giác trời mưa như trút nước, dai dẳng không ngớt, hai bọn họ không cầm theo ô cũng chẳng mặc áo khoác mà diễn cảnh lãng mạn như phim.

Anh nhú mày, suy tư hồi lâu, Vu Định bước tới kéo Chu Nhã Đan nép vào thân thể cường tráng, nói: "Anh che cho em, sẽ không để em phải chịu ướt."

Ai ngờ anh hi sinh cặp sách che chở cho cô, thân thể mưa làm cho ướt sũng, dù thế anh vẫn không thể bớt sự điển trai vốn có, lại còn thêm phần quyến rũ hơn nữa! Mùi hương thơm ngát của cơ thể anh phả vào cánh mũi cô, cô say mất. Chu Nhã Đan bỏ đi suy nghĩ đáng hổ thẹn, tát nhẹ vào mặt một cái. Anh gọi taxi, mau chóng đưa cô vào trước. Sinh viên Chu vội lấy khăn giấy lau cho anh, lo lắng hỏi: "Sao lại phải làm thế? Anh bị cảm thì sao?"

Anh nắm lấy bàn tay đang vội vã lau khô, cười mãn nguyện: "Là do không muốn ai nhìn thấy nội y của em."

Bác lái xe "khụ" một tiếng ngại ngùng. Hai gò má của cô vừa bớt hồng gờ lại ửng lên như gấc chín. Mặc kệ anh! Anh ốm chết cũng không quan tâm anh nữa! Tên biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tư Uy thấy Tư Hinh- vợ anh ta dạo gần đây rất lạ, tối hôm qua không để anh ta động vào người, còn câu gắt với vị lão công đáng thương này. Sáng sớm, giáo sư Tư vừa thức dậy đã thấy vợ thay đồ chuẩn bị rời nhà. Tư Uy âm thầm theo Tư Hinh, không biết vợ anh ta gặp ai mà hứng thú như thế.

Chu Nhã Đan vừa ra khỏi cửa hàng tạp hóa, nhà Vu Định đã hết sạch sốt cả chua. Bất giác nhận ra Tư Uy, cô hớn hờ vẫy tay: "Giáo sư Tư!"

May Tư Hinh chưa nhận ra, Tư Uy tốc biến tới bịt miệng Chu Nhã Đan lôi vào trong cửa hàng tạp hóa: "Tiểu tổ tông à! Nhỏ tiếng thôi! Dạo chết tôi rồi!"

Cô nhắm mắt, kéo tay anh ta: "Thầy đi theo Hinh đại nhân làm gì?"

Giáo sư Tư không thể ngăn tiếng thở dài, phiền muộn trách: "Hinh đại nhân nhà em dạo này phớt lờ tôi, đường đường lão công của Hinh Hinh lại bị vợ bắt nạt, tất nhiên tôi phải đi tìm nguyên nhân."

Chu Nhã Đan mắt sáng như sao, nằng nặc đòi theo. Nài nỉ một hồi Tư Uy mới chấp nhận, cô cùng cà chua lên đường truy tìm với giáo sư Tư!

"Không! Em không đeo đâu!"

Giáo sư Tư cương quyết đeo bộ râu kèn cho cô, anh ta khò sởn than: "Tiểu muội muội! Vu phu nhân! Nghe lời tôi đi!"

Vu phu nhân? Cô khẽ cười hài lòng. Chu Nhã Đan gạt đầu ba cái, chỉnh lại bộ tóc giả trên đầu Tư Uy: "Đại sư huynh! Muội muội chỉnh tóc cho sư huynh."

Một lúc sau, "người quan trọng" xuất hiện, thoáng chốc quen thuộc, Tư Hinh cười đón tiếp, cô chợt nhận ra người thương trước mặt, chẳng hiểu sao lòng chợt đau như cắt. Quay sang đánh vị đại sư huynh kia: "Tư Uy! Vợ thầy! Vợ thầy sao lại đi cùng người yêu em?"

Tư Uy bất ngờ, Tư Uy hiểu nỗi đau và sự ngạc nhiên trong cô, vỗ vai trấn an Chu Nhã Đan, anh ta cũng chẳng vui vẻ gì: "Em bình tĩnh, chúng ta theo dõi"

Cô giờ sốt ruột, bất an. Trong thâm tâm tự hỏi: Có thật là anh đang lừa dối cô?

Cuối cùng vẫn chẳng nghe ngóng được gì. Bất lực mà ngã xuống ghế, đồ hóa trang cũng gạt bỏ ra hết. Họ nhận ra trên đầu họ bị cấm hai cái sừng to to.

"Đang làm gì vậy, sốt cả chưa đâu?"

Chu Nhã Đan giật mình, nhìn thấy anh rồi, cô xóc người ngồi thẳng, dùng hết sức để dằn thương anh, Vu Dịch không xi nhê khỏi vị trí, cảm nhận sự bất thường, anh gấp người, áp tay vào má đang đỏ lên vì tức giận của người yêu, ánh mắt phong tình, lo lắng." Em sao thế?"

Sinh viên Chu gạt tay giáo sư Vu, kìm nén nước mắt đang trực trào, giọng như lạc đi:" Anh và chị ấy có quan hệ gì?"

Tư Uy bên cạnh gạt đầu đồng tình với câu hỏi ấy. Tư Hình nhìn Vu Dịch, bọn họ được dịp cười lẫn lộn.

Tư phu nhân ngồi xuống bên chồng, giải thích:" Tiểu Đan em đừng hiểu lầm, chị và người thương em là bạn học cấp 3, chỉ hẹn nhau ra ôn lại chuyện xưa thôi." Tư Hình đầm nhẹ vào ngực vị đại sư huynh đang cần nhân, tiếp tục:" Còn anh, em đã có nói hôm nay em đi gặp Vu Dịch, anh mãi chơi game đầu quan tâm em? Em còn phải dò hỏi cậu ta liệu anh có người bên ngoài không, phải nhờ trông chừng anh. Nhưng cái bộ dạng ngốc nghếch này, em nghĩ không cần nữa rồi."

Hai thanh niên ngu ngốc được "thông nào". Không còn lỗ để trốn thẹn. Xấu hổ chết mất!

Vô Linh hôm nay nổi hứng dẫn Chu Nhã Đan đi mua sắm. Vui vẻ đưa cho cô một chiếc áo. Mới đầu nhìn cũng chỉ là chiếc áo phong bình thường, ai ngờ khi mặc vào cô áo lại rộng tới mức trễ xuống vai. Biết rằng cô bạn thân sẽ từ chối, sinh viên Vô liền nhắc nhở:" Tiểu Đan, ngày mai cậu mà không mặc tôi sẽ buồn lắm đây~"

Sáng hôm sau, trời thu hứng nắng ảm. Các cô gái thi nhau xúng xính những bộ váy ngắn ra đường. Chu Nhã Đan không quên bạn dặn, mặc trên mình chiếc áo mới mua. Vội vàng nhảy vào xe với anh, miệng còn than thở:" Dù nhiệt độ có tăng nhưng vẫn lạnh như thế! Anh nhỉ?"

Vu Dịch ánh mắt trôi về phía cô, bắt đầu có ác cảm với chiếc áo cô đang mang trên mình, anh chỉ trích:" Em mặc thứ gì đi học thế này? Hở chỗ này chỗ kia. Không được! Mau lên thay đồ!"

Chu Nhã Đan kiên quyết từ chối, ôm chặt lấy cánh tay sắt chắc của anh:" Không không không! Em mà thay, Vô Linh đánh chết em!"

Vu Dịch "hừm" một tiếng, anh bị cô làm ngùi lòng. Miệng không còn phản nản nhưng mặt lại cau có. Thầm trách móc Vô Linh.

Tường đã được yên thân, ai ngờ mọi lúc mọi nơi đều thấy bóng dáng anh nhìn chăm chăm. Chẳng quan tâm tới việc hai người chưa công khai quan hệ đã bám theo, lát lại kéo áo, kéo áo không để trễ xuống. Tên nào chỉ cần liếc nhìn sinh viên cưng của giáo sư Vu quá ba giây, y rằng bị anh lừ mắt đe dọa.

Vô Linh hiếu kỳ quay lại hỏi:" Thầy theo bọn em làm gì vậy?"

Vu Dịch bình thản đáp:" Đi theo **"đuổi ruồi"**. Đừng quá bận tâm."

Chu Nhã Đan khẽ rùng mình, cô hiểu ý anh, chắc chắn lần sau không mặc cái áo này thêm một lần nào nữa, nhét xuống đáy tủ!

Anh nản rồi, tiến tới thất cổ áo cô lại, đi khỏi thềm ngoài đầu nhìn. Giáo sư Vu thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sắc Đông nhàn chìm màu Thu, như một khi, có cặp tình nhân đang ăn tối, hình ảnh dung dị đến quen thuộc. Cô ăn no rồi, nhào xuống so pha, vốn do trời lạnh quá mà. Anh lác đầu nhìn về mặt ngổ tầu của cô đang chăm chú theo dõi bộ phim tình cảm trên TV. Vu Dịch nhanh chóng hoàn thành công việc rửa bát. Bàn tay xương của anh lạnh cóng, anh chà hai tay sưởi ấm. Lặng lẽ ngồi xuống cạnh Chu Nhã Đan. Mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều muốn chọc ghẹo, liền luôn đôi chân trần vào áo len xám của anh. Ban đầu Vu Dịch rùng mình một hồi, cuối cùng vẫn chẳng kéo chân cô ra, ngược lại còn ép nó vào người, xoa xoa sưởi ấm, anh quay sang cô, trách:" Anh dặn em đi tất, em chẳng bao giờ nghe lời giờ chân lạnh thế này rồi, em vui chưa?"

Bàn chân Chu Nhã Đan thoáng chạm vào cơ bụng vạm vỡ ấy, cô nhất thời đỏ mặt. Mẹ ơi! Người yêu cô không những có bờ vai rộng, dung mạo hơn người còn có cơ bụng a~

Khẽ rụt chân lại, nhảy lên đùi anh, yên vị trên đó. Tay vòng qua cổ Vu Dịch, cô giả thiếu nữ e thẹn:" Đêm nay... em có thể bên cạnh anh?"

"Tiểu cô nương, em còn ăn snack trên giường anh nữa anh lập tức mở cửa đuổi em về."

Anh đứng đó, toát ra đầy vẻ nghiêm trang, đạo mạo nhưng ánh mắt lại yêu chiều, tình tứ. Cô lập tức ngoan ngoãn, quẳng góc bím bím sang một bên. Cô biết, anh quân thú cô như vậy cũng chỉ vì anh thương cô thôi!

Anh ngồi xuống cạnh cô, day day thái dương khi nhìn sang đồng giáo án. Chu Nhã Đan vòng cánh tay nhỏ bé ôm chặt. Vu Dịch gác công việc sang một bên đáp lại cái ôm âu yếm ấm áp, lát sau buông cô, ân cần hỏi nhỏ:" Sao hôm nay lại em nhõng nhẽo thế này?"

Cô nghiêng mặt:" Không được sao?"

Nụ cười thoáng hiện trên vành môi anh khiến gương mặt như tạc tượng bừng sáng. Vu Dịch đặt tay lên má cô, đây là hành động anh hay làm nhất khi ở cạnh cô. Được người yêu sủng hạnh quả là phúc lớn dành cho Chu Nhã Đan cô. Anh thủ thi:" Tất nhiên là được."

Cô cười rạng rỡ, ôm chặt lấy người thương:" Rất yêu rất yêu anh!"

Vu Dịch nằm đọc sách, Chu Nhã Đan trườn nằm trên người anh, khuôn ngực của anh phập phồng, tiếng tim đập bên tai cô rộn ràng như thỏn thức. Nằm ngắm ngũ quan hài hòa của anh, thật quá sung sướng đi mà!

Anh khó lòng chuyên tâm được khi cứ bị cô trần trần nhìn ngắm. Đọc được vài ba chữ lại xoa xoa mái đầu nhỏ của cô, chẳng mấy chốc cô đã đi tìm Chu Công*

(*Ý chỉ đi ngủ, nằm mơ.) Giường mặt khi ngái ngủ của cô thật khả ái, Vu Dịch nhắm lúc lâu sau mới đặt cô. Đắp chăn lên cho người yêu dẫu. Cuối cùng đã có thể tập trung làm việc!

Giáo sư Vu tắt đèn ngủ, đồng giáo án cuối cùng đã xử lý xong. Anh đặt lưng xuống, ôm lấy cô mà ngủ. Tiếng tuyết rơi ồ ạt ngoài trời giá lạnh.

Bất giác, anh nghe tiếng "Bịch!". Giật mình tỉnh dậy. Dẫu ngã từ giường xuống song cô vẫn không tỉnh giấc. Anh nhẹ nhàng bế Chu Nhã Đan nòng say ngủ đặt lại trên giường, lần này anh chuyển cô vào trong nệm, có lẽ sẽ tránh việc cô té giường lần nữa.

Thế mà cô vẫn va đầu vào tường, đầu nổi cục to như quả trứng cút. Sinh viên Chu xoa đầu khẽ rên một tiếng, một lúc sau lại quay về giấc ngủ.

Anh quay sang cô, người cô run lên vì lạnh, có sao lại ôm chặt chần mà không đắp? Vu Dịch kéo mền nào cũng không buông chần, thương cô quá, anh tăng nhiệt độ máy sưởi.

Vì cô mà cả đêm anh chẳng yên tâm chợp mắt. Sáng dậy hóa gấu trúc, mắt rờ quầng đen mệt mỏi. Anh khuấy nhẹ cốc cà phê không đường, trên cô ngó:" Sau này về chung nhà với em không biết anh ngủ làm sao nữa."

Cô đắc ý phản đòn:" Thì... ta sẽ **"vận động"** trên giường, hai ta đều không ngủ!"

Nhón chân lên hôn môi anh, mặt cô ngỏ đỏ như gấc chín, ba chân bốn cẳng tót khỏi phòng. Anh quên cả khuấy cà phê, mím môi cảm nhận vị ngọt môi cô còn thấm đượm. Tạm tha cho cô vậy.

Chu Nhã Đan hôm nay bị "bà di" ghé chơi thành ra cả ngày vật vã trên sofa, không ngừng ôm bụng rên rĩ.

Vu Dịch đi làm về, thấy nhà bừa bộn, vốn định trách mắng nhưng nhìn tình trạng của cô, không còn tâm trí mắng nữa, chạy lại:" Em sao vậy?"

Chu Nhã Đan ngo ngoáy, đầu vùi xuống gối. Tông giọng của cô cao hơn một chút:" Hừm! Đừng động vào em!"

Anh nhướn mày khó hiểu ngược nhìn lịch. Đầu như đã nhớ ra điều gì, đứng phắt dậy, rời khỏi nhà.

Chu Nhã Đan bực dọc ngồi dậy, cả người ề ề, chảy máu không trôi, sao anh không tới hỏi thăm cô một chút? Có lẽ do cô hơi quá đáng, bỏ đi! Chu Nhã Đan đã đau tới mức chẳng thể nghĩ nhiều, cơ thể trở nên nhạy cảm, ầm ứ thút thút khóc. Đột, tiếng cọt két của cửa chính, anh bước vào với một chiếc túi màu đen, bên trong là "vật cứu thế" của chị em phụ nữ trong những ngày này. Cô kinh ngạc:" Anh còn nhớ?"

Anh ngồi xôm trước mặt cô, Vu Dịch như ánh dương, sáng ngời giữa chiều đông rọi ấm trái tim Chu Nhã Đan. Gạt đi nước mắt chực trào nơi khóe mắt. Anh xoa bụng giúp cô:" Em cứ ngồi yên đây, lát anh pha trà gừng cho em"

Cô gục xuống vai, lồng tay mình vào tay Vu Dịch:" Cảm ơn anh."

Tâm sự siêu siêu mỏng:

•Do tác giả vui vẻ vì nghĩ ra dự án mới, quyết định đăng sớm 1 hôm))), đồng thời sẽ đẩy nhanh tiến độ lên thành 3 ngày/ chương nhé:))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Cô cùng Vô Linh đang vui vẻ đùa nghịch với túi sưởi mới mua. Quả là đồ cao cấp, thực sự rất tốt! Chẳng hiểu sao Vô Linh bỗng trầm tư, thoáng chốc như nhớ ra điều gì: "A! Tiểu Đan! Tôi mới nghe ngóng được một tin, trường mình xuất hiện một giáo sinh tên Nhạc Giang. Đã 33 rồi nhưng rất trẻ đẹp! Còn là người tình cũ làm giáo sư Vu say đắm thời trung học. Cậu nên cẩn thận thì hơn."

Chu Nhã Đan ngán ngẩm thờ dài, yêu một đại nhân đẹp trai quả thật mệt mỏi!

Nhưng điều cô không muốn nhất đã xảy ra, Vu Dịch lại là trưởng Khoa, phải trực tiếp hướng dẫn cho cô giáo sinh ấy. Vì công việc trở nên bận rộn hơn trước, anh tối về trễ, sáng đi sớm. Thời gian cô ở một mình càng tăng cao, tự nhủ với lòng: là do công việc của anh mà thôi. Nhưng càng tự nhủ như vậy lại càng hoài nghi quan hệ của họ.

Sáng hôm sau Chu Nhã Đan cố tình đi sớm hơn thường lệ nhằm chọc tức anh. Ai ngờ lại quên ví tiền ở nhà. Thôi xong, cô khỏi ăn vặt rồi. Bèn gọi thức giục anh mau dậy lấy ví cho cô. Vu Dịch dù trách cô hậu đậu nhưng vẫn lọ mọ mang tới Chu Nhã Đan mang tới trường.

"Muốn trêu anh cũng khó thật!"

Cô lê chân vào phòng anh, nhìn mồ hôi trên trán mới biết vận tốc chạy của cô thế nào. Anh đặt ví xuống bàn, hai tay dang rộng đón lấy cô. Sinh viên Chu sà vào lòng giáo sư yêu dấu. Vu Dịch vui đầu xuống tóc mây bồng bênh của học trò cưng, hít một hơi sâu: "Mấy ngày không gặp em, anh thực sự nhớ mùi hương của em."

Tiếng giày cao gót vang lên, dừng lại ở phía cửa văn phòng Vu Dịch. Bọn họ luyến tiếc buông nhau. Nhạc Giang xuất hiện chưa đầy một giây sau đó.

Chu Nhã Đan không thể có cảm thiện với cô ta, liền đi thẳng: "Thầy Vu! Em xin phép."

Nhận ra ví hồng trên bàn, Nhạc Giang kéo cô lại: "Em sinh viên, đồ của em"

Cô nán lại, lừ mắt anh một cái: "Không phải của em"

Cô ta ngoái đầu nhìn anh, hết cách, anh cầm ví lên: "Của tôi."

Cô mím môi nhin cười, cả phòng tĩnh lặng trong sự ngỡ ngàng của cô ta.

Ngẩng đầu, đã muộn thế này rồi. Anh đứng dậy, trời liền đổ mưa lớn, cô đã về từ sớm, cũng may là vậy. Vu Dịch khe khẽ thở hơi dài.

"Anh có thể cho em đi nhờ không?"

Là Nhạc Giang. Đành phải đưa cô ta, anh không phải người bạc tình bạc nghĩa. Trên đường hai người im lặng không nói nửa lời, anh cũng không có ý bắt chuyện. Về tới nhà cô ta, Nhạc Giang mới nói: "Trời mưa rất lớn, anh có thể vào nhà em trú mưa, đợi ngọt hăng về, được không?"

Công nhận rằng trời mưa rất khủng khiếp. Vu Dịch không còn cách nào ngoài nó. Hôm nay anh quả rất xui xẻo.

Cô ngồi gọn trên ghế bành, bao giờ anh mới chịu về? Chu Nhã Đan đói meo. Ngoài trời cứ mưa tầm tã không tài nào ngớt. Gió như gào thét, giận dữ đánh gãy cây cối. Cô lướt web, trước mắt cô là bài cập nhật của Vu Dịch fanclub. Có thứ để giải trí rồi!

Chu Nhã Đan sững người, điện thoại trong tay xém rớt xuống đất. Tim như bị ai xé vụn, rỉ máu. Trên web vẫn hiện bài viết cô vừa đọc "Giáo sư Vu đi vào trong nhà cùng giáo sinh Nhạc. Họ đã quay lại?". Anh bỏ rơi cô lạc lõng để đi tìm người phụ nữ khác? Cô không sai, mối quan hệ của họ giờ đây quá rõ ràng rồi. Tay cô bấm chặt nếp áo, cười chói: "Không phải đâu! Chỉ là tin 'vịt' thôi! Không phải đâu!"

Tầm nhìn của cô mờ đi như bị phủ màng nước, sống mũi cay cay, giọt lệ nồng nhỏ xuống lòng bàn tay cô. Cô đã làm tương vị trí của mình trong lòng anh. Chu Nhã Đan nắm lấy giọt lệ, hôn lên nó thắm nuốt ngược nước mắt. Cô không được khóc lúc này, trái tim nhỏ bị bóp nghẹn đến ngạt thở, nỗi đau lẫn át con đói mải dạ dày. Chu Nhã Đan ôm hết chúng vào lòng lặng lẽ về phòng.

Vu Dịch về tới nhà, đứng trước căn hộ mới nhớ ra chưa nấu gì cho cô ăn cả. Anh vội vàng phi thẳng vào bếp mặc kệ quần áo nhếch nhác mồ hôi. Lục ục đi lên đi lên phòng cô với nồi cháo nóng hổi. Giáo sư Vu cười một điệu, gõ cửa: "Tiểu hấu ăn, mau ra lấy cháo."

"Anh về đi! Em không muốn gặp anh!"

Giọng học trò cung Chu khăn đặc, không rõ lời.

Vu Định ảo não, suy nghĩ xem mình đã làm gì có lỗi. Kết quả đặt nồi cháo xuống, nói vọng vào: "Anh để cháo trước cửa, nhớ ăn khi còn nóng."

Dù có khóc lóc đến đâu, cô vẫn không cưỡng lại được mùi cháo xộc lên từ cửa. Chu Nhã Đan âm thầm mở cửa bắc nồi cháo vào, vừa khóc vừa ăn hết nồi cháo tuyệt cú mèo. Ăn xong có vẻ nguôi giận đôi chút, ngoan ngoãn trả nồi trước cửa nhà anh.

Đúng rằng con gái yêu bằng dạ dày, cũng có thể chỉ mình cô như vậy. Trong cháo tối qua như chứa thảo dược, ăn xong cô liền cho rằng mình quá đáng, mà xui quỷ khiến sáng hôm sau lại xuống nhà anh ăn.

Anh có lẽ biết rằng Chu Nhã Đan sẽ tới, trên bàn gắn một mẫu giấy ghi nhớ: Dù không hiểu vì sao em giận anh nhưng anh không thể bỏ mặc cái bụng hay kêu của em. Anh để bữa sáng trong tủ, em hâm nóng trước khi ăn, đừng để đau bụng. Anh phải đi làm sớm, ngon miệng."

Mày đẹp nhũ sâu, chủ nhật cũng không tha cho anh sao? Một mình ăn hết như anh dặn, cô đi tìm Vô Linh tâm sự!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

"Do tôi không tốt đúng không? Anh ấy cứ mãi giao du với cô gái bên ngoài, dạo gần đây cho tôi vào dĩ vãng mất rồi."

Cô nỉ non kể lể cho bạn thân Vô Linh nghe hết chuyện gần đây mình gặp phải.

Không thể chịu nổi cảnh cô nương thừa năng lượng hôm nay ủ rũ, Vô Linh vỗ vai Chu Nhã Đan: "Cậu tốt nhất! Cậu tốt nhất! Là do anh ta ngu ngốc không chịu hiểu ra điều này thôi!"

Cô nốc một hơi, rượu đắng nồng động trong cổ họng cay xè. Người cô vương men rượu, gương mặt đỏ ửng. Mối bằng đó đã nhắm nhò gì với Chu Nhã Đan - cô chứ? Cô đứng dậy: "Tiểu Linh, tôi về trước, tôi còn phải đi tìm anh ấy."

Cô vừa đi đã đâm cái rầm vào cửa. Từ lượng của cô kém hơn Tiểu Linh nghĩ. Sinh viên Vô khề thờ dài, nhắc máy gọi giáo sư Vu xử lí.

Vu Định ngán ngẩm nhìn theo mây trời, gió lượn. Ánh mắt anh tựa hồ thu phẳng lặng, không mấy mặn mà với người phụ nữ trước mặt.

Nhạc Giang cảm nhận được sự vô tình toát ra trên người anh. Cô ta cao ngạo vòng qua sau anh, trườn tay xuống bờ ngực rần rởi, thanh âm quyến rũ như rượu vang: "Em nghe nói anh vẫn cô đơn tới bây giờ. Chúng ta... có nên quay lại không?"

Gương mặt tạc tượng rõ vẻ khó chịu, nhắc cánh tay phiền hà khỏi thân mình. Anh thả bút xuống, đặt vào tay Nhạc Giang tập giáo án chi tiết. Vu Định đứng dậy, ánh mắt ghê lạnh: "Tôi không còn chút tình cảm với cô. Và lại tôi đã có người yêu. Từ nay tôi phụ trách cô nữa. Mong cô đừng tới tìm tôi sau này."

Anh rời văn phòng không ngoái đầu. Hít một hơi sáng khoái, đầu vẫn lơ mơ suy nghĩ: "Về với Tiểu Đan".

Bất giác chuông điện thoại của anh kêu lớn như thúc giục. Vu Định vội bắt máy. Giọng nói đầu dây bên kia đầy cầu khẩn: "Giáo sư Vu! Mau tới giúp em! Người yêu của thầy đang vật vã ở kí túc xá nữ đây này!"

Anh chẳng thêm câu, chạy một mạch tới kí túc. Tìm thấy Chu Nhã Đan, Vu Định xốc cô dậy, mùi rượu xộc lên mũi. Anh hỏi Vô Linh: "Sao cô ấy lại uống say như vậy?"

Vô Linh thả người xuống giường: "Thầy tự hỏi chính mình đi."

Anh công cô trên lưng, tiếng bước chân có chút nặng nhọc tạo tiếng vang cả hành lang. Chu Nhã Đan đã tỉnh táo hơn, mặt không còn đỏ gấc như trước. Cảm xúc dâng trào, ngàn lời trách móc, bất lực như suối chảy, ra sức tuôn ra: "Liệu phải do em không đủ tốt nên để anh ngày ngày nhớ nhung tình cũ...? Họ nói anh và cô ấy đẹp đôi, trời sinh một cặp trong khi em mới là bạn gái của anh. Anh biết tìm em, nó nói thế nào không? Vì cô ấy mà để em một mình, vì cô ấy mà quên mất sự có mặt của em."

Cô ghen ngào, sống mũi cay cay, không tự chủ được mà òa khóc. Vu Định dừng bước, anh nhận ra vì công việc mà bỏ bê cô. Hạ cô xuống, nhìn gương mặt người ấy mà lòng đau như cắt, muốn gột hết dòng nước mắt chảy lên hồi ấy. Anh ôm lấy thân hình bé nhỏ, xót xa: "Anh sai rồi, em đừng khóc nữa."

Chu Nhã Đan đẩy anh ra." Chúng ta... tạm thời đừng gặp nhau nữa."

Tựa mình bên vách tường, cô giờ đây tựa búp bê vô tri vô giác, nước mắt bị vắt sạch rồi, không còn để khóc nữa. Chu Nhã Đan co người lại, gian phòng vốn hạn hẹp sao hôm nay cô thấy trống trải như vậy. Gục xuống đầu gối, ước gì cô có thể khóc cho thỏa lòng, thỏa nỗi mất mát lớn trong tim. Trước nay Chu Nhã Đan chưa từng nghĩ tới cảnh đau khổ tận tâm can thế này. Tại nỗi đau luôn ở bên cô không chịu rời? Cô mệt rồi, ngất lịm ở góc tường không hơi ấm.

Vu Định như người mất hồn, trong 10 năm giảng dạy anh chưa bao giờ mất tập trung như vậy. Hồn treo trên mây, thân xác để ở phạm, không tài nào nghiêm chỉnh được. Cô chẳng khác là bao, cứ tới tiết của anh y như rằng không thấy bóng cô đâu. Bọn họ cứ như vậy tới khi bạn bè hai bên không chịu đựng nổi nữa, mới khuyên nhủ, đưa ra quyết định giúp bọn họ hẹn gặp nhau vào thứ ba.

Do cô mong ngóng mà tới sớm hơn một chút, Chu Nhã Đan đã nhận thấy lỗi sai của mình. Có chút lửa hồng tình yêu nhá nhen trong lòng, sắp được gặp anh rồi!

Chỉ còn cách địa điểm một vách tường, chợt nhận ra bóng anh đang đứng đó, anh như đỡ trên vai cả trời mây, cô chẳng thể nhìn rõ gương mặt anh. Chỉ thêm bước nữa, bước nữa thôi là có thể nhào vào lòng anh. Bỗng bóng ai vụt qua trước mặt, cô ngỡ ngàng. Nhạc Giang đang đăm đuổi hồn anh. Chu Nhã Đan không còn can đảm bước tiếp nữa. Hóa ra người anh ngóng trông từ nãy tới giờ là cô ta, cô đã quá ngộ nhận rồi. Như có thứ gì níu cô lại, chính là Vu Định." Đừng hiểu nhầm."

Cô gạt tay anh, không kìm nổi nước mắt." Anh không cần giải thích đâu, mình kết thúc đi."

Chu Nhã Đan chẳng còn đủ tự tin ngoảnh đầu lại nhìn biểu cảm của anh lúc ấy. Thực sự kết thúc rồi.

Bước vào căn phòng trống trải, cô khóa chặt cửa, kiệt sức ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo. Người cô yêu thương nhất đã thay lòng đổi dạ. Cô mệt mỏi quá! Bé tắc quá! Ngỡ trái tim mình đã được sưởi ấm ai ngờ nó còn lạnh lẽo đến vậy. Nỗi đau ăn mòn lên thể xác cô gái gầy gò. Trái tim tựa hồ bị xé toác không còn mảnh yêu thương. Đau khổ nhiều rồi, sao cuộc đời của cô lận đận, bộn bề đến thế? Tình yêu giản đơn chẳng thể tồn tại trên quãng đời ngắn ngủi của cô sao? Sụp đổ, gục ngã, cô chẳng thể làm gì hơn. Như bị thiếu sót, cơ thể cô trống vắng, cần cỗi. Đau buồn đến hao gầy. Nỗi đau chồng chất lên nhau khiến không gian ngột thở, chỉ còn lại tiếng khóc đau đớn và Chu Nhã Đan bé nhỏ cô quạnh trong căn phòng chật hẹp tĩnh lặng.

Cô và anh lướt qua nhau như hai người xa lạ mà không biết trái tim của người kia vẫn luôn nhói đau, lưu luyến khi gặp người còn lại. Chu Nhã Đan chẳng thêm để tâm tới việc ăn uống. Cơ thể như không còn của mình, chẳng có cảm giác gì. Vu Định sa sút tinh thần, lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước, Tư Uy khuyên anh nên nghỉ ngơi ở nhà mấy hôm. Lần đầu anh phải nghe lời khuyên của anh ta.

Về nhà chẳng hiểu sao vô thức bước lên nhà cô. Chu Nhã Đan vừa mở cửa, người vô lực ngã nhào về phía trước. Anh chưa bao giờ phản xạ nhanh đến thế, vội đỡ lấy. Cô bị tụt huyết áp rồi.

Vội làm tạm gì đó lấp đầy dạ dày của Chu Nhã Đan. Nhìn bát súp nóng hổi thơm phức trên bàn, cô run run húp một húp. Không kiểm soát mà bật khóc. Đơn giản, cô nhớ anh:" Xin lỗi anh, em... nhận ra không thể sống thiếu anh."

Trái tim cô như bị anh phong ấn, không tài nào có thể hết thương yêu anh.

Vu Định cũng đã nhớ cô đến quên mình, chịu đựng đủ rồi, ôm lấy cô gái của mình:" Em không cần nói thêm gì nữa, quay lại thôi."

Tâm sự mở:

Dạo này tác giả tâm sự hơi nhiều:) mong bạn đọc giả nào đã ở lại chương quá 5 giây hoặc đọc hết đến đây để lại dấu vết được không ạ? Xem chùa có về hơi nhiều ạ(

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Giọng anh vọng từ trong bếp, nghe có chút bất mãn:" Nhà mình hết cà rốt rồi, em cùng anh đi mua nào."

Cô lưu luyến bỏ qua bộ phim cung đấu trên TV để theo anh.

Nắm chặt bàn tay to lớn của anh, hai bọn họ sai bước trên đường đã lên đèn. Vũng nước nhỏ bên lề đường phản lại hình ảnh cô và anh tay trong tay. Vô tình đi qua tiệm quần áo nổi tiếng. Một manikin khoác trên mình một bộ đồ nổi bật giữa đám manikin xung quanh, cô vừa nhìn đã thấy ưng ý, không diêm dúa hay cầu kì, đơn giản mà lại làm cô chú ý đến nó như vậy. Cô ngắm một lúc, mắt trôi về nơi khác, Chu Nhã Đan cười nhạt. Nó đắt bằng cả một tháng lương Vu Định lĩnh cho cô.

Anh vẫn luôn để từng hành động nhỏ từ cô, nhận ra cô thích nó. Anh thừa sức để mua bộ đồ này nhưng hiện tại chưa muốn mau, anh sẽ tạo bất ngờ cho cô!

Hôm sau anh cố tình ghé vào tiệm. Nhìn một vòng mới nhận ra chiếc váy hôm ấy, Chu Nhã Đan đúng là có mắt thẩm mỹ cao, chiếc váy chỉ còn một chiếc. Mọi ánh nhìn xoáy vào Vu Định, từng cử chỉ của anh làm các cô gái trong tiệm mãi miết khen ngợi, ánh mắt của họ như chứa sự ghen tị dành cho cô nàng may mắn được bạn trai chiều chuộng như vậy.

Anh chẳng nán lại lâu, đưa ra thanh toán. Chị thu ngân vừa tính tiền vừa tiện hỏi: "Anh mua tặng người yêu? Có cần gói vào không ạ?"

Hình ảnh cô mặc chiếc váy cứ quanh quẩn trong đầu anh, Vu Định cười nhẹ như gió xuân: "Gói vào giúp tôi."

Tiếng còi giầy lạch cạch ngoài cửa, cô dừng tay, nở nụ cười chào đón: "Mừng anh về. Anh đó, dạo này về muộn quá."

Vu Định đặt hộp quà được gói xinh xắn xuống bàn thay câu trả lời. Chu Nhã Đan hưng phấn, tò mò gỡ quà. Ngạc nhiên chốc lát, bất giác hai mày xô vào nhau: "Định à, em biết anh thương em mới mua cho em nhưng nó rất đắt. Thôi, anh trả người ta đi."

Cô thăm tiếc vuốt đưa anh chiếc váy. Ánh mắt tâm tình ngọt ngào của anh như nuốt trọn cô, anh đưa lại cho cô, khẽ thở dài: "Coi như anh bán cho em với giá 20 tệ, em làm việc chăm chỉ một chút. Nào, mau mặc thử anh xem."

Chu Nhã Đan cười ngọt ngào, câu nói như gió thoảng: "Cảm ơn anh."

Còn hơn anh tưởng tượng, bộ váy tôn lên thân hình mảnh mai cùng vòng eo quyến rũ của cô. Mãi miết ngắm mình phản chiếu trong gương, Vu Định tiến tới siết cô vào lòng, cảm yên vị trên vai gầy kia: "Em rất đẹp."

Tiểu Đan xoay người vúi lấy cổ giáo sư thân yêu: "Bởi vì em là bạn gái của giáo sư Vu mà~".

Dạo gần đây anh liên miên họp, có hôm tận tối muộn mới về. Lúc nào sau câu "Anh về rồi." Cũng là câu "Anh nhức đầu." Khiến cô không khỏi lo lắng, muốn làm gì đó cho anh. Tối, nhân lúc Vu Định chưa về mới mở máy tìm hiểu cách massage thư giãn đầu. Hiển nhiên, Vô Linh là nạn nhân đầu tiên Chu Nhã Đan thực hành. Vô Linh đáng thương phải chịu cơn đau đầu dữ dội mỗi khi bạn thân ấn sai điểm, cảm nhận như đầu sắp nổ tới nơi! Mất không ít thời gian để luyện tập kỹ năng tưởng chừng như giản đơn này, cuối cùng mới thành công!

Như mọi khi, Vu Định cởi áo khoác treo lên giá, uể oải nói lỏng cả vạt. Anh không chút do dự thả mình xuống ghế bành nơi cô đang ngồi: "Tiểu Đan, anh về rồi. Anh nhức đầu."

Chu Nhã Đan tự đắc, ép người anh xuống ghế: "Định! Hôm nay em sẽ xóa tan cơn nhức đầu của anh!"

Anh chăm chú ngắm nhìn gương mặt tập trung cao độ của cô, dù còn vụng về nhưng vẫn rất dễ chịu, một phần cũng bởi nhìn thấy gương mặt đáng yêu trước mắt, Vu Định không ngần ngại mà bật cười một tiếng. Chu Nhã Đan nhận ra ánh mắt ai kia dán chặt về phía mình, ngại ngừng che mắt anh lại: "Anh - anh không được nhìn!"

Vu Định nhàn nhã hưởng thụ, đây là cảm giác có bạn gái chu đáo sao? Quả thực không tồi! Anh ngược nhìn đồng hồ. Đã trễ vậy rồi? Cô chắc đã mệt như người. Vu Định ngồi dậy, giọng nói nhuốm chút ngọt ngào: "Được rồi, em làm rất tốt. Đến lượt anh."

Quả thật vai Chu Nhã Đan đã rời muốn rớt xuống, đùi anh nằm lên đã tê không còn cảm giác. Để anh massage cũng không sao đâu nhỉ? Cô gật đầu.

Giáo sư Vu thành thạo tới bất ngờ, cô phải mau chóng phong cho anh danh hiệu "bạn trai đa cấp" ngay tức khắc. Việc gì cũng hơn người hết.

Đang đắm chìm trong sự ngọt ngào lại bị cái bụng đáng ghét của cô quấy nhiễu, hai đứa nhìn nhau cười.

"Hôm nay em cùng anh vào bếp!"

(Ngoại chương _ Những ngày đông cùng sofa nhà anh.)

Như lẽ thường, cô gọn lỏn trong vòng tay ấm áp của người yêu xem phim. Anh chỉ thỏa sức đùa nghịch mái tóc dài của cô thay vì để ý thứ đang chiếu trên màn hình.

Chợt nhớ ra gì đó, anh ôm chặt cô hỏi: "Tiểu Đan, sao em lại lười như vậy?"

Tiểu Đan của anh nhui mày tâm, phản đòn: "Lười là một nghệ thuật, một loại đam mê. Đừng cản trở em xem phim cung đấu!"

Vu Dịch hài lòng, xoa xoa mái đầu bị làm rối." Được được, em xem đi, không chọc em nữa."

Lại thêm một ngày buổi giá, lần này cô xem phim thần tượng. Trong đó có một chàng trai cô rất thích, liên tục khen anh ta trước mặt người yêu mình. Một phần cũng do muốn chọc tức anh. Vu Dịch vốn đã không cho cô xem nó, nhưng và lại, cô không những vậy còn toàn xem khi có anh ở đó. Bởi thế, anh nổi hứng trêu cô:" Tiểu Đan, em đừng xem anh ta nữa."

"Tại sao chứ? Anh ấy vừa đẹp trai vừa có cơ bụng sáu múi. Em thích!"

Anh đứng dậy tắt TV, kéo tay cô luôn qua áo len của mình:" Em không cần ngắm anh ta nữa, ngắm anh đây này."

Ngũ quan xinh đẹp của Chu Nhã Đan đỏ như gấc chín nhưng tay hư hỏng không ngừng động đây khám phá." Không xem nữa."

Anh cười ha ha:" Ngoan lắm, Tiểu Bảo Bối!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã tới mùa xuân cuối năm hai. Chu Nhã Đan đã quá quen thuộc với cuộc sống sinh viên muôn màu này.

Anh mở cửa nhà, một mỗi bước từng bước nặng trĩu đi tới sofa. Cô nghiêng đầu nở nụ cười thường ngày:" Mừng anh về."

Vu Dịch gạt đầu, nằm xuống đùi thon của cô, hai tay giữ chặt eo cô không buông. ôi! Hình tượng hồi mới quen nhau đâu mất rồi?! Anh thì thảo nghe có vẻ chán chường:" Tiểu Đan, em đi mua thịt được không? Anh hôm nay hết sức rồi."

Chu Nhã Đan đã quen với mấy lời than thở này của người yêu nhưng hôm nay còn thêm phần nhõng nhẽo, có lẽ thực sự mệt. Cô ngùi lòng:" Được được, em đi, em đi. Anh nên nghỉ ngơi chút."

Anh ngồi xốc mình ngồi thẳng, tặng cô một nụ hôn nhẹ lên má kèm lời cảm ơn sau đó lảo đảo vào phòng. Cô ôm mặt, anh vẫn còn mùi mẫn lắm!

Trời xuân se se thổi tóc tung bay, chiếc áo len mỏng không đủ ấm như cô nghĩ. Tung tăng lên con đường mùa xuân không mấy đông đúc. Hôm nay không có anh đi cùng.

Túc tắc chạy lên nhà, trước cửa căn hộ xuất hiện một người phụ nữ lạ, cách ăn mặc cùng hành động lộ rõ vẻ quyền quý. Thân được bao phủ bởi đồ hiệu. Đứng sau bà, một thanh niên cao lớn, u ám với bộ vest đen khoác trên mình. Hai bọn họ dần nhận ra ánh mắt không mấy tế nhị của cô, bà nhìn cô vài giây, Chu Nhã Đan khẽ cúi đầu. Cô bất lịch sự quá! Người phụ nữ trung niên kia như chợt nhớ ra gì đó:" Cháu là... Chu Nhã Đan?"

Cô giật mình vội trả lời:" Dạ! Là cháu!"

Vu Dịch nghe bên ngoài ồn ào, hai mày xô vào nhau, chắc Tiểu Đan của anh đang nói chuyện phiếm với mấy bác cùng đây. Anh mở cửa cùng lời trách mắng:" Tiểu Đan, đừng.... mẹ."

Anh bỗng hạ giọng, âm điệu không còn ôn nhu mà bén hơn hẳn. Người vệ sĩ đằng sau vội cúi gập người:" Chào Vu thiếu gia!"

Hả?! Mẹ? Thiếu gia? Cô không hiểu gì hết! Bà chẳng thèm để con trai trong mắt, quay người sang cô, giọng điệu của một phu nhân uy quyền:" Tiểu Đan, ta là mẹ của Vu Dịch - Vu Miện. Ta tới đây để có chuyện muốn nói với cháu."

"D- dạ mời bác uống trà."

Vu Miện gạt đầu, nói cô ngồi xuống. Đây là mẹ chồng tương lai của cô! Cô phải ứng xử thật tốt!

Nhận thấy một luồng căng thẳng phát ra từ học trò cưng, Vu Dịch nắm tay cô, ngậm trăn an. Quay sang mẹ, giọng cộc nhủ:" Vu phu nhân, con đã cố tình chuyển tới nơi tồi tàn như vậy mà còn mẹ còn tìm ra. Cũng đến lúc con chuyển đi rồi nhì?"

Nụ cười đắc ý trên môi Vu Miện mới chốc đã vụt tắt, không ngăn được tiếng thở dài ngán ngấm" Con đó! Không bao giờ nghe lời ta. Không ép con tiếp quản công ty nữa! Ta và ba con tìm con cũng đủ mệt chết! Và lại, hôm nay ta tới đây không phải nghe mấy lời mất hứng của con mà để... xem xem bạn gái của con ra sao."

Ngủm trà xanh trong miệng còn chưa kịp nuốt xém phun ra ngoài. Tới lượt cô rồi!

Bà tao nhả nâng tách trà, nhấp môi. Quả đúng là người có danh phận cao quý, mọi việc họ làm đều toát ra khí phách ngời ngời!" Ta hỏi cháu, cháu phải thành thật."

Chu Nhã Đan sẵn sàng, gật đầu lia lịa:" Dạ! Mời bác!"

Thoáng thấy Vu Miện mỉm cười, vất chéo chân, thần thái cùng ngũ quan xinh đẹp không thay đổi, vẫn vô cùng sang trọng:"Chu Nhã Đan, ta đã tìm hiểu cháu. Không gia thế, không quyền lực, thậm chí không có người thân. Nhưng Vu Định thì khác, không những có gia thế, quyền lực còn là con trai duy nhất của Vu gia. Cháu nghĩ người như cháu có xứng với Vu Định không?"

Những lời nói sắc bén thốt ra như nhát dao sắc nhọn đâm vào vết sẹo hằn trong tim cô. Chu Nhã Đan hít một hơi sâu, gương mặt nghiêm túc:" Dù cháu chẳng có gia thế, quyền lực hay người thân nhưng cháu có thứ chỉ có hơn anh ấy chứ không kém. Đó là tình yêu. Cháu không hề quan tâm tới gia thế của anh ấy hay quyền lực gì cả, thậm chí cháu chỉ biết anh ấy với cương vị "Giáo sư Vu". Thứ quan trọng trong một cuộc tình không phải là độ dày của túi tiền đối phương mà là tình cảm của đối phương dành cho mình có đủ lớn hay không. Còn nếu bác không đồng ý chúng cháu tới với nhau, cháu xin to gan kéo anh ấy cao chạy xa bay!"

Cô gái này quả không nhu nhược! Anh và bà được một trận cười nghiêng ngả. Vu Định lau nước mắt, nén lại:" mẹ đùa con dâu của mẹ hơi quá rồi đấy."

Vu Miện vẫn vương nụ cười, vỗ vai cô:" Giỏi lắm con gái! Ta duyệt con!"

Chu Nhã Đan chớp chớp mắt, chuyện gì xảy ra vậy?:" Bác, cháu chưa hiểu."

"Aida! Còn bác cháu gì nữa. Đến lúc con gọi ta là mẹ rồi! Không làm phiền hai con nữa. Lục Chấn! Chúng ta về!"

Anh vệ sĩ Lục Chấn tùm tùm cười, cúi người cung kính:" Vu thiếu gia, chị dâu, tôi đi trước."

Dứt câu, hai người rời khỏi. Cô sấn lại ôm lấy anh, giọng than thân:" Mẹ anh làm em sợ chết khiếp!"

Anh vẫn còn haha, xoa đầu cô nàng bên cạnh:" Em làm tốt lắm!"

Chu Nhã Đan bĩu môi, tro tay:" Anh còn cười!"

Vu Định kéo lấy, hôn vào lòng bàn tay gập đôi ấy:" Được rồi, chúng ta nấu cơm nấu cơm!"

Cô đá chân giáo sư ngu ngốc không hiểu chuyện:" Anh đi mà nấu! Em không thèm giúp anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chu Nhã Đan, Vu Định, Vô Linh cùng tên giáo sư họ Tư đang vui vẻ nói chuyện rôm rả trong quán cà phê gần trường.

Vô Linh hòa cùng không khí nhộn nhịp:" Này, giáo sư Tư! Tư Hình đại nhân sao rồi?"

Chu Nhã Đan hòa theo:" Đúng đúng!"

Giáo sư Tư oai phong khoe khoang:" Tư Hình đại nhân của các em sắp cho các em bế cháu rồi!"

Vu Định hai mày xô lại, vỗ vai Chu Nhã Đan:" Tôi sẽ bảo cô ấy hạ sinh cho tôi một quý tử."

Cô không khỏi xấu hổ, nhắc nhở:" Noi đông người, anh đừng có nói lung tung!"

Vô Linh thờ dài bất mãn:" Các người coi FA như tôi là không khí hả??"

Anh ta cười ha hả có vẻ phấn khích lắm! Bất giác, điện thoại Tư Uy reo ầm ầm, anh ta mãi vội nghe máy, biểu cảm hưng phấn ban nãy tắt ngúm chỉ để lại nét sứt ruột hằm trên gương mặt thanh tú. Tư Uy tắt máy, mãi vội thúc giục:" Mau giúp tôi! Vợ tôi sắp sinh con rồi!"

Anh ta dùng vận tốc nhanh nhất phóng lên xe. Cô với anh sốt sắng chạy theo sau. Vô Linh đáng thương, lúc đầu còn đi ké xe của Tư Uy, kết quả bây giờ phải yên vị trong taxi. Số cậu độc thân thật khổ cực!

Tư phu nhân trên tay lúng cùn đồ đạc hốt hải chạy tới. Cô không ngần ngại giúp phu nhân đỡ ít đồ. Ai cũng trong tâm trạng lo lắng không thôi, Tư Hinh đang được di chuyển vào phòng cấp cứu, anh ta chạy theo, ánh mắt xót xa vô độ. Tư Uy xoa đầu vợ, gương mặt Tư Hinh tái nhợt không còn sức sống, trên trán lấm tấm mồ hôi vì nén đau. Tư Uy thì thào với vợ: "Tư Hinh, em phải gắng lên nhé, hãy nhớ anh rất yêu em, không thể sống thiếu em."

Tư Hinh cười ảm áp như ánh mai: "Hãy đợi em và con bên ngoài. Em cũng yêu anh."

Cửa đóng lại, Tư Uy đứng ngồi không yên, đi ra đi vào, nhìn thôi cũng phải bồn chồn theo. Không khí căng thẳng không thể thở nổi cho tới khi tiếng khóc của đứa trẻ phá vỡ nó. Cô y tá trên tay bế đứa bé, vui mừng: "Chúc mừng gia đình, con được bé ra lúc 7:09."

Đứa bé được đưa tới cho anh ta, anh ta được làm cha rồi! Cảm xúc lẫn lộn khi bế con gái. Mới một khắc đã chuyển tay cho người khác, Tư Uy đứng một góc, nước mắt hạnh phúc trào ra không ngớt. Tư Hinh nằm trên giường, được kéo vào phòng hồi sức. Cả vợ và con anh ta đều an toàn, giao con cho Vu Định, anh ta vào phòng hồi sức thăm vợ: "Em sao rồi."

Tư Hinh cười cười yếu ớt, nói: "Tư hồng trở xuống em đều tê dại, không có cảm giác. Nghe nói chỉ đêm nay thôi, nó sẽ đau dữ dội."

Tư Uy nắm tay vợ: "Có anh đây rồi, em còn lo gì chứ?"

Tối nay Vu Định cùng Chu Nhã Đan giúp Tư Uy trông em bé. Anh ta phải ở phòng hồi sức với vợ ít nhất một ngày.

Cô đón lấy đứa bé, bé thành thạo, rất giống một bà mẹ. Anh đứng đó cười, xích lại nắm lấy bả vai cô gái của đời mình, ánh mắt si tình: "Rất ra dáng, đáng nhẽ chúng ta nên có một đứa con gái sớm hơn."

Vô Linh bị coi như tăng hình, rốt cuộc là con Tư Hinh hay con của cặp tình nhân quốc dân này vậy?! Phải tìm bạn trai thôi! Vô Linh đưa tay bế đứa trẻ, cười trừ mắng: "Hai vị cứ ngồi đó mà mơ mộng! Còn tôi, tôi cho con bé uống sữa."

Mùa bóng đá ủa về căn hộ nhỏ, anh lại là một người rất thích xem. Nhớ hai năm trước, cứ đến mấy ngày này y rằng anh đã kín lịch, Vu Định hẹn với bạn bè xem trận đấu ấy ở mấy quán bia, phải muộn mới về. Thế mà hai năm sau, anh lại tiếc nuối chối từ hết cũng chỉ vì không muốn để bạn gái cô đơn tại gia.

Đến giờ trận đấu chiếu trực tiếp trên TV, ai ngờ lại trùng lịch với phim bộ cô yêu thích. Song, cô lại ngoan ngoãn vào phòng xem thay vì cản trở người yêu đam mê bóng đá.

Chẳng đến nửa giờ cô lại lết người ra khỏi phòng lăn xuống ghế bành cạnh anh. Vu Định quay sang giật thót mình: "Ra là em, dạo chết anh rồi."

Chu Nhã Đan chỉnh lại mặt nạ dưỡng da, bịu môi: "Chỉ là mặt nạ thôi mà~"

Cô dán lên gương mặt hoàn nỷ của anh một mặt nạ dưỡng ẩm mới, nhí nhảnh nhún vai: "Giờ anh cũng giống em rồi nhé! Ble!"

Chiều chuộng theo nhu cầu ngốc nghếch ấy, Vu Định để cô thỏa sức đùa nghịch, mắt anh vẫn dán vào TV đang chiếu bóng đá.

Khi Chu Nhã Đan đã thực sự ngán ngẫm, mới nghĩ là chuyện hỏi anh: "Sao anh lại luôn nói thương em mà không bao giờ nói yêu em?"

Anh vỗ cái đầu ngu ngơ kia một cái: "Đối với anh, từ "thương" nó lớn hơn "yêu" rất nhiều. Còn bây giờ em thương anh thì hãy để anh tập trung xem."

Chu Nhã Đan không nói thêm một lời, chốc lại gật gà gật gù. Dù sức lôi cuốn của bóng đá có hấp dẫn tới đâu Vu Định vẫn cứ trân trân nhìn người yêu. Vệt xót thương hiện lên trong mắt lặng như hồ thu kia. Vu Định thở dài, bế thốc Chu Nhã Đan, tắt TV mà ôm cô ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Vu Định nhìn cô đang say ngủ mà cười trừ. Bạn gái là liều thuốc độc, một khi uống phải ta sẽ tự nguyện bỏ hết mọi sở thích cá nhân để chiều lòng người ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ngoại truyện: Vô Linh

"Này! Tiểu Đan! Tiểu Linh! Hôm nay mấy cậu đi xem mắt với chúng tôi đi! Nhà tôi có quen mấy anh bạn giàu có, tài hoa, chúng ta có khi được thăng cấp!"

Tiểu Đan nghe được đi chơi liền háo hức: "Ta đi luôn thôi!"

"Còn dám đi xem mắt, mau đi về."

Vu Định như thần tiên thoát cái đã xách cổ Chu Nhã Đan về.

"Từ khi hai bọn họ tuyên bố hẹn hò, Tiểu Đan hiếm đi với tụi này quá!"

Vô Linh cười thầm, độc thân chúng tôi tốt hơn nhiều!

Vô Linh vốn chỉ định tạm bợ, ăn mặc chẳng mấy cầu kì, đứng cùng bạn học tới một cửa hàng hết sức sang trọng. Cô khẽ kinh ngạc, trong thế giới bình phàm, dung dị của Vô Linh, thứ này quá đối khoa trương.

Bên trong còn ngạc nhiên hơn, không biết đây là nhà hàng hay phố đèn đỏ thu nhỏ nữa. Nội thất dù điểm lẹ, hoa mỹ cũng không thể che đi những hình ảnh những tên "râu xanh" trên đùi là các cô gái nuột nà. Muốn ra về cũng không còn kịp nữa, Vô Linh đành miễn cưỡng đi vào.

Vô Linh ngồi một góc, uống nước ép. Một tên đáng vẻ mập mạp, đồ hiệu bao đầy người xích tới gần cô. Vẻ khó chịu nhuốm lên gương mặt thanh thoát, tên kia thừa sức nhận ra song vẫn tiếp tục sấn tới, tay ông ta lắc ly rượu vang: "Em là Vô Linh? Là người mới hả? Cần anh... chiều chuộng một chút không?"

Hai mày Vô Linh díu lấy nhau, đẩy ông ta: "Người như lão, tôi phi nhỏ!"

Cô hứng trọn ly rượu vang, ông ta tức giận ném ly rỗng xuống đất, trở tay: "Tao nói cho mày biết, tiền của ba mẹ mày kiếm ra đều là tiền của tao! Mày là cái thá gì mà dám hỗn xược như vậy!?"

Bàn tay to lớn nào đó khoác áo lên cơ thể bị ướt sũng của Vô Linh. Chất giọng trầm ấm cất lên đều đều: "Tôi không cần biết ông có bao nhiêu tiền, chức quyền ra sao nhưng đường đường là nam tử hán đại trượng phu lại đi hắt rượu vào một người phụ nữ yếu đuối như cô Vô Linh đây. Sở Thiệu Huy - tôi hô thẹn thay ông!"

Vô Linh đưa mắt nhìn theo từng khẩu hình miệng hoàn mỹ của Sở Thiệu Huy, xung quanh như mờ nhạt, trầm lặng đi. Tạp âm biến mất chỉ còn đôi ba lời nói anh thốt ra. Cứ thế, cô bị đưa đi từ lúc nào, chớp mắt đã ngồi trên xe anh ta. Sở Thiệu Huy lịch lãm tăng nhiệt độ trong xe, ân cần hỏi han: "Cô Vô Linh, cô có sao không?"

Vô Linh bị anh ta làm cho thổn thức, vội cởi áo: "Anh Sở, cảm ơn anh, tôi không sao. Xin lỗi, trả áo lại cho anh."

Sở Thiệu Huy kéo vạt áo lại, cài khuy cẩn thận: "Cô mặc đi, tôi không cần. Ngoài trời không dưới 12°C, để tôi đưa cô về."

Vô Linh đổ người về phía trước đôi chút: "Anh Sở, tôi không thể cứ như thế mà lấy áo của anh được. Tôi sẽ giặt sạch rồi trả anh. Có thể cho tôi địa chỉ?"

Anh ta mắt vẫn đắm đắm về phía trước: "Cô Vô Linh hãy tới công ty Sở Phiến, lên tầng cao nhất. Cô hãy nói với thư ký Trương gặp Sở Thiệu Huy, cô ấy sẽ giúp."

Quay sang cười nhạt, anh ta tiếp lời: "Hãy nhớ kĩ."

Vô Linh "ôm tim" xao xuyến, cầu độc thân như mình tìm được nửa còn lại phù hợp rồi sao?

"Tiểu Linh, sao thế?"

Cô bạn giường trên cúi xuống hỏi, sao hôm nay giường dưới lại ngần ngại với việc giặt đồ như thế? Thường thường mỗi lần giặt giũ đều than vãn đủ điều mà giờ... cô bạn không tin vào mắt mình nữa.

Vô Linh chẳng để ý tới những lời xung quanh, chỉ chăm chăm vào áo khoác trước mắt. Xà phòng tựa hương mật, nước xả là dược liệu ngọt ngào, hòa với nhau tạo nên một thứ tình yêu chớm nở.

Mùi thơm man mát phản phát nơi cánh mũi, cô gấp cho gọn đặt trong túi nhỏ. Hít một hơi sâu, tiến lên nào!

Đúng như lời Sở Thiệu Huy nói, trên tầng cao nhất có một cô thư ký đang tất bật làm việc tại bàn tiếp đón.

"Cô có phải cô Trương - thư ký anh Sở không? Tôi muốn gặp anh Sở, tôi là Vô Linh."

Cô thư ký nở nụ cười thân thiện, nhắc máy bàn: "Phó chủ tịch Sở, có vị khách đích danh Vô Linh muốn gặp anh."

Cô Trương dạ vâng vài lời, Vô Linh theo cô thư ký mà vào. Nụ cười trên khóe miệng thư ký lộ lúm đồng tiền đáng yêu. Cô Trương đi khỏi, chỉ còn cô và Sở Thiệu Huy.

Anh ta cười lịch thiệp, đang ngồi nghiêm chỉnh bỗng đứng thẳng dậy, dễ dàng lấy túi nhỏ từ tay Vô Linh, cô giật thót: "Mùi rất dịu, không bị ngứa. Cảm ơn cô Vô."

Cô cười gượng, xua tay không ngớt, gượng che đi nỗi ngại ngùng rõ trên khuôn mặt." Không không! Tôi phải cảm ơn mới đúng! Cảm ơn anh đã cho tôi mượn áo."

"Đừng đứng nữa, ngồi đi."

Vô Linh ngồi đối diện Sở Thiệu Huy, gò má khó bảo cứ liên tục ửng hồng. Dù đã cố trách đi nhưng ánh mắt cuốn hút sâu thẳm ấy cứ như câu dẫn cô tập trung khám phá nó.

Trò chuyện chưa bao lâu, đối tác của anh vô tình phá đám. Cơ hội tới rồi, ba sáu kẻ "chuồn" là thượng sách!." Không làm phiền hai vị, tôi xin phép. Anh Sở, có duyên gặp lại."

Dẫu có ít tiếc nuối động trong lòng nhưng... làm sao được, Vô Linh - cô đành ngậm ngùi rời đi.

Cánh tay trái bị anh ta khóa lại, giữ chặt. Theo đà mà đứng lên." Vô Linh, không cần có duyên mới có thể gặp lại. Tối mai bây giờ tôi sẽ tới đón cô. Còn bây giờ..."

Sở Thiệu Huy xoay vai cô, như ngậm cười." Tôi tiễn cô."

Nuối tiếc kia bị hưng phấn lấn át. FA Vô Linh đã tìm được đối tượng để "crush" rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ngoại truyện Vô Linh

"Thầy để Tiểu Diệu ở nhà rồi sao?"

Vô Linh nhú mày khi thấy Tư Uy chậm chậm tiến tới. Tư Uy cười khò:" Tiểu Duệ ở nhà với mama đại nhân, ngày trọng đại của huynh đệ, không thể không tới!"

Vu Dịch cười cao ngạo, tay lắc lư thẻ ATM:" Anh đây hôm nay sẽ thanh toán."

Ánh mắt viên đạn như muốn ăn tươi nuốt sống Vô Linh, Chu Nhã Đan đặt tay lên vai Tiểu Linh đầy nhiệt huyết:" Linh tử! Hôm nay tôi sẽ giúp cậu! Với mất thẩm mỹ của Chu Nhã Đan - tôi, sẽ khiến cậu chiếm trọn trái tim của anh ta!"

Anh trai đứng đằng sau đồng tình với khả năng của người yêu mà anh hết mực cưng chiều.

Vô Linh gạt đầu, kim lại không để bật cười thành tiếng, cần dập đi cái ngọn lửa đang bùng cháy toát ra từ Chu Nhã Đan thôi, cậu ta đã quá hưng phấn rồi!

Vô Linh bị kéo vào cửa hàng được coi là uy tín nhất thành phố này. Quả thật, đồ ở đây nhìn giá thôi đã muốn nổ mắt. Xoay đi xoay lại không biết bao bộ đồ, ba "giám khảo" khó tính kia đều lắc đầu, bọn họ đúng là quá nghiêm khắc! Do đã kiệt sức, Tiểu Linh lấy tạm một bộ mà ướm, ai ngờ nó lại hợp như vậy! Cuối cùng ba vị "giám khảo" cũng đã ngủ lòng đồng ý. Lần sau chọn đồ với họ, kĩ lưỡng chưa phải là tốt nhất.

Đại ca Vu phồng đũng rút thẻ thanh toán, có người nhân thời cơ tốt giờ trò xu nịnh:" Vu thiếu gia, mua cho em một bộ nhé?"

Với người yêu dường như còn phóng đảng hơn thế, anh quàng tay qua cổ Chu Nhã Đan:" Được, nhưng không phải lúc này, để hôm nào rảnh chúng ta cùng đi."

Sửa soạn tươm tất, mái miết ngắm mình, cô gái diễm lệ nào đang phản chiếu trong gương vậy? Hôm nay cô đặc biệt xinh đẹp. Trước cửa kí túc có một chiếc xe, người đàn ông ăn vận sang trọng ấy là đang chờ cô sao?

Đỗ xe trước nhà hàng giành cho người quyền quý. Sở Thiệu Huy đặt sẵn một phòng lớn, không gian bao trùm trong sự lãng mạn kèm đèn cày cùng hoa tươi.

"Khung cảnh hữu tình như vậy, có lẽ rất hợp với rượu vang."

Anh ta kéo ghế, ám chỉ cô ngồi xuống. Người đàn ông này tựa từ tiểu thuyết ngôn tình bước ra. Bản nhạc cổ điển Anh nổi tiếng thế kỷ 19 cất lên dịu êm, không khí thêm phần ấm cúng. Nói lúc lâu mới nhận ra bọn họ hợp tính nhường nào. Sở Thiệu Huy lịch thiệp còn Vô Linh lại có phần nhí nhảnh hơn.

Sở Thiệu Huy:" Tôi thấy trò chuyện với em rất thú vị, liệu em có muốn... thử yêu?"

Ánh mắt anh ta thâm tình trong chốc lát, mới quen nhau chưa tới một tuần lễ mà Sở Thiệu Huy đã muốn chiếm đóng trái tim cô, không biết... quen nhau bao lâu sẽ tiến tới hôn nhân nhỉ? Cô chìm trong thế giới suy tư miên man, người trước mặt như không còn nhần nại, người vươn về phía trước chờ đợi câu trả lời: "Rốt cuộc em muốn hay không?"

Tay thon nắm lấy cà vạt của anh ta kéo lại, đặt lên kheo môi anh vết son đỏ. Cô nở nụ cười tinh nghịch: "Thử" vốn không nằm trong từ điển của em, ta yêu luôn đi!"

Kể từ ấy Vô Linh bỗng lĩnh được một tên tài xế cao cấp không quản ngại gió mưa để đưa đón cô hằng ngày. Ngày đông giá rét lại có chiếc gối ôm để ngủ một giấc dài cho quên đi những ngày làm việc, học hành mệt mỏi. Lắm khi cần nơi tựa ấm, cô luôn bất ngờ nhận được tách cà phê nóng, bờ vai rộng để xua tan cái sầu muộn động nơi đáy trái tim lạnh lẽo liên hồi đập.

Xe của anh ta hôm nay bị hỏng, tan làm liền đi về. Đã hỏng xe còn mưa lớn, nay Sở Thiệu Huy gặp đủ thứ xui xẻo. Vốn định gọi taxi, bất giác nhìn thấy hình bóng cô thiếu nữ năng động đang tức tốc chạy tới. Dù có mang theo ô đi chăng nữa, nửa thân đều ướt sũng. Có vẻ ô chẳng qua chỉ là vật tượng trưng đối với Vô Linh. Cô chạy tới nơi, không giảm nổi đà mà ngã nhào vào lòng anh ta. Cười ngốc, than vãn: "Em biết anh hôm nay không có xe, đã cố ý tới sớm đón anh, sợ muộn nên chạy nhanh quá một chút nữa là trượt chân. Thế nào? Cảm động không?"

Ánh mắt hoài nghi gấn lên Vô Linh, giọng điều tra lạnh lùng của anh ta không tự chủ mà cất lên: "Em tiếp cận tôi có mục đích gì?"

Hai mảy Vô Linh xô vào nhau: "Anh sao thế? Sao lại hỏi kì cục như vậy?"

Người áp sát về phía cô, Vô Linh không được tự nhiên, lùi lại hai bước: "Em cần bao nhiêu chi phiếu để làm điều này?"

Vô Linh không chịu đựng nổi mấy câu hỏi tổn thương lòng tự trọng này nữa, đẩy nhẹ anh ta, hần giọng giáo huấn: "Anh bị dính nước mưa đến ẩm đầu luôn rồi hả? Em yêu anh không vì tình yêu thì vì gì chứ? Chi phiếu? Em không cần chứng từ anh, em có đủ khả năng để kiếm ra, tự dùng tiền của em. Mục đích? Anh là người ngờ lơ trước, câu này đáng ra là của em. Anh hiểu chưa?"

Thịch! Tâm Sở Thiệu Huy sao lại loạn nhịp như vậy? Đã quá lâu chưa có cảm giác được yêu thương thực sự, chưa mất đi lí trí trước một cô gái. Đang tay rộng bao trọn cơ thể cô, thủ thủ bên tai cô: "Xin lỗi em, chúng ta về thôi."

Vô Linh là một cô bé mau giận mau quên, hi vọng vô thường nên không chấp nhặt chuyện không đáng nhớ, mới lúc trước còn lên giọng mắng mỏ, giờ đã che hết phần ô cho người ta. Đến Sở Thiệu Huy cũng phải bật cười với tính cách đáng yêu này của cô.

"Đủ rồi, để anh."

Đoạt ô của tiểu bạch thỏ, lão sói hạ thấp mình nhường cho tiểu bạch thỏ khá ái của mình. Cùng nhau dưới tấm ô nhỏ, dù lạnh lẽo tới đâu lòng cũng đủ ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngoại truyện Vô Linh (end)

"Con dạo này làm sao thế!?"

Chủ tịch Sở ném mạnh đồng tài liệu xuống đất, chúng rơi rải rác khắp nơi trên nền gạch. Sở Thiệu Huy im lặng không hé nửa lời. Ông lắc đầu thờ dãi, đưa lưng về phía anh ta: "Phó chủ tịch đến muộn, chênh mảng, xem nhẹ công việc. Sở Thiệu Huy, con còn tiếp tục thì làm gương được cho ai?! Ai khiến từ người nghiêm túc, chuyên cần trở thành thế này?"

Sắc thái không biến đổi, giữ nguyên gương mặt lạnh. Anh ta cúi người: "Lần sau con sẽ chú ý hơn."

Song, liền rời đi.

Tâm trạng nặng nề mỗi một, Thiệu Huy chăm chú nhìn điện thoại trong tay. Người đầu tiên anh ta nghĩ tới là cô - Vô Linh.

"Tút... tut... Huy tử, sao vậy? Đêm hôm gọi em làm gì?"

Thanh âm nhẹ nhàng truyền qua tai Huy tử, tựa hồ hơi ấm phả bên cạnh, trong một khắc, tâm tư như sóng vỗ dào dạt, mới yêu hai tháng mà lại muốn ở bên người ấy, hít hà hương ngào ngạt khó cưỡng từ mái tóc người ấy, khao khát người ấy hơn ai hết: "Anh tới đón em."

"Bây giờ sao?"

Tông âm có cao hơn đôi chút.

"Anh nhớ em."

Dựa trước mũi xe, chà hai tay vào nhau. Đã gần cuối đồng sao còn giá rét nhường này. Vô Linh vừa tới nơi đã thở hổn hển như chạy rất nhanh xuống. Thân vẫn bần đồ ngủ khổng lồ đáng yêu, khoác ngoài chiếc áo phao mỏng. Đúng thật phong phanh hết mực! Cô chạy tới trước mặt anh ta, nở nụ cười đặc trưng: "Anh gọi đúng lúc em đang ngủ, nói tới ngay nên em vội mặc áo chạy xuống, hơi kì cục nhỉ?"

Quàng khăn của mình lên vai Vô Linh, giọng như có chút mật ngọt: "Không sao, chúng ta đi uống rượu vang."

Vô Linh tròn mắt, lắc đầu, giọng điệu cầu khẩn: "Không! Em mà vào đó lỡ cũng không còn để chui cho bớt xấu hổ! Em có một nơi thú vị hơn nhiều!"

Sở Thiệu Huy nhủ mi tâm: "Quán ăn lẻ đường này có gì khiến em thích thú chứ?"

Bà chủ quán lừ mắt, cô mau mắn bịt miệng lẩm lời của anh ta: "Đừng nói nữa, em còn muốn ngon miệng."

Chủ quán bùng ra màn thầu cùng rượu. Anh ta nhấn nhó, về thắc mắc, trò: "Đây là gì?"

Cũng đúng, đại thiếu gia như anh ta, biết thế nào được! "Đây là màn thầu nhân thịt, thường thì người ta sẽ nhậu với dồi heo nhưng em lại thích nhậu với màn thầu, nếu anh không thích, em sẽ gọi dồi heo cho anh!"

Nghe xong, Huy từ tái mặt mày, còn thứ kinh dị như thế trên đời sao? Đành xua tay: "Ăn màn thầu, anh không cần dồi heo."

Màn thầu ngon hơn so với những gì anh ta nghĩ. Chỗ dân dã thế này đâu quá tệ, hay đơn giản vì có cô ở đây, mọi thứ trở nên tuyệt vời hơn trong mắt anh ta. Ở bên Vô Linh, Sở Thiệu Huy mới được làm chính mình, thỏa thích cười đùa vui vẻ mặc thế giới bên ngoài mà anh ta đang khổ cực gánh sau lưng.

Thấm rượu, cô chìm sâu vào giấc ngủ, gục ngay tại trận. Sở Thiệu Huy ngắm nghía một hồi, nhìn kĩ cũng khá xinh đẹp. Hàng mi cong vút tựa cánh bướm, đôi mắt sâu hun hút nhắm nghiền, môi đỏ như dâu tây cảm dỗ anh ta chiếm lấy. Ngủ quan hải hòa, nhuộm vệt hồng bởi men rượu.

Chà, cũng đã khuya, nên đưa Vô Linh về thôi. Đặt 50 tệ xuống bàn, lẳng lặng đưa cô đi. Vô Linh nhào trên vai, anh ta...muốn hôn cô, khao khát lên đỉnh điểm. Đặt lên môi cô cái hôn nồng nàn, anh ta thường thức "quả dâu tây" mềm mọng. Nuôi tiếc buông rời, nơi này không thích hợp.

"Em... là người duy nhất anh không thể đùa cợt."

Cửa kí túc đã đóng, gần sáng tới nơi, có vẻ đêm nay anh ta không thể chợp mắt.

"Lại thêm một "người yêu" của anh?"

Cô gái yêu kiều khoanh tay cười khinh.

"Cô gái ấy... không phải đối tượng cô nên động tới."

Cô ta tiến về phía trước, mặt đối mặt nói chuyện với Huy từ: "Cô nữ sinh chẳng có gì đặc biệt đó, không ngờ lọt mắt xanh của anh. Anh nghiêm túc với cô ta?"

"Phải, Miện Niên, tôi đã cảnh cáo từ trước, biết điều sẽ tốt cho cô."

Sở Thiệu Huy chẳng uly ải nên cũng không níu lại thêm. Mặc Miện Niên đứng đó, cô ta chỉ đơn giản là người anh ta từng chơi đùa, không muốn day dưa qua lại với cô ta thêm nữa.

Nay là tròn ba tháng kể từ lần đầu hẹn hò. Vô Linh cẩn thận nâng niu hộp bánh kem cứ ngỡ nâng ngọc quý. Hôm nay rất thú vị! Tới nơi, cô thư ký nhìn thấy cô, khẽ ngạc nhiên. Cô không chân chừ mà bước vào, thư ký Trương vội ngăn cản, Vô Linh chỉ cười nhẹ: "Không cần, tôi muốn gây bất ngờ với anh ấy."

Đẩy cửa, chân hờ hững định bước vào.

"Em đừng nói nữa! Vô Linh, cô ta chỉ là tạm bợ, không tới lượt em phải nhúng tay!"

Bịch!

Hộp bánh kem rơi xuống chân Vô Linh nát bét. Đôi chân hờ hững kia rút lại, chưa bao giờ cô kinh tởm căn phòng này đến vậy. Tưởng rằng khiến anh ta

thay đổi, khiến anh ta thực sự yêu thương mình. Đúng thật "Giang sơn khó đổi, bản tính khó dời". Người như anh ta... vốn dĩ chẳng thể kéo lại phía mình. Nếp áo bị siết tay của cô vô nát.

Đáy mắt như lắng đọng nước, không đủ sức nén nó vào trong nữa, cô vốn không mạnh mẽ như Chu Nhã Đan. Nó cứ tuôn, cứ tuôn không sao ngớt được, một chuỗi đau buồn dài đằng đẵng như luân hồi. Sao... thất tình luôn tới với cô khắc hạnh phúc nhất? Lặng lặng quay đầu, nơi này không còn có chỗ cho Vô Linh - cô nữa." Hóa ra, anh vốn chỉ coi tôi là người qua đường."

Anh ta... quay đi không nhìn sắc thái của cô. Không khí lạnh nhạt này.. đáng ra nên kéo cô lại chứ?

Tối hôm ấy, cô không ngủ được, dù cũng chẳng thể khóc cho nổi. Đêm dài đằng đẵng, chỉ ngẩn ngơ nhìn trăng trên cao. Gối tương tư đưa qua khung cửa, liệu ánh trăng kia... có hiểu lòng ta?

Hóa ra, dù trong lòng ta đang đau buồn rười rượi nhưng mây thanh trên trời vẫn cứ trôi đều, hoa vẫn đua nhau khoe sắc dưới ánh mai buổi sớm. Người người tập nập qua lại, họ vẫn cười đùa vui vẻ. Chưa một lần cô thử sống chậm lại nhìn xung quanh như hiện tại, cũng bởi.. đâu có thời gian cho việc này. Cô luôn mãi miết cho việc làm việc, yêu đương, học hành..

Cái nỗi buồn ấy cũng chẳng thể níu lại trên thân thể cô được lâu đâu, ít nhất là cô nghĩ vậy. Nhưng hiện tại nó lại bám riết lấy, cô ghét nó.

Người ngoài chưa bao lâu, Sở Thiệu Huy - anh ta lại thêm lần nữa xuất hiện một cách hoàn hảo. Trời xuân, cảnh vật cứ hiu hiu như bài ca buồn man mát. Gió nhẹ nhàng vỗ về tấm váy bay mềm mại. Cô và anh ta đối diện nhau, cách nhau vài tấc mà sao như xa muôn trùng. Vô Linh cứ chậm rãi khoan thai tiến, Sở Thiệu Huy tựa hồ gốc cổ thụ, sừng sững chôn chân nơi ấy, mắt đưa theo từng bước chân cô.

Khi chỉ còn cách vài bước chân, Vô Linh dừng lại. Sự im lặng, lạnh lùng đó nuôi dưỡng Sở Thiệu Huy. Lúc ấy, vốn đã đuổi theo cô, nhưng lại bất lực khi nhìn thấy cô khóc. Anh ta nghĩ mình thật tội tệ. Không dám mạnh bạo với cô, Vô Linh chỉ tựa cánh hoa, mong manh lắm! Chỉ chạm nhẹ cũng khiến cánh hoa rách nát. Anh ta chỉ dám kéo lấy cánh tay cô, thì thảo như ngổ lời với gió:" Em hiểu lắm rồi."

"Cánh hoa nhỏ" rung rinh, gạt tay Huy từ:" Tôi không thể tha thứ."

Vô Linh lướt qua Sở Thiệu Huy, trái tim bị nhát dao mạng danh "cuộc tình" đâm cho nhói liên hồi. Sở Thiệu Huy xoay vai cô về phía mình, bao trọn cô vào lồng ngực rắn." Không sao, lần này, anh sẽ theo đuổi em."

Anh ta thật biết giữ lời, kiên trì sáng nào cũng cùng một bó hoa rực rỡ đứng trước kí túc, thu hút bao ánh nhìn trầm trồ từ các nữ sinh. Vô Linh bước ra, họ tựa khói sương mờ nhạt, anh ta lập tức đi theo cô tới tận cổng trường.

Không quản ngày mưa bao giông, ngày nắng chói chang cũng đứng đó kèm thêm những bó hoa khác nhau. Kể từ lúc ấy cũng đã tròn một tháng đằng đẵng.

"Đã 1 tháng rồi, em có thể nghe anh giải thích?"

"Được, chỉ hai phút thôi."

Sở Thiệu Huy hồi lỗi:" Em, thực sự không như những gì em nghĩ. Cô gái hôm ấy là em gái ruột của anh - Sở Mạn. Không muốn nó động tay chân tới em nên anh mới buộc miệng nói câu đó. Anh vốn muốn yêu em lâu dài, yêu em thật lòng. Anh sai rồi."

Vô Linh cười trừ, câu nói này thật khiến người ta nực cười:" Hm, làm sao có thể biết được anh đã nói câu nói này với bao cô gái ngoài kia? Mong anh lần sau đừng tới tìm tôi nữa."

Gió tức giận thổi bay những cánh hoa, nó tro bụi hắt, chẳng còn tuyệt sắc như trước. Cảm xúc của cô bị gió nghe thấy sao? Anh ta làm sai rồi.

Đạo đây chẳng thấy người đàn ông chính tề trước cửa kí túc nữa. Không ít nữ sinh tiếc nuối, cô cũng thấy mình ngu ngốc một phần. Anh ta cũng chẳng làm lỗi lầm quá sai trái để mình phải giận hờn lâu như thế này. Từng bước, từng bước lê chân trên con đường đỏ rực trải đầy hoa lá. Một chiếc xe đen ngang nhiên chặn trước. Cô còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị kéo lên xe. Cô gái hôm trước nắm chặt tay Vô Linh, vẻ van xin vô độ:" là do tôi, tôi đã cố tình khiến anh trai để hấn giọng với chị, đã lâu lắm anh ta chưa thật lòng yêu một ai như vậy nên tôi mới trêu chọc. Chị hãy tha cho anh ấy, anh ấy đã 3 ngày nhốt mình trong phòng, tuyệt thực không ăn uống gì cả. E rằng không cầm cự được lâu. Chị là liều thuốc tốt nhất!"

Nghe được lời này, cô không khỏi xót trong lòng, còn gì để giận dỗi nữa chứ? Quá đủ rồi. Vô Linh lập tức đồng ý, lần này sẽ không để mắt Thiệu Huy nữa!

Quản gia mở cửa phòng Sở Thiệu Huy bằng chìa phụ, anh ta e xơ xác, hao gầy, gương mặt như thiếu ngủ. Thần thái phong lãnh thuở mới quen đâu rồi?

Anh ta lờ mờ nhìn thấy Vô Linh, chớp chớp mắt xem có phải ảo ảnh không? Khi đã thực sự chắc chắn, anh ta mon trớn gương mặt bị thương ấy, hơi thở không ổn định nóng bỏng phả vào tai cô tê dại:" Anh nhớ em."

Vô Linh mất nhào đi, không còn lý do để không tha thứ cho anh nữa:" Em xin lỗi, em xin lỗi.."

(Huhu T^T chương này dài quáaa!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trở lại với cặp đôi chính nào

Mới mấy chốc đã lặng lẽ bước lên năm 4, lại sắp ra trường. Chu Nhã Đan không còn được rong chơi nữa, phải chuyên tập học hành để ra trường, trả nợ các môn. Vu Dịch lại đây rất khó hiểu, lúc nào cũng chăm chăm lướt web, ăn cơm cũng lướt, ngồi chơi với cô cũng lướt, đặc biệt, không cho cô nhìn! Rốt cuộc chuyện gì mờ ám phía sau lưng cô đây?

Nay, Vu Dịch xin nghỉ phép, thời gian còn lại tất bật hơn mọi khi, mua đủ thứ, làm đủ điều, lúc ngẩng mặt lên đã tối mịt. Tiếng chuông vang lên thúc giục, cùng giọng nói thánh thót như có ma lực thu hút: "Anh à! Sao hôm nay lại chốt cửa trong vậy?"

Anh mãi vội thấp đèn cây." Chờ anh chút."

Nhìn dáng vẻ anh, cô có chút bất ngờ. Thiên a! Người yêu con mặc vest sao lại tỏa sáng thế này? Không thôi tùm tùm, cô trêu chọc: "Vội đồ em mặc, có vẻ không hợp."

Anh nhả nhận, nắm lấy bàn tay ngọc đang buông thõng, nhướn mày tỏ vẻ công tử: "Không sao, em dù mặc thế nào cũng phù hợp."

Ngồi trước bàn tiệc hoa lệ trong căn hộ có vài phần xơ xác. Chu Nhã Đan khẽ vỗ tay, nhìn anh với ánh mắt cảm kích: "Oa! Mấy nay bỏ rơi em hóa ra cũng chỉ vì thứ này. Thật chu đáo!"

Vu Dịch cười ôn nhu, rót rượu vang, Nhã Đan thắc mắc: "Chuyện gì vậy?"

Anh nhẹ nâng ly rượu, tiếng hai ly rượu va vào nhau tạo nên âm thanh nhỏ vang cả căn phòng tĩnh mịch. Vu Dịch uống một hớp: "Hôm nay cho phép em uống."

Cô cười tươi, nốc hết rượu trong một nốt nhạc, rất lâu chưa được thử lại mùi vị của nó: "Em cạn!"

Anh khẽ lắc đầu: "Hôm nay là ngày quan trọng, đừng để say rồi không biết gì hết."

Cô nhún mày tâm: "Quan trọng?"

Vu Dịch hết nhẫn nại được rồi, quỳ xuống dưới chân cô, lấy trong túi quần một chiếc nhẫn, nó không cầu kì nhưng lại vô cùng thu hút: "Anh không biết nói lời hoa mỹ, chỉ có thể nói sau khi em ra trường, có thể gả cho anh không?"

Hai tay che mặt ngại ngùng, phát ra âm thanh lạ, là khóc hay cười đây? Cô thả hai tay xuống, mắt nhòa đi vì niềm hạnh phúc trào dâng, đưa thủ hữu* (chỉ tay phải) trước mặt anh, Vu Dịch biết ý đeo lên ngón áp út. Ôm trầm lấy cô, Chu Nhã Đan cứ thút thít mãi, lúc sau mới thỏ thẻ bên tai anh: "Em đã đợi điều này rất lâu, cảm ơn anh đã xuất hiện năm ấy."

Anh bật cười, sử dụng một phần khô hời của mình trêu chọc: "Anh đã tưởng nó bé quá, may thay cái "chân giò" ấy lại đeo vừa."

Chu Nhã Đan đẩy anh, hăm he đe dọa: "Anh lại có thể trêu chọc khi cầu hôn như vậy!"

Vu Dịch kéo cô sà vào lòng: "Xin lỗi, lão bà của anh~"

"Lại còn nói không biết nói lời ngọt ngào."

Hôm đầu tiên sau khi được cầu hôn, Chu Nhã Đan dậy sớm, không quên "thơm" anh chàng say ngủ mấy cái. Được vợ chưa qua cửa thăm thiết sáng sớm, anh như mơ đẹp hơn, nở nụ cười con nít.

Tiểu cô nương đảm đang sẵn tay áo vào bếp. Dù khoa trương là vậy nhưng chỉ làm hai cái sandwich. Muốn chọc tức lão công, cô âm thầm cho thêm "một chút" dầu vào trong. Chắc chắn anh sẽ chưa tới tái mặt!

Đặt trên bàn ăn, sắp xếp không chút sơ hở, chắc chắn anh sẽ không biết!

Vu Dịch bước tới với bán thân trần trụi, dưới quần khăn, do nồng nặc mùi rượu nên tắm rửa. Cái thân thể này~ không thể để ai chiêm ngưỡng! Đặt mông lên ghế, anh bắt đầu thao thao bất tuyệt:" Em đã dùng hết nước nóng rồi, anh phải tắm nước lạnh muốn đóng băng thành một cục!"

Cầm chiếc sandwich, tiếp tục:" Nhưng không sao, chịu lạnh một chút để em ấm áp cũng không thiệt thòi."

Cô bắt đầu hỏi hân, nhưng đã quá muộn rồi, ắt hẳn anh sẽ mắng cô cho xem! Một miếng, hai miếng, dù trung ra bộ mặt nhăn nhó song lại không hé nửa câu quở trách. Chu Nhã Đan cũng khó chịu theo. Nắm lấy cánh tay đưa bánh trước miệng:" Sao anh không mắng em? Sao cứ ăn mãi vậy?"

Anh đặt bánh xuống bàn, thật có tài, chưa đến ẽ cả rặng mà ăn chỉ còn một phần tư. Anh xoa đầu cô, cười cười:" Món em làm đều ngon hết."

Vu Dịch thở dài, tiếp tục:" Còn giờ, lấy cho anh ly nước ấm. Răng anh tê hết cả rồi."

Nữ nhân kia cười ngốc, gạt đầu ngoan ngoãn:" Lão công đợi chút!"

Chủ nhật nho nhỏ trong căn hộ be bé ngập tràn yêu thương! Không nhớ rõ từ khi nào nơi của anh đã không còn của anh nữa, mái ấm đã được cộng thêm một tiểu hấu ăn "trực" trong nhà hai mươi tư trên bảy.

Ung dung ngồi trong lòng Vu Dịch ấm áp, anh âu yếm cô:" Anh phải đi công tác 2 tuần ở Bắc."

Vành môi Tiểu Đan kéo xuống, xoay người về phía anh:" Em muốn tiễn."

Anh nghiêm mặt, kéo vành môi khó ưa kia lên:" Không mếu máo, cũng đừng tiễn anh, anh không muốn vì gương mặt đáng thương của em mà chẳng nở đi".

Do câu nói có chút cự tuyệt này mà hôm sau Chu Nhã Đan chỉ có thể tiễn anh khỏi nhà. Chuẩn bị hành lý đầy đủ, anh kéo vali ra cửa, chần chừ một chốc rồi quay lại hôn lên trán cô:" Giữ gìn sức khỏe."

Cô nắm lấy tay anh kéo xoay người, thất lại cả vật đồ:" Anh cũng vậy, nhớ phải ủi đồ, thất cả vật cho tử tế. Trong 2 tuần này không có ai kéo anh lại chỉnh chu đâu."

Anh khẽ gạt đầu, mở cửa rất nhanh chóng mà khuất bóng. Cô thờ dài ngao ngán, căn phòng có chút cô đơn hơn rồi.

Không có anh như thiếu đi một đồng hồ báo thức, dạo này cô đều dậy muộn không kịp ăn sáng. Thiếu anh như thiếu tài xế đón đưa, cô đều phải chen chúc trên xe buýt chật hẹp. Vắng anh như vắng vai trò đầu bếp trong nhà, mỗi tối về muộn, không biết ăn gì, chỉ biết lục ục đi nấu mì.

Nhưng giờ đây mới cảm nhận được thương nhớ ai đó từng khoảnh khắc, biết những cuộc gọi dài đằng đẳng trò chuyện thâu đêm suốt sáng.

Sau nửa tháng bóc lịch mong ngóng từng giờ đã tới ngày anh trở về. Chu Nhã Đan cố gắng đọc sách nấu ăn, xem những chương trình dạy việc bếp núc để chuẩn bị cho một món ngon phần thưởng dành riêng cho Vu Dịch.

Thời khắc anh bước chân về nhà, cô không còn tìm được nỗi nhớ nhưng, nhào vào lòng anh, Vu Dịch chơi với đỡ lấy thân hình nhỏ, dần vững lại. Sự ngạc nhiên đầy ngọt ngào, anh xoa lưng cô:" Anh về rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Trong giờ Tâm lý học, đang mơ màng, sắp ngủ gật. Bỗng "ring ring ring! Ring ring ring!" Cái di động chết tiệt reo riu rít khiến mọi người xung quanh dồn sự tập trung về phía cô.

"Điện thoại của ai!?"

Vu Dịch hần giọng.

Chu Nhã Đan vội vàng bắt máy, đầu đang trong giờ học, hết giật mình do điện thoại, hiện lại giật nảy vì giọng mẹ chồng. Ngỡ người có điện, đứng phắt dậy:" Mẹ!?"

Ai đó rơi thước trong tay, ngốc hết người. Cô nhận thấy điều gì sai cực sai, vội vàng phóng ra ngoài.

"Dạ, mẹ gọi con chuyện gì?"

Vu Miện nghe giọng con dâu cung, vui mừng: "Con yêu, có rảnh không? Đi chơi với mẹ nhé? Vu Minh - bố con cứ đắm đắm công việc, không thèm nếm xia tới lời mời của mẹ."

Chu Nhã Đan cười thầm với dòng tâm sự mỏng của mẹ chồng. Gác lại hết công việc, cô đồng ý.

Bà đưa cô tới trung tâm thương mại nhà bà thu mua. Còn nói chọn thích, Vu Miện có thể hội viên cao cấp, không cần lo lắng.

Người giàu có quả thật phóng khoáng, sẵn sàng mua bất cứ thứ gì dù món đồ đó có đắt đỏ đến đâu miễn là bản thân thấy hứng thú.

Bà như muốn khuôn cả tiệm đồ bỏ trong túi, món gì cũng sà vào xem thử, Chu Nhã Đan bỗng trở thành Chu Lực Sĩ, hết thầy gắng sức vác mớ đồ Vu Miện chọn. Tất nhiên không chỉ mình cô, song, bà vẫn tiếp tục.

Hai mẹ con lì lợm như vậy tới khi tích đủ đầy một mồi đóng chai. Có người bạn cũ phía xa xa, bà ta ăn vận không kém cạnh Vu Miện, niềm nở: "Miện Miện! Đạo này chị khác quá, mãi tôi mới nhận ra!"

Trò chuyện vui vẻ một hồi, trong một khắc, bà ta liếc sang cô, ánh mắt sẫm soi nặng nề đặt lên Chu Lực Sĩ.

"Chị à, chị mới thuê giúp việc hả? Cô này có vẻ cao cấp hơn một chút."

Sét đánh ngang tai bà, gương mặt tươi rói ban nãy bỗng xám xịt, Vu Miện lừ mắt: "Xin cẩn thận trước phát ngôn của mình, con bé là con dâu tôi."

Sau khi bà ta bị đuổi khéo, Vu Miện sốt sắng kéo cô vào shop quần áo. Gom tất những thứ vừa mắt đưa cô thử, miệng lầu bàu: "Bà cố nó, dám khinh con dâu mình, lần này phải làm Đan tử thật xinh đẹp!"

Bà chọn bừa mà khéo, thử bộ nào, vừa bộ nấy. Vu Miện xuýt xoa trước vẻ kiều diễm ấy: "Người con nuốt nà thế này, không mặc mấy bộ đồ này thật phí của trời!"

Thêm lần nữa, số lượng túi lại tăng vọt. Giờ thì cô nhận thấy sự nhiệt tình một nghìn phần trăm của mẹ!

Mua đủ, hai người ghé lại quán coffee nghỉ chân. Chủ quán ngỡ ngàng nhìn núi đồ của Vu tổng, không nói gì thêm, anh ta nghe theo đưa chúng vào trong để tạm.

Bà uống capuchino, cô lại thích cà phê đen. Vu Miện nhìn tách cà phê đẹp mắt của mình, thờ dãi: "Con biết không? Ngày ấy, mẹ là một sinh viên mới ra trường, mẹ đi phỏng vấn tại công ty ba chồng con. Hôm đó, ba chồng mẹ lại đột ngột xuống kiểm tra. Nghe mẹ trả lời phỏng vấn liền đưa mẹ vào thực tập. Trong thời gian thực tập, nghe người ta nói có một nhân viên vô cùng điển trai, giỏi giang. Mẹ mới làm quen, ai dè lại yêu luôn ông ấy! Mẹ cũng như con, mẹ nghĩ ông ta chỉ là một tên nhân viên quên. Ai ngờ lại là con trai chủ tịch. Biết chuyện mẹ mới giật nảy. Sau khi cưới về, do nhà mẹ không có, mẹ chồng thì lại rất khó. Mẹ mất rất lâu mới có thể hòa hợp."

Vu Miện nắm lấy tay Chu Nhã Đan, cười nhẹ: "Nên mẹ không muốn con dâu của mẹ áp lực. Nghe hoàn cảnh của con, mẹ rất thương. Mẹ mong chúng ta sẽ như một gia đình ruột thịt chứ không khổ cực như mẹ."

Số cô phải nói rằng rất may mắn khi được thượng đế ban cho người chồng tốt, mẹ chồng hiểu lòng mình. Ở với bà như đang bên người mẹ hiền xưa kia cô hằng mong ước, Nhã Đan chỉ biết cảm động: "Dạ."

Vu Miện lâu chưa được tán gẫu, tất thảy chuyện cũ, mới đều lòi ra một thế kể hết cho cô. Cô đối lập với bà, yên tĩnh lắng nghe, thi thoảng lại trả lời mấy câu.

"Đừng rồi! Con cũng sắp ra trường. Hay thế này đi! Con tới công ty chúng ta làm. Rất thích hợp với ngành nghề của con."

Quá tốt đi chứ! Cô liền gật đầu lia lịa!

Cộc! Cộc!

Vu Dịch gõ tay vào cửa kính, khẩu hình miệng rõ ràng: "Hai vị phu nhân, hồi cung!"

"Mẹ đã mua những gì vậy? Hai người xách chúng tới tận đây được sao?"

Anh xếp chiếc túi thứ năm mươi hai vào cốp xe. Đóng lại, anh thở hắt hển.

Vu Miện cười đắc ý, bà tự tuyên dương mình: "Do bà ngoại con ngày xưa là nhà nông nghèo, truyền lại cho mẹ chút "lực điền" của bà ấy!"

Bà mở cửa lên xe, vắt chéo đôi chân thon thả." Cũng vài phần là đồ của vợ con, đưa vào cốp cẩn thận."

Trên đường, bà vừa cười vừa lướt web. Vu Định thấy thế, quay sang hỏi:" Mẹ đã biết giờ đó là giờ con dạy, còn là giờ cô ấy học mà còn gọi rú cô ấy đi mua sắm?"

Bà chép miệng, tỏ vẻ thờ ơ với câu hỏi ngốc nghếch của con trai:" Để chúng biết mẹ đã nhận con bé là con dâu, đừng hòng cướp con dâu mẹ."

Câu trả lời cũng khá thuyết phục, con trai bà cũng chẳng vừa, đáp:" Vậy con sẽ tặng mẹ một món quà."

"Quà gì?"

"Một cháu gái."

Cô trút hết nước trong miệng ra ngoài, này!

Bà ném điện thoại sang một bên, cười hoan hỉ:" Mẹ thích cháu gái!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Dạo này ế ẩm quá:(sắp kết thúc nên các bạn đọc giả không thêm đọc nữa sao?:(

Thương tác giả đi mà:(

Kỳ thi tốt nghiệp sắp tới. Sinh viên năm tư ngập mặt với đề cương, tài liệu. Do Chu Nhã Đan cũng là một trong những sĩ tử năm nay, việc nhà được anh miễn trong thời kì khó khăn này. Cô càng học, càng không vào đầu. Học ngày, học đêm, lúc nào cũng khur khur mấy tập tài liệu. Chỉ còn ba tuần nữa thôi! Cô ao nào than:" Hầy! Thi tốt nghiệp tới mông mà không biết ôn từ đâu, thế nào nữa."

Vu Định nhét miếng cá vào miệng cô, Chu Nhã Đan sinh ra chỉ để than thở thôi sao?:" Được rồi, ăn đi. Anh giúp em luyện, được chưa?"

"Hừ? Nay cá rất vừa miệng!"

Vu Định cảm tập giáo án ngồi xuống đối diện Chu Nhã Đan, cô xốc mình lên ngồi thẳng. Cứ cho rằng anh chỉ giỏi ngành nghề của mình, ai ngờ các môn khác đều rất tài năng. Người ta nói ông trời không cho ai hoàn hảo tuyệt đối. Liệu có phải ông bỏ sót anh không?

Cách dạy học cũng vô cùng sáng tạo. Giáo sư Vu giảng xong, chắc chắn rằng cô đã hiểu kĩ mới bắt đầu mở một trò giải trí. Đặt ra câu hỏi, trả lời sai tương đương với một đường vẽ trên khuôn mặt. Trả lời đúng tất nhiên sẽ được nam thần Vu Định hôn bất cứ đâu trên cơ thể.

Cách này học rất dễ hiểu, dễ ghi nhớ. Tuy nhiên trên mặt cô cũng không ít đường vẽ, dù vậy, nụ hôn ngọt ngào chẳng bao giờ thiếu.

"Em lại đúng rồi, muốn hôn ở đâu?"

Cô cười khoái chí, chỉ lên môi:" Giáo sư, ở đây!"

Anh kéo cô vào lòng, nuốt trọn bờ môi đỏ hồng tươi tắn tựa quả dâu tây chín mọng. Quả dâu tây ấy giờ đây lại quyến rũ bất ngờ. Vu Định bị quán lấy khó lòng rời xa.

Cô thấy thật lạ kì, hôm nay anh lại chủ động như vậy? Đôi môi ấy không dừng lại ở đó, anh trườn xuống cổ, tay mon trón eo thon của Tiểu Đan.

Tình thú trong anh lại dâng lên cao tới mức không thể nào tiết chế nổi nữa. Cô hoảng hốt, đẩy nhẹ:" Giáo sư, đang trong giờ học cơ mà, anh làm gì vậy?"

Vu Định chợt nghiêm túc, nhắc nhở cô lên đùi. Anh nghiêng đầu vén lọn tóc vương trên gương mặt trái xoan xinh xắn của sinh viên cùng họ Chu. Chất giọng trầm trầm đậm chất đàn ông vang lên:" Đan, em cứ kiểm điểm thế này... bao tên ngoài kia nhòm ngó?"

Anh đỡ đầu Nhã Đan, người đàn ông hoàn hảo dịu dàng ấn người nàng thơ xuống sàn. Thanh âm êm tai nghe con gió xuân thổi xiêu lòng người, anh tiếp lời:" Bằng không... bây giờ anh "đáng dẫu chủ quyền" trước?"

Anh rút cuộc định làm gì? Hai mắt nhắm nghiền. Cô có cảm giác tê tái trên cổ, Vũ Định đỡ cô dậy, vỗ vỗ nhẹ đầu cô cười cười: "Em đang nghĩ gì vậy? Giờ chưa thích hợp đâu! Haha! Anh đã để lại vài vết dấu môi trên cổ em. Đừng hòng day dưa với tên khác."

Mặt cô đỏ bừng, không rõ vì ngại ngùng hay tức giận. Cô lớn tiếng: "Vu Định! Anh đi chết đi!"

Sáng trước giờ thi, anh nắm lấy tay cô, đôi mắt ấy như chứa ánh lửa phừng phừng: "Em phải cố gắng! Nhớ kĩ những công sức của anh và em!"

Hồi hộp bước vào phòng thi, Vô Linh ở phòng dãy bên cạnh, nhớ lúc cô bạn hớn hơ khoe người yêu thuê biết bao gia sư về, tìm mọi cách để cô bạn đỗ tốt nghiệp. Không biết cậu ta có làm được bài không nữa?

Ngồi bên cạnh cô là một cậu con trai kì lạ. Hắn đội mũ, đeo kính, khẩu trang. Cô không bận tâm lắm, tập trung tìm hiểu đề. Một lúc sau, Tư Uy từ cửa bước vào trò chuyện với lão giám thị, lão cười, rời khỏi phòng. Tư Uy - anh ta sao lại coi thi phòng này?

Tư Uy trong một khoảng khắc, anh ta liếc sang người ngồi cạnh Chu Nhã Đan. Bộ mặt vẻ thâm hại nhằm trêu chọc hắn. Hắn không chịu được ném bút bị trúng đầu giám thị Tư. Tư Uy bị phần lừ mắt, lúc sau mặc kệ bỏ đi.

Sinh viên Chu vô đầu với câu hỏi 45. Câu này cô đọc mà không hiểu. Rõ ràng là từng học qua, sao tự dưng lại quên mất?!

"Anh đã giảng câu này cho em vào buổi chiều thứ hai tuần trước, lục lại não bộ đi."

Cô thót tim đổ người về sau, là Vu Định! Anh bỏ kính và khẩu trang xuống. Nụ cười ẩn hiện trên môi cứ như nói "bất ngờ chưa?"

Lấy lại bình tĩnh, cô ghé vào tai anh: "Giáo sư Vu, em không nhớ..."

Vu Định thở dài, chỉ phương pháp giải cho cô. Chu Nhã Đan hiểu ra vấn đề, hoàn thành trong tích tắc. Tư Uy đi qua, nói khẽ: "Mấy người... thật tình!"

Cô qua bài sát hạch. Vô Linh chỉ ra ngoài sau cô vài phút, mặt tươi tỉnh không như những sinh viên khác. Hỏi mãi mới chịu tiết lộ: do bạn trai mình đưa đề thi trước để ôn tập. Hóa ra cũng chẳng phải mình Nhã Đan gian lận!

Do đám bạn Chu Nhã Đan, Vu Định cùng Tư Uy và vợ con mời đi ăn mừng. Hai người con gái trong nhóm đã chính thức rời mái trường đại học. Cũng bởi tính chau chuốt kĩ lưỡng của Vô Linh vì thế mới đi muộn. Bốn căng thần tốc chạy xuống nhà. Thiệu Huy, anh ta đã đứng chờ sẵn trước cửa, không nói nửa lời. Vô Linh hiểu ý, trèo lên xe.

Trước mắt là điểm hẹn, vừa bước chân xuống, Vô Linh cùng bạn trai bị đám tiểu quý kia bắt gặp.

Hai kẻ ngốc nghếch chống eo. Tò vè dữ dằn, Tư Uy lớn tiếng hỏi: "Linh tử, anh ta là ai?"

Chu Nhã Đan giả nghiêm túc ghé tai nói nhỏ: "Giáo sư, tên này là người yêu Tiểu Linh - Sở Thiệu Huy."

Tư Uy gắng giấu đi cái xấu hổ in rõ trên khuôn mặt, khen ngợi cô giấu thẹn: "Tốt, hảo muội cập nhật thông tin rất nhanh!"

Vu Định đứng cạnh Tư Hinh đang bế con gái, hai vị này cũng chẳng thể nhịn cười.

Thiệu Huy chưa kịp mở miệng, người đã yên vị trên ghế cách xa chỗ bạn gái anh ta. Vô Linh vốn định bám theo nhưng cũng vì bị Tư Hinh níu lại. Thời thì mặc ba bọn họ vậy.

Vô Linh lo lắng cho người đàn ông họ Thiệu, lát lại ngoái đầu xem xem họ đang làm gì. Chẳng biết anh ta đã làm gì mà bọn họ đã thân thiết với nhau trong chỉ vòn vẹn chưa đầy một giờ đồng hồ. Cũng tốt, thế này còn hơn ban nãy. Linh tử phì cười, mọi chuyện đã ổn hơn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Cầm bằng tốt nghiệp chưa nóng tay, Chu Nhã Đan đã sắp gả chồng. Bởi Vu Định chưa được nghỉ làm nên giao hết trách nhiệm về váy cưới đưa cho Vô Linh và Tư Hinh đồng thời "cống nạp" hết thẻ ngân hàng cho vợ quản lí.

Đúng là con gái với nhau, ba người không một lần tới luôn tiệm váy mà đi lòng vòng bao nơi. Chủ yếu cũng chỉ ăn uống. No nê, họ mới thông suốt mình cần đi đâu?

Vô Linh kéo cô cùng Tư Hình tới tiệm váy cưới của Thiệu Huy.

Vừa bước vào tiệm, Vô Linh phấn khích đồng đặc kêu: "Chủ tiệm, đưa ra đây bộ đẹp nhất đi!"

"Bộ đẹp nhất để cho đám cưới chúng ta rồi."

Như chuộc được lợi, mắt Vô Linh sáng bừng: "Huy tử, sao anh lại ở đây?"

Huy tử bẽn lẽn nhìn người yêu, khoe môi hồ hững kéo lên: "Tiện đi qua, anh kiểm tra tiệm. Với lại nghe nói cô Chu bạn em sắp kết hôn, anh cũng muốn tặng gì đó cho cô ấy. Mà giờ cô ấy ở đây rồi."

Vô Linh tí mắt cười bám vào cổ Sở Thiệu Huy, rất hài lòng mà nói: "Ôi chào! Anh tốt vậy sao?"

Chu Nhã Đan dù bị dụ dỗ nhiều lần những vẫn đinh ninh chọn bộ váy mộc mạc mà cô đã ưng từ lần đầu úm thử. Cô luôn là thế, dù nó trông rất giản dị song lại là mẫu mới nhất do nhà thiết kế nổi tiếng tự tay làm ra, giá đứng trên trời!

Lễ cưới này cũng rất quan trọng, Sở Thiệu Huy mạnh tay chi trả toàn bộ cho bộ váy này. Người đàn ông thừa của này cũng chỉ muốn ra oai với bạn gái, dẫu vậy không thể phủ nhận độ "ngầu lòi" của anh chàng phó chủ tịch họ Sở.

"Trả cậu ta! Anh không thiếu tiền chi trả cho em bộ váy xinh đẹp hơn thế!"

Vu Định nghe được câu chuyện này liền nổi đóa, cái thê của anh đưa cho cô để làm cảnh thôi hả? Sao một đồng cô cũng động tới?

Chu Nhã Đan ôm chặt lấy anh, như kem gặp mặt trời, anh liền "tan chảy", bản thân cũng nguôi ngoai đi phần nào. Cô "hm" một tiếng, ước mình chưa từng kể cho anh. Tiểu Đan nịnh nọt Vu tổng: "Chồng, người ta có lòng tốt, cứ coi như là quà mừng được không?"

Vu Định ngồi bịch xuống ghế: "Nể tình em, từ ngày mai, từ ảnh cưới tới tiệc cưới đều do anh thanh toán."

Cô cười khà khà, nhún nhảy trên đùi anh: "Nghe anh tát!"

Tiệc cưới xa hoa của giới thượng lưu còn đẹp hơn cả những thứ cô coi trên truyền hình, ảnh mạng. Lễ được tổ chức trong một nhà thờ đồ sộ ẩn náu nơi rừng sâu, mẹ chồng cô còn nói từ trước tới nay đã ba đời kết hôn tại nơi đây, nên đối với nhà anh mà nói lễ đường này là biểu tượng cho sự chung thủy, lâu dài trong hôn nhân.

Nhà thờ thiết kế theo kiểu Châu Âu thế kỉ XIX, tinh xảo tới từng chi tiết, cầu kì tới từng cách họ tạo ra những hoa văn khắc trên tường. Trang nhã, hoa lệ đến khôn tả. Đi từ cổng vào cũng phải ngồi xe, khuôn viên thôi đã thật sự xa phải tới 2km.

Được Vu Miên cùng đội ngũ phù dâu hoành tráng đưa tới phòng thay đồ, trang điểm. Chu Nhã Đan đã cảm nhận được lần đầu đặt chân vào căn phòng của một nàng công chúa. Rộng rãi thoáng mát, bố trí sang trọng, còn tồn tại nơi này trên đất Trung Quốc sao?

Vô Linh kém dèm cửa, cô há hốc miệng, bộ váy giản dị như được làm lại từ đầu, vẫn giữ được nét đặc trưng. Dù thế, nhìn nó hiện giờ chẳng khác nào những chiếc váy lộng lẫy được các bà tiên huyền bí ban cho trong truyện cổ tích. Màu xanh berin tôn lên vẻ tươi sáng nổi bật bộ váy nhiều tầng trải dài trên nền đất. Họa tiết ngọc quý tinh xảo không khiến bộ váy trở nên sến súa mà tao nhã hết phần. Lốp ren mỏng ôm gọn lấy bờ vai xương, cô tựa như đóa hoa e thẹn giữa rừng xanh thăm thẳm.

Tư Hình nhìn thích mắt, đứng ngồi không yên: "Bác gái, là nhà thiết kế nào sửa nó vậy ạ? Bộ váy này thật đẹp hút hồn!"

Vu Ninh tự hào vỗ ngực: "Cũng chính là nhà thiết kế của chiếc váy ban đầu. Bác nhờ ông ta sửa khiến nó hoa mỹ một chút. Kết quả cũng thật ngoài mong đợi. Đẹp thật."

Vô Linh níu tay bà, vui vẻ: "Bác, nao tới lượt cháu lên xe hoa, bác đưa cháu đi gặp nhà thiết kế ấy nhé?"

Vu Ninh hiền hậu vỗ đầu cô phù dâu lém lỉnh: "Được, được."

Tóc tai, trang điểm cũng phải mất cả ba - bốn tiếng đồng hồ. Chuyên gia có khác, cô soi gương còn phải ngạc nhiên với gương mặt rạng ngời xinh đẹp của bản thân. Không uống công chờ đợi!

Về phía Vu Định, chú rể còn đang bận rộn với chuyện bố trí đồ đạc ở lễ đường hôm nay. Do có tổ chức lãnh đạo, chỉ một lúc đã hoàn thành việc khó. Vest đã mặc sẵn, ngo đồng hồ trong tay: 9h00.

Đã sắp đến giờ, Vu Định khoác chiếc gi- lê màu kem lên mình, kiểm tra nhẫn cưới trong túi áo. Anh đã sẵn sàng!

Đi đôi giày búp sen bó lấy đôi chân trần. Chu Nhã Đan ngó xuống, bao người ăn vận sang trọng, cao quý ngồi hai bên lễ đường, bên ngoài còn cả đoàn nường nượp kéo tới. Cả nhà thờ được bao bọc bởi màu trắng thanh khiết, hoa hồng, thảm đỏ đều chuẩn bị một cách hoàn hảo.

Bố chồng - ông Vu Minh đưa bó hồng cho cô, không giống vẻ ngoài đạo mạo, ông lại là người hiền lành dễ tính. Vu Minh đưa tay cho cô: "Con gái, hôm nay ta thay mặt ba con đưa con vào."

Chu Nhã Đan gật đầu, cô bám chặt lấy ông, khẽ nói: "Ba à, cảm ơn ba."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Bước trên thảm trải hoa, Chu Nhã Đan như lạc trong cung điện nguy nga, trang trọng. Tay cầm bó hoa tươi có chút run rẩy.

Đông người quá!

Cô nghĩ bụng, chân đột nhiên riu lại, bám chặt lấy người cha đi bên cạnh. Không thể ngã được!

Các cô, cậu bé xúng xính cầm trong tay giỏ hoa xinh xắn rải những cánh hoa trắng ngần xuống thảm đỏ. Tiếng vỗ tay hòa cùng bản nhạc trầm bổng cất lên từ dương cầm.

Chu Nhã Đan tựa hồ bước trên những nốt nhạc, tiến tới người đàn ông của đời mình.

Ba đặt tay cô lên lòng bàn tay anh. Vu Dịch dịu dàng vén khăn voan che mặt, cô đưa mắt nhìn anh, bọn họ bỗng dưng bật khóc. Vu Dịch dương tay lau nước mắt vương trên khóe mắt cô, môi ẩn hiện nét cười, thì thào: "Em thật đẹp."

Nắm lấy bàn tay anh, Chu Nhã Đan ân cần gạt đi lệ còn trên mi mắt, đáp lại nụ cười tỏa nắng ấy: "Anh thật bảnh."

Gửi trao những lời nguyện ước, tuyên thệ bên nhau tới đầu bạc răng long, mãi không chia rìa. Họ trao đổi phượng chiếu nhẫn cưới mộc mạc cùng nụ hôn nồng nàn như đánh dấu điểm mốc thời gian của một tình yêu bền vững họ dành cho nhau suốt bốn năm nói ngắn không ngắn, nói dài chẳng dài.

Mấy cô phù dâu thi nhau túm tụm lại một chỗ đón chờ bó hoa tỏa hương trong tay cô dâu. Chu Nhã Đan phấn khích hô: "Mọi người sẵn sàng chưa?"

Tất cả phù dâu bên dưới đồng loạt phản hồi: "Rồi! Cô dâu mau thôi!"

Cô quay lưng ném bó hoa xuống, mấy cô phù dâu tinh nghịch chạy mất tiêu. Ngoảnh lại chẳng thấy bóng người, chỉ có bó hoa một mình lẻ loi giữa sân cỏ.

"Sao các cô không bắt lấy?"

"Chúng tôi chưa muốn kết hôn!!"

Chợt tên phù rể họ Sở chậm rãi bước tới. Ngó nghiêng đủ phía mới nhặt bó hoa rục rờ lên, hướng về nơi đám con gái đang tụ tập. Quỳ xuống đồng thanh: "Vô Linh, em đã muốn kết hôn chưa?"

Giữa đám phụ nữ ai nấy đều giống nhau, có một cô gái thân hình nhỏ nhắn lộ mặt ra, cười rộ lên: "Muốn! Muốn!"

"Nghe nói những cặp đôi cầu hôn trong đám cưới của người khác đều không có kết cục tốt đẹp."

Chú rể lịch lãm tay xô túi quần khoan thai bước đến. Cái giọng cợt nhả này mà cô bé Vô Linh đáng thương vẫn bị lừa cho tái mặt, vội vàng sửa lại câu trả lời: "Huy từ, em không muốn nữa! Có thể về nhà hẵng cầu hôn không?"

Cả đám người cười phá lên, cô dâu lau nước mắt: "Đừng là cậu luôn là nạn nhân bị Vu Dịch lừa cho vớ lớn."

Về phần nộ, cảm hận hiện rõ trên khuôn mặt dữ tợn của Vô Linh, trỏ tay về phía chú rể vẫn mãi hả hê: "Giáo sư Vu Dịch! Nếu không phải hôm nay là ngày đại hỷ của thầy chắc chắn em sẽ xử đẹp thầy! Quyết không nhân từ!"

Thả mình trên chiếc giường mang nét đồ thả. Sau khi đếm xong đồng phong bì, hai vợ chồng son đều mệt lử. Vu Định ôm cô vào lòng, nó khác với bất cứ cái ôm nào trước kia, đây chính là cái ôm của một người chồng tận tâm.

Đáp lại cái ôm thả thiết, Chu Nhã Đan ngò lờ quan tâm: "Mình à, anh có mệt không?"

Anh ngán người vài giây, sau đó vùi mặt vào tóc cô, xấu hổ: "Em gọi như vậy thật khiến người ta ngại ngùng."

Được đà trêu chọc, cô ghé bên tai anh, thầm thì: "Mình ơi, mình à, mình ơi~"

Vu Định phản công, áp dụng ngay lời cô nói: "Mình à."

Chu Nhã Đan giật nảy mình, ôm mặt e thẹn, một tiếng "mình à" của anh sao lại ngọt lịm đến vậy~

Gọi chán, hai người đổi chủ đề. Chu Nhã Đan vui vẻ tựa vai anh: "Chúng ta hãy có một đứa con trai, em sẽ mua cho con những con robot, anh thì dạy con học, rất thú vị!"

Anh và cô đan xen tay vào nhau, hơi nóng từ anh phả bên tai cô: "Anh muốn có một đứa gái, mỗi sáng cột tóc cho con, trước khi ngủ kể chuyện và hát những bài hát thiếu nhi. Mà không, nếu chúng ta có cả hai đứa, ngôi nhà ấm đạm của đôi ta sẽ tràn ngập tiếng cười."

Anh kẻ sát Tiểu Đan, hai đôi môi quấn quít lấy nhau, đồng tử đen lánh không ngừng đổi theo biểu cảm trên gương mặt cô, thoáng rồi, giọng nói anh giờ đây gọi cảm hơn trước: "Em muốn có tương lai ấy... thì chúng ta phải bắt đầu thôi."

Chu Nhã Đan trong tối đêm tân hôn bị sói xám đội lốt bạch thỏ nuốt chửng không thương tiếc!

Sáng hôm sau, mẹ chồng tước quyền của Vu Định, tới tận khu nghỉ dưỡng đón cô đi spa. Lúc bà tới, hai đứa vẫn đang quấn quít trên giường. Nghe thấy tiếng bà mới bừng tỉnh thay quần áo, rời phòng tiếp bà.

Anh vò đầu than thở: "Mẹ à, đêm qua con và cô ấy rất mệt."

Vu Miên tròn mắt, chừng hứng phần hơn. Bà quay sang Chu Nhã Đan còn đang nhăn nhó, giờ đi lại thôi cũng khó khăn.

Thế là bà kiên quyết phí ngày đầu của bọn họ để kéo cô tới tiệm spa. Cô cảm giác mình như được lột xác, dễ chịu, thư thái hơn bao giờ hết. Tính tò mò cho phép Vu Miên dò hỏi con dâu ngoan hiền: "Con gái, Vu Định nó tới qua... như thế nào?"

Chu Nhã Đan meo máo: "Con không ngờ bề ngoại hiền lành của anh ấy khi "làm chuyện ấy" lại là một dã thú đỉnh thị. Lần đầu của con... con sẽ mãi chẳng quên được."

Cô làm nail bỗng chừng lại vài giây, tùm tùm. Bà cười theo, nét hài lòng phản phất trên gương mặt phúc hậu: "Được, ta sắp được bé cháu rồi."

Vu Miên vắt chéo chân, khẽ nghiêm chỉnh: "Chút thì quên, con gái à, sau tuần trăng mật sẽ có một đợt tuyển nhân viên của công ty. Con cứ như những người khác, nộp hồ sơ, trả lời phỏng vấn. Đừng quá lo lắng, có Vu phu nhân đây nâng đỡ con!"

Cô cười trừ, lại sắp vào "đại chiến" mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Lịch cụ thể sẽ luôn được cập nhật trên fprofile nhé <3

Mẹ chồng đưa cô về, Chu Nhã Đan đã thỏa mái hơn so với lúc trước. Dẫu vậy, cơ thể vẫn còn ê ẩm. Máy cái "lần đầu" của các nữ chính truyện ngôn tình mà cô đọc đều không đúng sự thực! Làm gì có cái gọi là khoái lạc? Cô không biết người khác như thế nào, riêng Chu Nhã Đan - cô cảm thấy hệ lụy về sau làm cô đau đến thấu trời, hơn cả tối hôm ấy. Không rõ, có phải do anh quá hưng phấn?

Đẩy cửa vào phòng, Vu Định đang ngắm nhìn mấy vết cào xước nằm trên cánh tay cùng lưng mình. Nhìn thấy cô về liền ấn xuống ghế, ra lệnh: "Em nhắc chân lên."

Chu Nhã Đan ngoan ngoãn thực hiện: "Anh định làm gì?"

Anh nở nụ cười lạnh từ sáng bừng cả căn phòng, bắt đầu xoa bóp, dù không lành nghề nhưng cô không muốn phá vỡ không khí lãng mạn hiếm có, chất

giọng trầm ấm cất lên dịu dịu." Anh áy náy, do lần đó anh không kìm nổi nữa nên mạnh tay..."

Gương mặt xám hồng ấy thật đáng yêu!

"Cảm ơn chồng."

Tuần trăng mật luôn là quãng thời gian tươi đẹp nhất cuộc đời người phụ nữ. Ngày ngày bên cạnh anh, vui cười cùng anh, thức dậy là thấy anh, trước khi an giấc trước mắt là anh.

Nhưng nó cũng chỉ diễn ra vồn vện trong một tháng. Cô và anh lại trở về với "túp lều tranh" tiêu điều của hai đứa.

Trước khi tới thời gian tuyển dụng, Vu Dịch dẫn cô đi sắm quần áo để chuẩn bị cho ngày phỏng vấn đầu tiên của Chu Nhã Đan. Chỉ vài đêm ngắm nhìn thân thể cô mà giờ Tiểu Đan của anh chẳng cần thử đồ anh vẫn mua đúng size. Cô có chút bần khoản, nên vui mừng hay nên giận dữ đây?

Cười anh rồi mới biết độ cung chiều anh dành cho cô còn to lớn hơn so với tưởng tượng ban đầu. Nâng niu Chu Nhã Đan như quả trứng mỏng. Cô chẳng cần chăm chỉ, mạnh mẽ với ai nữa, có một người chồng ân cần, việc trở nên thụ động cũng là lẽ thường tình.

Giáo sư Vu nhận ra trong tủ giày của vợ không có lấy một đôi giày đế cao nào cho nên hôn. Không chần chừ, Vu Nhã Đan cùng cây kem trên tay bị kéo vào tiệm giày.

"Anh chị tìm giày gì ạ?"

"Cứ có đôi nào hợp với cô gái này lấy hết ra đây cho tôi luôn đi!"

Chị nhân viên gật đầu, không lâu sau đó, dường như tất cả những đôi giày trong cửa hàng đều được trưng ra trước mắt. Từ những đôi kiểu điệu, cầu kì tới những đôi giản dị, nhẹ nhàng nhất.

Người chồng chu đáo này soát một hồi, lọc ra những đôi vừa mắt, tiếp tới tự tay đi vào cho cô. Vu Nhã Đan thân nhiên ăn kem, tay trái còn đang mãi cầm gói snack. Các cô nàng ghé sắm giày đều không ngăn nổi sự ghen tị nơi đáy lòng. Còn có mấy nàng đi theo người yêu, nhìn thấy mà phát bực, buộc anh chàng tội nghiệp ấy phải hành động tương tự.

Cô vợ nhỏ họ Vu vài phần há hê, thích thú, Vu Dịch - người đàn ông này là người chồng tuyệt vời của cô đó!

Chu Nhã Đan vòng tay ôm lấy tấm thân đang lom khom thử giày. Anh dừng tay:" Em đừng bôi kem vào áo anh. Đợi lát nữa sẽ lau tay cho em."

Cô bám lấy bà vai chồng, mắng:" Anh chỉ có thể nghĩ được thế thôi sao? Em chỉ muốn ôm anh thôi! Em không còn bé nhỏ gì nữa, tay của em, em tự xử!"

Anh từ từ đứng dậy, vợ nhỏ bám chặt vào dáng con lười ôm cây. Anh vỗ vỗ lưng cô:" Em năm nay mới hai mươi hai tuổi, anh đã ba mươi cái xuân xanh, trong mắt anh, em mới chỉ là cô nhóc lên ba thôi! Đứa trẻ to xác."

"Răn đe" xong, Vu Dịch mới rút thẻ tín dụng:" Thanh toán giúp tôi mấy đôi này."

Do sợ rằng mình sẽ quên hết vào sáng hôm sau, tối hôm trước cô đã "dung nạp" vụn tài liệu phỏng vấn vào não bộ. Canh khuya, lúc dường như cánh vật, con người đều đang chìm trong giấc nồng cô vẫn trần trọc. Vu Dịch vươn người tắt đèn ngủ, anh bao trọn Chu Nhã Đan vào lòng ấm, giọng nói mơ màng:" En ngủ chút đi, mai còn có sức xử lí tình huống."

Chu Nhã Đan trở mình, ôm chầm lấy chồng yêu." Em hơi lo."

"Mai anh sẽ đi tới với vai trò nhà phỏng vấn, còn lo gì nữa chứ?"

Không biết rằng anh đùa hay thật nữa, chỉ biết nói xong đã ngủ say.

Sáng, cô mở cửa sổ đón lấy đợt gió đầu mùa. Mát rượi cả tâm hồn gột sạch lo toan ẩn trong lồng ngực phập phồng nhịp nhàng. Cả nhà tắt bật từ sớm, anh lục ục chuẩn bị bữa sáng, cô lại vội vàng tắm rửa, thay đồ.

Chu Nhã Đan chỉnh vạt áo vest xám lịch sự. Tay phải cầm tài liệu "những câu hỏi thường gặp khi phỏng vấn", tay trái cầm túi trang điểm

Khi đã thực sự rạng rỡ, cô lon ton chạy tới khoe anh, xoay một vòng:" Chồng! Thế nào? Thế nào?"

Anh chồng tỏ vẻ thông thái gật gù, anh dăm chiêu mấy giây:" Tiểu Đan, em cột tóc lên xem sao."

Cô nghe lời, nhanh chóng vén tóc lên cột lại. Hình ảnh của cô như được biến tấu, nét năng động, sáng ngời rõ nét. Đặc biệt, cổ cao thiên nga trắng ngần được hé lộ sau làn tóc mềm quăn rũ biết bao!

Vu Định nhìn mà khó chịu, anh sai đôi chân dài trên sàn gỗ, kéo dây buộc tóc xuống, tóc mượt theo chiều trườn lên bờ vai nhỏ. Vu Định xò tay vào túi, háng giọng:" Được rồi, em đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Con đường buổi sáng tấp nập người qua kẻ lại, quán xá thì cứ tiêu điều, xơ xác. Cũng bởi vừa bước qua mùa thu lá rơi.

Cô hướng về phía bên chờ xe buýt, hồi tưởng chuyện xưa, hồi còn cùng anh tung tăng, giờ lại phải một mình trên đường ngược chiều tới công ty. Có chút buồn tênh nhá nhem trên gương mặt hiền dịu, cô tự hỏi vì sao anh không đưa cô đi?

Xe buýt đỗ tại bến, người người kéo nhau lên xe, ai cũng muốn mình lên trước tiên để cho kịp giờ. Chu Nhã Đan được một cô nữ sinh cấp ba nhường ghế, thoáng nhìn người đàn ông nhân viên văn phòng đứng bên cạnh, quần áo chỉnh tề, đầu tóc lại bù xù, mắt xuất hiện những cuống thâm, nhìn anh ta rất vội vàng, khẩn trương. Cô thở dài, mình cũng không phải là ngoại lệ trong vòng luẩn quẩn này.

"Oa!"

Chu Nhã Đan ngẩng cổ ngược nhìn công ty to lớn, công ty này.... cô sẽ làm việc ở đây?! Chu Nhã Đan hít một hơi sâu để gió đông luồn vào khí quản. Cô sẽ cố gắng!

Cô chen chúc vào thang máy, đúng là giờ công sở lại là ngày tuyển nhân viên, hơn chục người xô đẩy, cô bị họ làm cho xuống cuối thang máy. Không biết lỡ mất bao lần, chỉ biết khi cô ra khỏi thang máy cũng là lúc số báo danh của Chu Nhã Đan được gọi lên.

Chưa kịp đọc lại, vội vàng bước vào phòng phỏng vấn. Chu Nhã Đan giật mình, tại sao... tại sao anh lại ngồi đây? Chẳng nhẽ anh nói thật?

"Số báo danh 265, em tới muộn hai phút."

Cô lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống ghế:" Do vấn đề thang máy. Tôi rất xin lỗi vì sự chậm trễ."

Vu Định vất tay lên thành ghế, biếng nhác tựa ra sau:" Không sao, từ nay em có thể đi cầu thang dành cho chủ tịch."

Cô thấy kinh, các nhà phỏng vấn ngồi cạnh ái ngại nhìn anh. Một người phụ nữ lên tiếng:" Hm... thiếu gia Vu, chúng ta bắt đầu cuộc phỏng vấn từ giờ được không?"

"Số báo danh 265, cô đã từng có công việc trước đó chưa?"

"Chưa đâu."

Tất nhiên, giọng điệu này không phải của cô, Chu Nhã Đan chưa kịp mở miệng, anh như đi guốc trong bụng cô, nói tuột ra mà chưa một lời nhờ vả. Số báo danh 265 lừ mắt nhà phỏng vấn hờ, đừng hòng chen vào cuộc ứng tuyển này!

Nhà phỏng vấn nhăn nải hỏi tiếp:" Nếu phải soạn thảo một văn bản, hợp đồng quan trọng nhưng công ty mất điện, cô sẽ xử lý như thế nào?"

"Cô Vu Nhã Đan đây rất tận tâm vì công việc, lão Chương, lão hỏi thừa quá!"

Chưa bao giờ cô cảm ơn kính cách âm đến vậy. Người ngoài nghe được, không biết Chu Nhã Đan cô phải làm sao nữa!

Lão Chương bật cười thành tiếng, ông hạ bút:" haha! Ta dừng cuộc phỏng vấn ở đây thôi, thiếu gia à, cậu đưa vợ cậu về đi, tôi sẽ chính tay tuyển dụng vợ cậu vào công ty."

Vu Định vỗ vai ông bạn già:" Coi như lão có lòng tốt! Cương vị giám đốc của tôi đưa cho lão cũng không uổng!"

Vu Định ghé bên tai cô, thầm thì:" Nếu em không muốn bị họ phát hiện mình là vợ của thiếu gia, trong vòng năm phút, chờ anh ở cửa sau."

Cứng họng thật rồi, Chu Nhã Đan ưỡ oải văng lời. Tên thiếu gia ngạo mạn vô đầu cô, an nhiên bước ra ngoài. Cái bệnh tự cao tự đại này... khó chữa quá!

Cô cố tình ngồi ngâm tại chỗ hai phút mới rời khỏi, sợ đám người ngoài kia phát hiện điều bất thường. Chu Nhã Đan thông dong bước vào thang máy. Tới giờ chỉ còn mình cô. Cánh tay nhỏ giờ hòa cùng sắc mây là lướt. Thang máy nhuộm một màu nắng, Chu Nhã Đan có thể dõi mắt nhìn những tòa nhà

cao thấp, dòng người mắc cửi. Dầu vậy sao vẫn mang nét thê lương khó giải bày.

"Ting!"

Nét đượm buồn ấy kết thúc nơi tầng trệt. Cánh cửa mở rộng, bóng ai trước mặt, gió lay đưa lọn tóc ngắn. Nắng đổ trên vai anh, xung quanh lại mờ nhạt, khung cảnh thân quen hiện hữu. Cảnh tượng lần đầu gặp anh cũng như vậy, nắng... đã khởi màn cho duyên đôi ta.

Cô vì cái khoảng khắc này khiến cô ngã vào tình yêu ngọt ngào. Chu Nhã Đan chưa bao giờ biết on ngày nắng đến vậy..

"Theo anh."

Cùng một lời nói, hiện tại lại tràn ngập điệu triu mến, mùi mẫn. Khác hoàn toàn với cái nét lạnh lùng, thờ ơ như thườ đầu. Chu Nhã Đan cười với chòm nắng nhả nhem, bước chân khỏi cánh cửa đang dần khép lại, lòng êm như lụa.

Ngũ quan in tạc kia lộ rõ, vẫn vương vài phần hồ hởi. Cô thích dáng dấp cao lớn này, thích giọng nói trầm ấm mê mẩn.

"Đi thôi!"

Nụ cười cứ ngờ hoa hàm tiếu, Anh và cô... có thể sánh vai rồi...

"Chúc mừng em đã được nhận!"

"Keng!" Tiếng miệng cốc va vào nhau, hai người vui vẻ trong quán rượu tạm bợ dân dã, anh uống cạn rượu nồng, gương mặt phong trần lem màu hồng do hơi cồn phản phát.

"Anh đừng uống nhiều, mai anh còn đi làm nữa."

Cô ngăn không nổi anh, dường như người đàn ông này còn hứng khởi hơn Chu Nhã Đan.

Hai vợ chồng son nốc hết bao nhiêu là rượu, cô ngà ngà say, hai tay áp lên má anh, cười nói: "Địch tử ơi, Địch tử à~ anh thật khác với hình mẫu lí tưởng! Nhưng sao lúc yêu anh, hình mẫu của em lại thay đổi chóng mặt! Em chẳng hiểu nổi bản thân mình nữa~"

Anh bật cười thành tiếng, trước đó anh đã thanh toán xong xuôi, Vu Địch đỡ cô lên lưng, chậm chậm sải bước dài trên con đường yên ả. Anh dừng bước, ngạo nghễ giữa gió ngàn. Để gió đưa lá như cười nói khe khẽ, anh đáp câu nói lúc băng khuâng của Chu Nhã Đan: "Em... không cần hiểu bản thân mình. Bởi đã có anh giúp em thực hiện điều đó."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ánh dương sớm mai lách qua những khe cửa sổ hờ hững. Làn sương mỏng vui đùa giữa bầu không khí trong trẻo, đại thụ trước nhà khẳng khiu, trơ trụi mặc con gió vô tình xô đẩy. Tia nắng yếu ớt hơn cả trong ngày chớm đông.

Chu Nhã Đan vẫn vương rời khỏi vòng tay ấm áp của người chồng. Trời se se lạnh, gió hiu hiu thổi luồn vào tấm áo sơ mi thùng thình. Chu Nhã Đan kéo mép áo, cô cần đi thay đồ gấp.

Cởi từng khuy áo, cánh tay lớn nào siết lấy eo cô, Vu Địch mơ màng cụp mi, đặt cằm lên vai cô: "Vợ, anh giúp vợ thay đồ."

Còn có thể đùa cợt sao? Cô sắp lạnh chết đây này! Tiểu Đan xoay người, đẩy Vu Địch ra khỏi cửa nhà, đóng cửa. Anh ngơ ngác đứng ngoài hành lang lạnh lẽo, sao cô nữ duỗi người chồng đáng thương thân trần, trên người độc mang chiếc quần ngủ khỏi nhà chứ?

"Anh ở nguyên đó, em thay đồ xong anh mới được vào, đừng hòng giở trò!"

Tiếng vợ yêu vang từ trong căn hộ, cô quả quyết không cho phép.

Chu Nhã Đan thở hắt ra, bỗng có tiếng lạch cạch ngoài cửa, chưa đầy năm giây, Vu Địch đã đứng sừng sững trước mặt, tay lắc lư chìa khóa phụ.

"Có vẻ em đã vô tình quên mất vợ chồng mình mỗi người đều có một chiếc."

Anh nhào tới bế ngang cô lên, cô úp mặt vào bờ ngực rắn chắc, vạm vỡ. Miệng không ngừng kêu anh bỏ xuống. Người chồng mặc cô vợ la ó ầm ĩ, thả

Vu phu nhân nhào trên đệm ấm. Vu Dịch nằm bên vợ, ôm chặt." Còn sớm, cứ ngủ một lúc nữa đi. Đêm qua anh biết em rất mệt."

Gò má ửng hồng, Chu Nhã Đan đã cố tình không nhắc lại, thế mà anh! Con buồn ngủ ập đến, mi mắt không đỡ nổi mà nặng nề sụp xuống. Cơ thể cô tựa hồ cuốn theo êm đềm của chăn gối, của vòng tay người ấy, thay vì chế ngự chúng, cô lại nghiêng hợp, chìm sâu vào sự mê man mà giấc ngủ mang lại.

Tập âm lộn xộn từ xe cô, tiếng bước chân người đi lại trong khu chung cư khiến cô bừng tỉnh, nhận ra chẳng còn sớm nữa. Chu Nhã Đan cuống cuống nhảy xuống giường, chỉnh lại quần áo sộc sịch, cô vẫn còn mơ màng chưa tỉnh mộng. Sáng nay lại phải nhịn bữa sáng.

Vu Dịch thông thả mặc chiếc áo len xám mỏng, dựa người bên tường mang sắc nắng." Anh đưa em đi."

Có chút bức dọc, cô liên tục đồn thúc anh tăng ga. Vu Dịch lại in vệt hồ hởi trên gương mặt, tiếp tục chậm chậm. Khi đã thực sự chọc tức vợ yêu, anh mới chậm rãi thốt lời." Tiểu Đan, em thật đáng trí. Anh cho em biết, em còn những ba mươi phút nữa. Em yêu, em quên hết lịch hẹn rồi sao?"

Chu Nhã Đan cốc đầu mình một cái, chứng bệnh "nói trước quên sau" mà cô mắc phải thật khó chữa trị! Dạ dày không gắng xuể con đói cồn cào, "than" lên "ồn ột".

Ông chồng đảm đang hôm nay biếng nhác tới mức đùa ghẹo cô để mình không phải vào bếp. Anh cũng hoàn thành ý nguyện, hai người kéo nhau tới quán bánh nướng Tây An cách ấy không bao xa.

"Ồ nơi Thượng Hải xa xôi này cũng có bán bánh nướng Tây An sao?"

Anh cầm chiếc bánh nướng nhìn trái phải, trong lòng tự hỏi: Liệu có giống hương vị ở Tây An không?

Cô như đọc được những lời này, nhét bánh vào miệng anh." Tất nhiên là giống. Bác chủ quán là người Tây An, anh không cần lo về mùi vị."

Vỏ bánh mỏng bao trọn lấy nhân thịt đầy ứ. Giòn tươi, hành tây cùng sa tế hòa cùng thịt lợn chín tạo nên một mỹ thực vào hàng cực phẩm. Mùi thơm ngậy ngát thêm phần ngon miệng. Cắn một miếng, bánh mềm như sắp tan trong miệng, cái lạnh mùa đông kèm với chiếc bánh Tây An cay tê đầu lưỡi còn gì tuyệt hơn!

Bữa sáng đủ lấp đầy dạ dày nhỏ, Chu Nhã Đan vui vẻ lắc lư theo bản nhạc yêu thích. Vu Dịch không ngừng cười, nói." Em thích nó tới vậy sao?"

Cô đỏ người, tựa vai anh." Không hẳn, chỉ do sáng nay được ăn món quê hương~"

Anh chỉ lắc đầu, tiếp tục chặng đường tới công ty Vu Thuận.

Anh dừng xe ngay cửa chính công ty, chưa kịp bước chân khỏi xe, cô đã nhảy tót xuống. Đứng trước cửa yêu cầu mở cửa kính.

"Ba mươi tệ của anh! Cảm ơn!"

Chu Nhã Đan trưng ra bộ mặt đáng thương, cầm ba mươi tệ dúi vào tay anh. Đáp lại vẻ khó hiểu, đôi mắt cô như thay lời muốn nói: Anh chịu khó nhé!

Haha, hóa ra cô biến một vị thiếu gia lừng lẫy như anh thành tên lái taxi quèn. Không muốn bại lộ thân phận, Chu Nhã Đan cũng thừa độ thông tuệ.

Thiếu gia họ Vu đáp trả cô bằng khẩu hình miệng." Em đợi đấy." Rồi lập tức phóng xe khuất khỏi tầm nhìn.

Tất cả thực tập sinh như cô tập trung ở đại sảnh, người nào người ấy tươm tất gọn gàng, ai cũng mang theo một nụ cười rạng rỡ. Chu Nhã Đan đeo thẻ nhân viên được phát từ trước.

Cô cùng mọi người theo chân thư ký trưởng phòng thăm quan công ty danh tiếng này. Các khu vực, ban ngành, chức vụ đều được nói rõ, Vu Minh và Vu Dịch là hai cái tên được ca ngợi nhiều nhất, Chu Nhã Đan cảm thấy vẻ vang chút ít, bản thân còn hơn những người khác một phần.

Hiện tại, cô chỉ là một thực tập sinh trong một bộ phận bé nhỏ bên công ty mà Vu Thuận thu mua. Dầu vậy, tài liệu của nàng tài vụ quèn như cô cũng đủ chất thành núi. Luôn miệng nhắc nhở bản thân phải cố phần đầu, nhưng cứ tình trạng tối mắt tối mũi thế này... cũng thật khó để thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

"Hết cà phê rồi hả?"

Chu Nhã Đan nằm nhòai trên bàn làm việc đêm khuya lác lon cả phê cạn sạch, tờ tài liệu vùi lấp người cô, đã hết kì thử việc được hai tháng, việc cũng tăng gấp bội, cô không chịu nổi được cảnh nóc hết ba lon cả phê vẫn chẳng tài nhấc nổi mí mắt nặng trĩu như đeo tạ.

Văn phòng vắng tanh, chỉ còn mình Tiểu Đan. Mắt cô riu lại, dường như sắp chìm sâu vào giấc ngủ. Bỗng tiếng chuông điện thoại chết tiệt reo lên thỗn thức, cô giật nảy mình, vợ vội di động trả lời: "Xin chào."

"Chờ em ở dưới cửa chính hai tiếng mười ba phút đồng hồ rồi. Vợ, em có xuống không đây?"

Dù lời lẽ mang ý quở trách nhưng từng âm điệu anh thốt lên, chúng mang theo lo lắng, quan tâm nhiều hơn. Câu nói xua tan mọi muộn phiền chất đầy từ kí ức trong một ngày dài. Nó chính là động lực nhỏ anh khờ trao cô.

Cô đưa hết chúng hòa cùng mấy tập tài liệu một màu nhét vào cặp. Vợ vã đi xuống sảnh lớn, chiếc xe đen đứng đó rất lâu, nó như được mặc cho lớp áo mỏng trắng bạch. Anh tựa vào mũi xe, đầu trần vương tuyết, chiếc áo len cùng khăn choàng cũng chờn vờn trong cơn mưa dành cho tình thể đá nhỏ, Vu Dịch đặt tay trái trong túi áo ấm, tay phải cầm chiếc khăn len màu đỏ yên chí. Anh mới bắt gặp nó nổi bật trong cửa hàng gần nhà.

"Sao anh không vào trong xe?"

Chu Nhã Đan chạy tới nơi anh đứng. Đôi mắt anh như biết nói cười, sự trù mến này chỉ dành cho người phụ nữ trước mắt. Quàng chiếc khăn len yên chí lên cổ Tiểu Đan, chỉnh chu cho đàng hoàng. Vu Dịch kéo vợ vào trong xe. Hành động nhỏ như tăng nhiệt độ cũng khiến trái tim cô ấm áp vô cùng.

Vu Dịch nắm chặt bàn tay buốt giá của cô, anh thì thào: "Anh sẽ mua đôi gang tay mới cho em, cứ thế này em sẽ đóng băng cho xem."

"Ừ."

Đồng tử cô trực nhìn anh, dẫu đã yêu nhau hơn bốn năm, cưới nhau gần một năm nhưng sắc đẹp của anh chẳng phai đi mà lại thêm tuấn tú, cuốn hút mà người đàn ông của gia đình có. Cô chống cằm, chán nản than: "Anh cứ quyến rũ như hoa thế này, làm sao em an tâm?"

Anh nhìn cô, dung mạo in tạc này hơn bất cứ loại rượu nào, cô bị cuốn vào từ lúc nào chẳng ai hay, khuôn miệng anh đều đều, thanh âm đậm chất Vu Dịch: "Anh sẽ không nói rằng đời này thế không bị người đàn bà nào quyến rũ, nhưng anh cam đoan với em một điều: anh sẽ không bỏ lại em một mình chống trọi với xã hội khắc nghiệt."

Anh là kiểu đàn ông gì? Người không bao giờ thề non hẹn biển, không nói lời đường mật, xu nịnh. Nhưng từng cử chỉ của anh lại khiến cô an tâm, vui vẻ, hạnh phúc. Cô tin anh, tin anh hơn ai hết, một người chồng mẫu mực và thông minh.

Anh ở trong bếp cặm cụi rửa bát chén, cô thì ngồi trên ghế dài soạn bản thảo.

Tháo gang tay cao su, anh chậm rãi tiến tới bao bọc lấy người phụ nữ của mình. Chu Nhã Đan gọn lỏn trong vòng tay anh, đắm đuối vào bản thảo quan trọng: "Anh à, bóp vai giúp em được không? Đạo gần đây em cứ đau vai mãi mà không có thời gian thư giãn."

Anh vén mái tóc óng ả sang một bên để lộ cổ thiên nga trắng ngần của cô. Anh nhẹ nhàng xoa bóp, tay Vu Dịch có thể cảm nhận được xương quai xanh quyến rũ qua lớp áo mỏng.

Anh cứ thế, ngồi lặng thính nghe mấy lời ca thán, những câu chuyện công ty văn phòng mà Chu Nhã Đan gặp phải. Thi thoảng lại "Ừ", "Thật sao?" Để cô tiếp tục mê mẩn trong câu chuyện mình kể.

Ngồi lâu như vậy, cô cũng mỏi người, Chu Nhã Đan ngả người dựa vào anh, như một thói quen, cô hít hà mùi hương cơ thể nam tính của người đàn ông họ Vu. Lúc nào cũng thế cả, tiềm thức, thân thể cô đều ra sức nghênh đón anh, bị anh chồng soái ca quyến rũ đến mê mết.

"Cũng khuya rồi, lên giường thôi."

Hơi thở nóng bỏng của anh phả bên tai cô, lời quan tâm còn hơn hương mật. Chu Nhã Đan cô phải tỉnh táo! Sếp là một người phụ nữ nóng tính! Cô ấy sẽ chém cô thành năm phần, bỏ tù lạnh ăn dần mất!

Cô xốc mình ngồi thẳng, tự vỗ mặt cho tỉnh táo, vợ yêu họ Vu dùng giọng quyết tâm với chồng: "Không được! Bản thảo còn hơn một trăm từ, chưa xong em chưa ngủ!"

Vu Dịch buông vào không trung tiếng thở dài, gục xuống vai cô gầy, than: "Lắm khi thật muốn bỏ vào thức ăn của em liều thuốc ngủ, bắt cóc em đi không cho em đi làm nữa."

Chu Nhã Đan lác lư ngón trỏ: "Anh dạo này thật hư! Như vậy là không đúng bổn phận của một người chồng chính trực!"

Anh thở hắt ra, vác cô lên vai: "Dạo này xã hội hư dạy vợ anh rồi! Anh phải dạy dỗ lại em thôi!"

Cô ra sức vùng vẫy, đáp trả lời anh: "Mau thả em xuống! Deadline! Deadline! Em chưa làm xong mà!"

"Kệ em."

"..."

Một buổi sáng đẹp trời, mây bay gió lượn, không khí trong lành thế này rất thích hợp để Chu Nhã Đan kể chuyện công sở!

Cô vươn người sang ghế lái anh ngồi, vu vơ khẽ: "Có cô gái cùng công ty em, sáng hôm trước than vãn với người yêu rằng cô ấy đói vì sáng đi làm sớm chưa kịp ăn. Chỉ một tiếng sau anh ta mang tới cho cô ấy một túi đồ ăn vặt cùng một cốc trà hoa quả. Thật ngọt ngào!"

Câu chuyện này là có ý gì? Hành động vô tình của cô cũng khiến Vu Định suy nghĩ một lúc lâu. Cô rốt cuộc muốn thứ gì sao?

"Ring! Ring!"

"Xin chào?"

Đầu dây bên kia đáp: "Có phải chị Vu Nhã Đan không ạ?"

Chu Nhã Đan nhíu mày, hỏi: "Việc gì vậy ạ?"

"Nước hoa quả và vài thứ khác đã tới rồi ạ, chị có thể xuống dưới đại sảnh nhận đồ không ạ?"

"Dạ!? Tôi đâu có đặt đồ ở quán các cậu?"

Cậu giao hàng phì cười: "Anh Vu Định đã đặt hàng và nhờ chúng tôi ship tới cho chị, chị an tâm chưa ạ?"

Anh tin lời hôm qua cô nói thật sao? Hôm nay lại làm tương tự những gì đột trước Chu Nhã Đan kể. Cô bật cười thành tiếng. Ông chồng ngốc nghếch!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

"Oa! Đan Đan! Ai mua cho cô vậy?"

Chu Nhã Đan xách một đồng túi linh kinh, cô còn không nghĩ tới nó nhiều đến vậy! Lãng phí quá đi mất! Cô đặt đồ ăn lên bàn, thờ hồng học: "Lão công em mua."

Một cô nhân viên có chút bàng hoàng, hỏi: "Vậy.... cô bao nhiêu tuổi?"

Chu Nhã Đan lục tìm, quả rằng sẽ có bánh Tây An, cô vui vẻ gặm một miếng ngon lành, vị thơm thơm cay cay hòa quyện trong miệng, nhớ tới hôm ngày hôm ấy, cô khẽ cười: "Em năm nay mới hai mươi ba tuổi."

Nhóm nhân viên ngã ngửa, khổ nỗi bọn họ đều hai mươi tuổi trở lên và... đều là "hàng tồn kho".

Cô trưởng phòng 8x chống cằm, đưa chiếc bánh lên vừa ăn vừa ca thán: "Tiểu Đan thật có số hưởng, tôi đây đã qua hơn ba mươi mấy cái xuân xanh vẫn cứ lẻ bóng một mình. May thay đường sự nghiệp không quá tệ, tháng sau tôi sẽ rời xa phòng nghiệp vụ này chuyển sang bộ phận khác công tác."

Cả phòng được phen ngạc nhiên, chị gái trưởng phòng lớn tuổi vui tính này rời đi thì còn gì vui nữa! Sẽ nhớ chị chết mất!

"Oe!"

Ánh mắt dồn về phía Chu Nhã Đan, cô bật miệng, hai hàng mày dúi lại, gắng đè nén lại cái buồn nôn. Hết sức chịu đựng, cô tức tốc chạy vào nhà vệ sinh. Họ kéo nhau chạy theo xem xét tình hình. Chu Nhã Đan "ôm" toilet mất nửa tiếng, ói ra mặt xanh mặt vàng, đắng ngắt cả cổ họng. Trưởng phòng đỡ cô đứng dậy, lo lắng: "Hay cô về nghỉ đi, còn xin phép sắp cử để chúng tôi."

Chu Nhã Đan vịn vào người trưởng phòng, lắc đầu nguàng nguay: "Em thấy tốt hơn rồi, đừng lo cho em. Quay lại phòng thôi."

"Nhưng..."

Cô không chịu nhận sự giúp đỡ, đẩy mọi người về phòng tiếp tục làm việc.

***

Tường Loan - đồng nghiệp hoạt bát nhất phòng vừa vắt một cốc nước chanh theo lời trưởng phòng dặn. Trưởng phòng nhìn qua ngó lại cốc nước, chị hỏi Tường Loan: "Này! Cô có chắc uống được không?"

Tường Loan gờn ngón cái, cười phần khích. Lấy một hơi, trưởng phòng uống một hớp lớn. Mặt chị bắt đầu nhăn nhó, khó khăn nuốt trôi, chua muốn loét dạ dày: "Nhân viên Tường Loan! Chua chết đi được! Tôi trừ lương cô!"

Tường Loan trưng ra bộ mặt hối lỗi, đưa cốc nước cho cô: "Chị à! Đâu có chua! Cô ấy mà uống hết, chị không được trừ lương em!" Cô ta quay sang Chu Nhã Đan, cầu khẩn: "Cô uống hộ tôi đi! Tôi biết ơn cô lắm!"

Chu Nhã Đan nốc sạch trong tích tắc, thay vì cảm thấy chua, cô lại thấy vô cùng ngon: "Tường Loan! Pha cho em một cốc nữa được không? Chua thêm chút nhé!"

Cả phòng nuốt nước bọt, em út này chua một chút cũng không ăn nổi, dạo gần đây sao lạ lắm đến vậy? Bạch Thoa - phó phòng nãy trong lòng điều gì đó, trầm luân một hồi mới lên tiếng: "Tiểu Đan... em có thai phải không?"

Trưởng phòng: "Nôn mửa, thêm đồ chua... có thể lắm! Em có chậm kinh không?"

Chu Nhã Đan: "Chị nhắc em mới nhớ, em chậm hai tháng rồi."

Cô Tường roi cốc xuống đất, tiếng cốc vỡ cái "choang", nằng ế hai lần tuổi ngạc nhiên: "Hả!? Vậy là chúng ta sắp được bé cháu đúng không?"

Loạn quá! Cô còn chưa kịp lên tiếng mọi người đã lo xa tới như vậy! Phu nhân Vu - cô cũng không ngờ họ nghĩ trong đầu những lời này: "Em... còn chưa thử mà? Sao có thể dám chắc!?"

Bạch Thoa sốt sắng chạy ra ngoài mua que thử, cả phòng vì tin động trời này mà tất bật kiếm đủ thứ, rồi thành mớ bòng bong. Bạch Thoa cầm hộp đựng que đưa cho trưởng phòng, chị dúi vào tay Chu Nhã Đan, vỗ vai: "Em vào thử đi, Tường Loan ở ngoài gác, phải bình tĩnh."

Cô cầm cái hộp mà run run, trong một khắc cô thấy trong lòng ấm áp... cảm giác sắp được làm mẹ.... không quá tệ! Nhưng nếu không có thật thì thế nào? Bước nhanh đôi chân về phía toilet nữ.

***

Chu Nhã Đan cầm que thử thai, không tin vào mắt mình nữa! Hai vạch đỏ rõ ràng! Nỗi vui sướng ập tới, tất thấy đều mừng rỡ không tả! Cô... sắp được làm mẹ!

Tường Loan: "Cô nên gọi cho chồng, chúng tôi cũng rất tò mò lão công ôn nhu của cô là ai, như thế nào."

Cô thở hắt ra, ngập ngừng do dự nhìn chiếc điện thoại đặt ngay ngắn trên bàn, Vu phu nhân gãi đầu: "Các chị sẽ ngạc nhiên cho xem."

Bạch Thoa bực dọc thúc giục: "Tiểu Đan! Mau gọi đi!"

Chu Nhã Đan đành nghe lời, vừa gọi đầu dây bên kia đã bắt máy, giọng có vẻ mệt mỏi: "Có việc gì vậy Tiểu Đan?"

Cô lắp bắp không nên lời, chị trưởng phòng nản theo, chen vào nói hộ lòng cô: "Vợ của cậu có thai rồi, cậu mau tới đón cô ấy đi kiểm tra!"

Vu Dịch trầm mặc, âm điệu nghiêm túc hơn hẳn: "Đợi anh."

Hai từ thôi khiến tim cô xuyên xao, tiếng chim hót, gió thoảng tạo thành bản tình ca len lỏi vào nỗi quạnh hiu trong tâm trí cô. Đầu cô bây giờ hoàn toàn trống tuếch, cả phòng kéo nhau tới sảnh công ty ngóng chờ người. Anh bước từ xe xuống, từ chị trưởng phòng tới Bạch Thoa đầu há hốc miệng, có quá nhiều vụ việc bất ngờ trong một ngày, họ không hẹn mà đồng thanh: "Thiếu gia Vu!?"

Vu Dịch sai bước dài tới trước mặt vợ, bế ngang cô lên, xoay gót. Anh nhìn cô dịu dàng: "Xin lỗi vì để em một mình trong tình huống này."

Anh không còn để tâm tới bất cứ thứ gì khác, tâm trí xoay quanh "Chu Nhã Đan, Chu Nhã Đan". Vu Dịch - anh cần lời xác nhận chính thức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Anh nắm tay cô, gương mặt Vu Định nghiêm túc, căng thẳng hơn cả vợ. Chu Nhã Đan không biết phải làm thế nào, lúng túng: "Anh à! Anh chờ một chút, nếu linh cảm của em là thật, anh sẽ được làm cha!"

Ánh đèn bệnh viện yếu ớt đổ trên vai anh, đôi mắt ấy mờ ảo tựa ánh trăng, hiện hữu sự yêu chiều, hồn hậu. Anh không buông lỏng bàn tay cô, Vu Định thì thào, đủ để Chu Nhã Đan nghe rõ: "Em cố lên nhé!"

Anh mới là người phải cố gắng! Cô cười trừ, vỗ nhẹ mái đầu bù xù của anh, đặt lên nó một nụ hôn nhẹ nhàng ngập tràn yêu thương.

Y tá đẩy cửa phòng.

"Mời cô Vu vào phòng khám."

Chu Nhã Đan đứng dậy, tiến về hướng phòng. Ngoảnh lại, anh trần trần nhìn không chớp mắt, thân ảnh cao cao ấy cứ đứng ngồi không yên.

Chu Nhã Đan sải chân nhanh tới nơi anh ngồi, bàn tay nhỏ nắm tờ xét nghiệm. Cô đứng trước mắt anh, khoe môi rướn lên: "Chúng ta... có con rồi."

Vu Định ôm trầm lấy cô, như thổi phào nhẹ nhõm, tắt thây người anh đều thả lỏng, sức mình ngã vào lòng cô. Chu Nhã Đan đưa anh tờ xét nghiệm kèm theo ảnh siêu âm. Lúc này, cô mới nhẹ nhàng nói: "Chúng ta sẽ đón hai đứa bé song sinh một bé trai một bé gái. Em không ngờ đã thấy được tim thai. Vậy là chúng ta đã thành một gia đình hoàn thiện!"

Vu Định đưa mắt theo từng dòng chữ, hình ảnh trên giấy, sắc mặt ôn nhu, hiền hòa tựa hồ hương trúc sau mưa.

Tại bệnh viện vắng vẻ, tường chừng tờ giấy là vật vô tri vô giác ai ngờ khiến người đàn ông mạnh mẽ nhất phải đỡ đầu trong nước mắt. Vốn không phải vì khổ hạnh, chứng chính là sự hạnh phúc đến mức không kìm nổi mà để lệ lăn trên gò má.

"Cuối cùng... chúng ta đã có con."

Chu Nhã Đan vỗ về chồng, hơi thở thanh tân của anh phả vào cổ cô nóng ran. Không thể khiển trách anh yếu đuối, bởi thời khắc này... nhỏ lệ là chuyện quá đỗi thường tình. Mắt cô rom rớm, nhòa đi ngập nước.

Cô 23 tuổi, anh 31 tuổi, họ đã bước sang một trang mới cuộc đời.

"Chúng ta có nên báo ba mẹ không?"

"Tất nhiên có. Để anh báo họ giúp em."

Anh xoa bụng cô, nơi hai sinh linh xinh xắn đang ngày ngày phát triển. Vu Định bật máy gọi điện báo cáo tình hình. Máy bàn đổ chuông, cha anh bắt máy: "Gia đình Vu xin nghe?"

Anh kéo cô vào lòng ngực vạm vỡ, trả lời đầu dây bên kia: "Cha, con có việc quan trọng. Thứ hai tuần sau vợ chồng con sẽ về nhà báo tin. Cha mẹ lúc ấy có rảnh rồi không?"

Ông Vu ngay lập tức đáp: "Được. Thứ hai các con có thể về."

Vu thiếu gia dừng xe trước căn biệt thự trang nhã, đồ sộ ngồn ngộn giữa khu cao cấp. Cô muốn ngã ngửa, đây chẳng kém cung điện là bao. Biệt thự mang phong cách phương tây thập niên 90. Chu Nhã Đan luôn hứng thú với những căn nhà như vậy. Chúng tinh xảo tới từng đường nét, hẳn người xây lên căn biệt thự xa hoa này phải kì công lắm! Từ khi cưới Vu Định, những bất ngờ nối tiếp nhau xảy ra, cô cũng dần quen thuộc. Điều này đã là gì so với đám cưới của Vu Nhã Đan - cô?

Mẹ chồng từ cửa chạy tới, Vu Miện đón cô con dâu yêu dấu mặc con trai lẻo đẻo xách đồ theo sau. Bà nhiệt tình ca thán về Vu Minh - chồng bà cho con dâu nghe, đối với bà, con trai đưa con dâu sang thăm hỏi là niềm an ủi to lớn dành cho Vu Miện - bà.

"Chuyện quan trọng là gì? Con mau nói rõ đi."

Vu Minh vắt chéo chân, nhâm nhi tách trà nóng còn khói nghi ngút. Vu Định ôm bả vai cô, anh nở nụ cười hiền hòa hiếm có: "Ông nội, bà nội, chúc mừng hai người."

Vừa dứt lời, hai ông bà nội đã bất động, ngạc nhiên tới nỗi Vu Minh sặc trà. Bà vội lau miệng cho chồng, quý bà sang chánh cũng phải nhảy cẫng lên, niềm vui khôn tả cứ lần lượt tới với bà! Vu Miện sắp được đón cháu nội!

Bà nắm tay cô, như chợt nhận ra điều gì đó, gương mặt len chút lo âu: "Không ổn! Hai vợ chồng con không được ở căn hộ ấy nữa! Âm thấp, chật hẹp không thích hợp cho bà bầu. Hai đứa chuyển về đây đi! Lúc Vu Định bận rộn, mẹ sẽ chăm sóc cho con!"

Chu Nhã Đan ngoái đầu nhìn anh, lão công mau giải cứu!

Vu thiếu gia buông tiếng thở dài:" Mẹ, con không muốn dựa dẫm vào nhà mình. Con sẽ sắp xếp nơi ở tối tân hơn. Đừng lo cho chúng con. Chỉ mới ba ngày trước, con đã đạt phiếu bầu cao nhất trong "cuộc bầu cử hiệu trưởng nhiệm kỳ mới". Với số lương con có được, Vu Định - con dám chắc thừa khả năng chăm sóc cho Tiểu Đan."

Lại thêm sự việc khiến cả nhà chấn động. Anh đã tham gia bầu cử từ khi nào? Đến cả cô - người vợ luôn ở bên anh còn không biết, huống hồ mẹ cha sống nơi xa.

Dẫu sao mọi chuyện đã ổn định, nhưng đến khi hoàn thành thủ tục nhà đất cô và anh mới được rời khỏi biệt thự Vu. Có mẹ chồng săn sóc, quan tâm, không biết sướng hay khổ đây nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

"Xin lỗi con, nhà mới sửa chữa một chút, con ở tạm phòng cho khách nhé? Phòng hơi nhỏ một chút!"

Vu Miện cười gương, quần gia xách vali hai vợ chồng cô tiến vào phòng. Cô đi theo sau, vài phần choáng ngợp trước "phòng hơi nhỏ" mà Vu phu nhân nói. Thực chất nó chẳng bé chút nào! Phòng này lớn bằng căn hộ tại tiểu khu cũ hai bọn họ từng sống. Nếu vậy không biết phòng thật sự dành cho Vu Định ra sao nữa?

Chu Nhã Đan cười đáp:" Mẹ chu đáo quá! Con với chồng cảm ơn mẹ! Vậy..."

Cô cầm tay mẹ, xoay một vòng, Tiểu Đan tiếp tục:" Mẹ về phòng nghỉ ngơi nhé! Con chào mẹ!"

Vu Miện lắc đầu cười trừ, "con gái" bà nay đã biết áp dụng, đây là thuật "đuổi khéo thái hậu" chính Vu phu nhân - bà dạy đây mà. Dù sao Vu Miện không phải người không biết ý, bà cũng rời đi trong chốc lát.

Chu Nhã Đan thả mình trên chiếc giường êm ái. Hóa ra đây là cảm giác sống trong nhung lụa.

"Ăn sung mặc sướng như thế này, sao anh không thích mà còn đi lam lũ ngoài kia? Nếu là em, em đã ở lì trong nhà chẳng ra ngoài dính bụi trần làm chi cho mệt thân!"

Anh ngồi kề sát cô, Vu Định cốc đầu cô cho mau thông minh:" Nếu anh không ra khỏi nhà chịu o ép mà cứ quanh quẩn trong nhà như em nói, giờ đây đã chẳng còn Vu Định phong lưu đón em về dinh thự mà là một tên thiếu gia ngạo kiều không chịu nổi một khổ ải nhỏ bé!"

Cô bật dậy ngồi khoanh chân, xoa mái đầu xù của anh mà gật gù:" Nói rất hay! Còn giờ em ngủ đây."

Chưa kịp đặt lưng xuống, cả người đã bị anh chồng bế thốc lên, Vu Định hồn nhiên như cây cỏ:" Tiểu Đan, em chưa tắm."

Não bộ của anh chỉ để nhớ mấy chuyện đó thôi sao!?

Lâu lắm hai người chưa được hưởng thụ, không phải đi làm hai ngày liền quả sung sướng hết phần! Tối hôm ấy, đã hai giờ khuya, Vu Nhã Đan cùng Vu Định vẫn phủ chăn, soi đèn ngắm lại bộ ảnh hồi anh còn là một nhóc con.

Vu phu nhân lật từng trang ảnh, nhìn lúc lâu, cô chỉ vào một tấm:" Đây là trường cao trung Liên Phổ? Anh từng học ở đây sao?"

Anh gật đầu không nói gì thêm. Cô giật mình khi nhìn sang tấm ảnh kế bên. Trỏ vào một nữ sinh nhỏ nhắn góc ảnh, gương mặt cô mang vẻ kinh ngạc:" Đây là em! Năm em tốt nghiệp!"

Không ngạc nhiên, gương mặt tạc tượng vẫn giữ thần thái an nhiên bình thản, anh nói:" Lúc anh về thăm trường, đáng ra không có ý định chụp kỉ niệm, do một nữ sinh muốn chụp chung nên đã đưa anh một tấm, cô ta giữ một tấm. Anh tiện tay nhét vào đây."

Quả nhiên, sắc mặt cô bén hơn dao, dẫu sao cô cũng không đặt quá nhiều niềm tin vào vấn đề tỉ lệ fan hâm mộ nữ của anh sẽ giảm sút sau khi Vu Định kết hôn. Điền trai, phong lãng như anh... chắc chắn không chỉ không giảm mà còn tăng lên đáng kể cho xem!

Vu Định phá tan phút mơ hồ, anh phòng chừng nhìn thấy những thứ cô vừa nghĩ tới, nhanh chóng đáp lại:" Chỉ có mình em, chỉ có mình em."

Chu Nhã Đan cười khi khi, siết lấy eo anh nũng nịu." Người ta có nói gì đâu! Em biết mà~"

Hai ngày nghỉ trôi qua nhanh như con gió thoảng, hết chạy đôn chạy đáo đưa cô đi khám thai đến đưa cô đi những nơi Chu Nhã Đan muốn trước khi bụng trở lên lớn hơn.

Cô thất lại cả vật siêu vẹo của Vu Dịch. Anh siết nhẹ eo vợ, hôn hậu." Anh đưa em đi."

Cô lắc đầu nguầy nguậy tỏ vẻ không hài lòng. Vu Dịch thờ dài, áp người vợ hiền về phía mình." Nếu vậy em có đi không đây? Em có hai lựa chọn, yes or... yes?"

Cô vợ chịu thua, bật cười khanh khách. Vu Nhã Đan "đánh yêu" lão công." Yes."

Cô đã nhận ra hành động ngốc nghếch của mình khi anh dừng xe trước cửa công ty. Vậy còn che dấu thân phận làm gì nữa? Anh cứ làm thế này thế nào cũng bại lộ. Chưa kịp quả trách, anh bước ra, mở cánh xe phía cô. Chu Nhã Đan không còn lo để chui nữa, giờ đây chỉ muốn đá bay anh về nhà! Do cô bị anh dụ ngọt! Chu Nhã Đan thật sợ xuất!

Vu phu nhân bại trận, nhảy khỏi xe. Mọi ánh mắt trầm trở hướng về phía cô. Chu Nhã Đan thoát nhìn tựa nàng lọ lem bước xuống từ cỗ xe bí ngô điểm lệ, người ta nhìn vào mà bàng hoàng, ngưỡng mộ.

Cô tiến đến cửa, thờ hất ra một tiếng rồi ngoảnh lại. Chu Nhã Đan đưa tay làm động tác cắt cổ mang hàm ý "tôi nay anh chết với em."

Anh chỉ nhún vai trên người cô sau đó lái xe đi khuất khỏi tầm mắt. Vu Dịch đúng thật không biết trời cao đất dày!

"Chào mọi người, tôi là Nhân Ôn Tây - trưởng phòng mới của bộ phận. Mong mọi người chiếu cố và chỉ giáo nhiều hơn."

Cả phòng vỗ tay nồng nhiệt, không hổ là nữ thần họ Nhân trứ danh! Nghe nói cô ta đã từng là hoa khôi "cảm kỳ thi họa", "mười phân vẹn mười" của khoa kinh tế, mấy người bên khoa tâm lý học bọn cô phải nể vài phần. Hiện tại được tận mắt chiêm ngưỡng vẻ đẹp này, cũng không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Có người từng nói rằng: Ta lên núi gặp cừu. Xuống biển gặp cá heo. Tình giấc gặp em. Nhưng... họ sao có thể dám chắc khi lên núi có thể gặp cừu, xuống biển có thể gặp cá heo nhưng anh có thể dám chắc rằng khác anh tình mộng, có thể nhìn thấy bóng dáng của cô. Giống như gặp cừu dưới biển, thấy cá trên núi. Kì diệu và tuyệt vời biết bao.

Vu Dịch vuốt ve mái tóc óng ả của cô đang say ngủ. Tóc cô rủ xuống gương mặt kiều diễm, Chu Nhã Đan khép mi yên giấc nồng trên đệm êm chân ấm, sau khi cả nhà biết cô Vu có bầu, bố chồng Vu mẫu mực - chủ tịch công ty đã rời lịch làm việc từ 7 giờ sang 8 giờ cũng chỉ vì lo lắng cô con dâu mệt mỏi.

Cô lơ mơ tỉnh giấc, dường như vẫn còn muốn ngủ tiếp, Chu Nhã Đan rúc vào lòng chồng, giọng điệu ngái ngủ:" Lão công, mấy giờ rồi?"

Vu Dịch đắp lại chăn cho vợ, chất giọng trầm ấm cất lên đều đều như rót ngọt bên tai:" 7 giờ 25 phút. Cứ việc ngủ tiếp, em chưa muộn làm đâu."

Chu Nhã Đan sức tỉnh, bật dậy:" Vu Dịch! Anh muộn rồi kìa!"

Anh vẫn ung dung như không, ấn cô xuống giường, anh giải thích:" Hôm nay là lễ bổ nhiệm hiệu trưởng, hiệu trưởng cũ bàn giao công việc cho anh. Không cần sốt sắng, tận ba giờ chiều anh mới phải đi."

Chu Nhã Đan thờ phào, cô tựa lên người chồng bắt đầu chuyện trò:" Chiều nay em lại không đi được."

Vu Dịch bật cười, vỗ nhẹ đầu nhỏ nhuộm nắng mai mờ nhạt." Không cần đi, nơi đó rất đông người, em lại đang mang trong bụng hai tiểu bảo bối của chúng ta. Tốt hơn hết là em đừng đi."

Chu Nhã Đan gật đầu, tuân lệnh lão công!

"Sếp! Cho em xin nghỉ, chiều nay em có việc bận!"

Tiểu Đan bụng cóc cả phê nài nỉ vị sếp mới. Cô cũng không đặt hi vọng nhiều, ai mà chả biết trưởng phòng mới nhậm chức đều vô cùng khác khe!

Nhân Ôn Tây đưa mắt nhìn Chu Nhã Đan, cô ta cười nhẹ: "Có thể! Nhưng..."

Đặt cốc cà phê xuống, cô rướn người chờ câu trả lời: "Nhưng...?"

Sếp ác chết mất! Cái gì mà phải hoàn thành đồng tài liệu này trong sáng nay? Chết thành Thái Sơn như vậy sao cô làm xuê? Rõ là bắt nạt nhân viên!

Đã quá trưa, cô vẫn đang loay hoay với đồng giấy tờ trong phòng làm việc vắng tanh. Nếu không bỏ bữa trưa chắc đến tối cũng chẳng xong nổi.

Chu Nhã Đan thở hắt ra, đứng dậy khỏi ghế: "Uống nước thôi, phải tiếp sức mạnh!"

Anh kéo cửa, đập vào mắt anh là văn phòng bữa bộn không một bóng người, tài liệu rơi la liệt trên bàn, trên ghế, kể cả dưới sàn, vậy mà vừa rồi cô nhân viên họ Tưởng nói rằng cô vẫn ngồi đây.

Vu Định vốn định quay về, bất giác nghe thấy giọng nói: "Vu thiếu gia, anh tìm ai?"

Âm điệu này không thể nào là vợ anh.

Thiếu gia Vu khẽ đưa tay cầm hộp com ra sau, ngoảnh đầu lại, người phụ nữ với vẻ đẹp "bất khả phương vật", được nghe danh cô ta tên Nhân Ôn Tây, từng là sinh viên trường anh.

Cô ta có chút bất ngờ khi được nhìn thấy thiếu gia dung nhan tượng tạc trong truyền thuyết. Vẫn giữ được thần thái nữ thần. Nhân Ôn Tây cười mê hoặc: "Thiếu gia... tìm tôi?"

Vu Định không biến sắc, lịch sự từ chối: "Không, người tôi tìm có lẽ đã đi rồi. Tôi đi trước."

Cô ta chưa kịp hé miệng anh đã chẳng thấy đâu nữa. Vì bản tính tò mò, cô ta ngấm ngấm đi theo anh truy tìm người vị Vu thiếu này muốn gặp. Ai mà có phúc đến vậy?

Theo đuôi một lúc bất giác mất dấu, Ôn Tây dẫm chân bình bịch, tức thật!

Chu Nhã Đan cầm cốc nước, nảo nề thờ dài. Không biết có kịp đến ba giờ chiều không? Cảm giác này còn khó chịu hơn ăn com phải sạn! Một phút lơ đãng, cô nàng họ Vu dẫm rầm vào người trước mặt, nước đồ ước hết áo vest đen của người đó. Cô vội vàng xin lỗi, Chu Nhã Đan lại làm hỏng chuyện!

"Này cô gái, cứ vụng về như em không lấy nổi chồng đâu."

Vu Định được một trận cười nhạo vợ, Vu phu nhân giật nảy mình, xém ngã ngửa, ra là lão công nhà mình! Chu Nhã Đan chau mày ca thán: "Anh đừng có chọc em! Thiếu gia phong trần như anh thì tới đây làm gì?"

Anh dương hộp com lên, lắc nhẹ mấy cái thay câu trả lời. Cô vợ thấy mỹ thực liền nhảy cẫng lên, cầm lấy hộp com.

Vu Định béo má bánh bao, đáng vẻ ôn nhu của người chồng: "Mẹ dặn anh không được để em ăn com ở công ty, không đảm bảo được đầy đủ dinh dưỡng cho bà bầu. Hôm nay nhân dịp rảnh rỗi anh đã tự tay làm com trưa cho em. Ăn đi khi còn nóng."

Chu Nhã Đan kéo Vu Định lên sân thượng lộng gió, nơi không gian chỉ còn hai người. Làn gió liên tục tạt vào mặt lạnh lạnh, chúng chơi đùa với lọn tóc cô bay bay. Vu phu nhân ngồi xuống đất mở hộp com. Anh khó hiểu chỉnh lại mái tóc rối con gió lúc nãy "tạo" cho cô: "Cẩn tin ảm áp em không thích, nơi gió thổi mạnh thế này lại hơn hờ như vậy. Thật không hiểu nổi em."

Dường như cô chẳng để ý tới người đàn ông đang quan tâm mình, Chu Nhã Đan thưởng thức món gan heo ưa thích. Khó lòng chê bai món anh làm, sau bao năm trình độ nấu ăn đã đột phá lên cấp độ mới. Ngon hơn trước rất nhiều, cô gấp một miếng đưa lên miệng anh: "Lão công! Gan heo! Gan heo!"

Anh cười dịu dàng đón lấy miếng gan heo. Bất kể món nào tự tay tiểu tở tông nhà anh gấp đều rất ngon!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Cô chỉnh lại đầu tóc rồi bời, trên tay còn cầm theo chiếc hộp com hồng anh chuẩn bị.

Chu Nhã Đan lướt qua Nhân Ôn Tây. Cô ta bỗng cảm thấy có chút quen thuộc, chiếc hộp com này hệt như chiếc hộp mà Vu Dịch giấu sau lưng. Ôn Tây giật nảy mình, vội vàng đi tới gắng hỏi:" Chu Nhã Đan, hộp com đó... ở đâu ra vậy?"

Cô cười e thẹn, đáp:" Lão công yêu dấu của em mang tới. Có việc gì không sếp?"

Cô ta lắc đầu, xoay gót bỏ đi. Hồi tưởng ra thì chắc chắn sẽ mất hết tự trọng, cô ta cũng lờ mờ đoán ra vị lão công này là ai. Nhân Ôn Tây bàng hoàng, người như cô có lẽ lại là Vu phu nhân mà nhân viên ngoài kia đồn đại lâu nay?! Nếu là thực... cô gái tên Chu Nhã Đan này cũng thật đáng gờm.

***

Nhân Ôn Tây sao có thể dừng lại trong những hoài nghi như vậy, cô ta đợi lúc đám người Bạch Thoa xong xuôi bữa trưa mới tìm hiểu. Cô ta vừa lấy cà phê vừa hỏi nhỏ:" Đây! Tường Loan, Bạch Thoa, hai cô có biết chồng của cô Chu Nhã Đan là ai không?"

Bạch Thoa cầm tách trà ca thán:"Sếp Nhân à! Sếp "bất sòng" cũng chậm quá đấy! Chuyện này nóng bỏng cả tháng tới giờ mà sếp cũng không biết nữa!"

Tường Loan tiếp lời:" Chu Nhã Đan không phải dạng hạ đẳng như chúng ta đâu sếp, cô ta là vợ của thiếu gia Vu, con dâu của chủ tịch tập đoàn! Đâu đội trời chân đạp đất! Cái ngày sếp chuyển công tác tới văn phòng tài vụ này cũng là hôm cô ta được thiếu gia đưa tới tận công ty."

Bạch Thoa tựa xuống ghế, cô ta nhấp một ngụm nhỏ từ tách cà phê nâu." Không biết vụ cô ta có bầu là thật hay giả nữa! Chẳng thấy cô ta nhắc tới chuyện này, tôi cũng xem quên."

Đến đây cũng đủ đến Nhân Ôn Tây hiểu ra vấn đề. Không cần bàn cãi gì nữa, cô chính là Vu phu nhân.

"Chu Nhã Đan, tôi có việc quan trọng cần cô giúp."

Cô ta cầm trên tay tập báo cáo dày cộp đặt lên bàn Chu Nhã Đan, Ôn Tây lấy giọng ngọt ngào xu nịnh:" Tiểu Đan, đây là báo cáo tài vụ của công ty Giao Giao sẽ xác nhập vào công ty chúng ta, cả phòng chúng ta đang dồn sức để đưa ra con số chính xác cung cấp lên cấp trên nhanh nhất có thể. Tôi biết rằng cô có việc bận nhưng phòng đang rất cần cô, giúp tôi nhé!"

Có chút chần chừ, không còn cách khác, trưởng phòng đã ra mặt nhờ vả thì có bận đến mấy nhân viên cũng không có đủ quyền hạn để từ chối. Chu Nhã Đan thở hắt ra nhận lấy tập báo cáo, phải tăng tốc thôi.

Vốn dĩ... chẳng xác nhập công ty gì vào thời điểm này, Nhân Ôn Tây cô ta chỉ muốn gián đoạn công việc quan trọng của cô vào lúc ba giờ chiều. Chu Nhã Đan thật quá ngây thơ.

Đồng hồ đã điểm năm giờ, hồ sơ, báo cáo và tài liệu vẫn còn đó chưa hoàn thành, Chu Nhã Đan lo âu việc thời điểm mình bước chân vào trường thì mọi thứ đã dọn dẹp xong cả rồi.

Đúng sáu giờ tối cô không màng bụng bầu chạy tới tiệm hoa mua bừa một bó hoa một mạch tới trường. Chẳng khác là bao so với những gì cô tưởng tượng, sân khấu đã được dọn sạch, sân trường giờ đây hiu quạnh, trốn rộng chẳng có lấy một bóng người.

"Anh biết em sẽ tới đây mà."

Giọng trầm ấm đậm chất đàn ông vang lên bên tai cô như rót mật. Vu Dịch nhanh tay lấy được bó hoa từ tay vợ đặt sang một bên. Xoay người cô về phía mình, nàng vợ đã lệ nhòa từ lúc nào, Vu thiếu gia chẳng biết làm gì hơn, anh ôm cô vào lòng dỗ dành:" Chẳng phải anh vẫn ở đây sao? Nín đi nào, em sắp làm mẹ rồi cơ mà! Sao lại khóc nhè chứ? Em và anh phải làm gương cho con đúng không nào?"

Cô lau nước mắt, sụt sịt nói không rõ chữ:" Em vốn định ba giờ tới nhưng công ty có việc đột xuất, vừa xong việc em đã chạy tới đây chỉ kịp mua tạm một bó hoa. Xin lỗi anh."

Anh nhin cười, chỉ vì chuyện này mà cũng khiến vợ anh thành ra thế này sao? Anh trách mắng:" Em hâm hả? Chẳng phải anh từng nói em không được tới sao? Cũng may công ty có việc, nếu lỡ em xảy ra chuyện gì thì người hối hận nhất là anh. Nín đi em, chúng ta đi ăn thôi!"

(Ngoài lề một buổi khuya của đôi vợ chồng son.)

12 giờ 35 phút tại nhà mới của gia đình nhỏ Vu gia, nơi phòng của vợ chồng Vu.

Vu Định trằm chằm kín mặt, thì thảo hỏi vợ: "Vợ ơi! Em đói không?"

Tiểu Đan nghe tiếng chồng gọi, cô đáp lời trong trạng thái ngái ngủ: "Anh đói hả?"

Vu Định ngập ngừng trả lời: "Không, anh chỉ hỏi em có đói không thôi."

Tiểu Đan bị anh làm tỉnh giấc, quyết định trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của chồng: "Có chút, sao thế?"

"Vợ ơi em muốn ăn mì gói không?"

Hóa ra là do người chồng gạo kiêu của cô đói bụng, cô cười khi khi rung cả giường, anh ngưng ngừng trả lời cô bằng giọng điệu hăm dọa: "Em đừng có cười!"

Anh lặp lại câu hỏi vừa rồi: "Thế em có ăn mì gói không? Hay chúng ta đi ăn thịt nướng vợ thích?"

"Anh muốn ăn chứ gì?"

Anh đáp: "Là em cũng muốn ăn phải không?"

Bổng Chu Nhã Đan cười lớn: "Em vẫn tự hỏi nãy giờ, trong phòng này chỉ có em và anh, chúng ta rớt cuộc thì làm gì chứ?"

Vu Định bị chọc cười theo, anh lặp lại câu hỏi lần nữa: "Thế em có muốn ăn thịt nướng không?"

Chu Nhã Đan chưa thể ngừng cười: "Em muốn ăn!"

Không chối cãi được nữa, anh tự thú nhận: "Anh cũng muốn ăn!"

Vu Định bật dậy kéo vợ ngồi thẳng: "Đi nào!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Lập Xuân, mưa bụi bay bay trên con phố hoa khai rợp đường. Nơi nơi nhuốm một màu tươi mới. Đường xá tấp nập người qua lại, kẻ nói người cười, xúng xính trong quần áo mới thơm tất. Bản nhạc chào Xuân cũ rên rĩ từ đài phát thanh nơi trung tâm thành phố. Không khí nhộn nhịp, người người phấn khởi.

Vu Định đưa Tiểu Đan du xuân dịp rảnh rỗi, bụng cô nay đã lớn hơn đáng kể, mình mẩy cô cũng thêm da thêm thịt, xinh xắn hơn trước.

"Tiểu Đan, thời tiết thỏa mái như vậy, em còn muốn đi đâu nữa không?"

Anh đỡ cô tựa xuống ghế đá bên đường, ánh mắt anh ôn nhu khôn tả. Chu Nhã Đan xoa bụng mình to tròn, cô lắc đầu nguầy nguậy: "Không, em muốn thư giãn một chút, chỉ còn vài tháng nữa thôi, con chúng ta sẽ chào đời!"

Vu Định vuốt ve mái tóc dài óng mượt của vợ, đầu cưới nhau đã lâu, ánh mắt anh vẫn chẳng hề thay đổi, vẫn mê người phụ nữ trước mặt - tiểu tổ tông nhà anh: "Chúng cùng chờ đợi, lúc ấy anh sẽ chăm ba mẹ con em béo tròn mập mạp, mỗi chủ nhật đưa cả nhà đi dã ngoại, em và con gái thì dọn đồ ăn, anh cùng con trai thì dựng lều. Tối đến cùng nhau bên lửa hồng trò chuyện về những thứ trên trời dưới biển, chỉ cần thế là hạnh phúc."

Cô chỉ biết cười khúc khích với ý nghĩ có phần hơi xa xôi của anh, nhưng cũng thật đáng yêu! Chu Nhã Đan cô có niềm tin rằng anh sẽ là một người cha tâm lý!

Mới đây đã phải tới công ty "chạy" deadline. Nhưng cũng không hẳn vậy, may thay có hai thiên thần cứu thế, mẹ của chúng được ưu ái đến mức, cả ngày chỉ cần làm một chút, có hôm chỉ tới đùa vui cùng đồng nghiệp. Có điều, luôn có một nhân vật đi ngược với những người trong văn phòng, không ai khác, là Nhân Ôn Tây.

Chu Nhã Đan vẫn không hiểu có gì mà cô ta cứ liên tục gây khó dễ cho cô? Hết lần này đến lần khác, trong văn phòng tài vụ này thì thiếu gì nhân viên, sao lại để một bà bầu đáng thương làm việc nặng chứ~

"Vu Nhã Đan, cô bê tập tài liệu này lên phòng tài chính. Không được đi thang máy, sẽ rất lâu."

"Vu Nhã Đan, cô mau cầm tiền đi mua cà phê cho văn phòng! Hôm nay tôi bao! "

"Vu Nhã Đan.."

"Vu Nhã Đan.."

Cô trào lên tầng mười hai, cảm giác có gì đó không ổn, bụng bỗng quặn đau, mặt mày tái nhợt, cật không còn giọt máu. Mắt mờ đi, vạn vật nhìn chẳng rõ. Như đứt một đoạn ruột, hai đứa nhỏ... làm sao đây!

Chu Nhã Đan mơ màng mở mắt, anh ngồi kề sát cô. Vu Định vội vàng đỡ cô dậy:" Tiểu Đan! Em thấy thế nào rồi?"

Chợt nhớ ra, cô bám chặt tay anh, hỏi:" Con! Con chúng ta..!"

Anh cười ôn nhu, xoa bụng cô:" Con chúng ta vẫn ở đây. Không sao đâu."

Chu Nhã Đan thờ phào, mặt đến mờ cả mắt. Cô vọt tựa vào vai chồng, tựa hồ gạt đi được một gánh nặng, cơ thể thả lỏng tất thảy, những bận bịu trong cuộc sống thường nhật Chu Nhã Đan phải gồng gánh trên vai được giải tỏa.

Vu Định vuốt mái tóc lấm tấm mồ hôi, gương mặt anh có chút bi quan:" Tiểu Đan, là ai đã biến em thành ra thế này?"

Cô chẳng còn chút sức lực nào để tranh luận, đành nói hết cho anh.

Vu Định nộ khí ngút trời, nhấc máy gọi:" Lão Chương, tôi nhờ ông một việc. Ông nộp đơn thôi việc của cô Nhân Ôn Tây - trưởng phòng bên văn phòng tài vụ phụ trách công ty thu mua lên chủ tịch, nếu chủ tịch có hỏi lý do, cứ việc nói lệnh của thiếu gia, ông "bất khả kháng lực". Nhờ cả vào ông."

Đầu dây bên kia có chút sốt sắng, lão Chương vội đáp:" Nhưng cô ta là một nhân viên có tiềm năng-"

"Tôi vốn không quan tâm, Vu Định tôi dám chắc, trong tập đoàn Vu Thuận không thiếu người tài. "

Quả không nằm ngoài dự tính, chỉ sau vài ngày kể từ khi Nhân Ôn Tây bị đuổi việc, Vu Minh gọi Vu Định trở về dinh thự ăn bữa cơm gia đình.

Vu Miện vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, bà chỉ biết các con trở về, bà có dịp đi mua sắm cùng con gái!

Bữa ăn bắt đầu từ bảy giờ tối, Vu Miện, cô cùng mấy bác đầu bếp trong nhà bận rộn trong bếp từ chiều đến giờ. Thình thoảng, anh vẫn ghé qua, khi thì giúp rửa rau, nêm gia vị. Đường như lí do chủ yếu và duy nhất có lẽ chỉ có: chán tới mức chỉ nghĩ tới vợ.

Đồng hồ điểm bảy giờ đúng, phục vụ bày thức ăn lên bàn. Cả nhà cũng dần ngồi xuống bàn ăn.

Vu Minh nghiêm chỉnh ngồi xuống, đầu trông là vậy, ông vẫn ân cần hỏi cô:" Con gái, dạo này con sao rồi? Còn ghé không?"

Chu Nhã Đan cười hờn hậu, đáp lại câu hỏi yêu thương của ba chồng:" Dạ ba, đã qua ba tháng khó khăn, cũng tương đối ổn định rồi ạ. Gần đây con còn thêm ăn, bụng cũng lớn hơn."

Vu Miện gấp thìa quay vào bát cô, liên tục dặn dò đủ thứ về dinh dưỡng, ăn uống... để hai đứa trẻ khỏe mạnh.

"Vu Định, ta hỏi con, tại sao lại tự ý đuổi việc nhân viên tiềm năng của công ty?"

Vu Định gác đũa, gương mặt nghiêm túc hiếm thấy. Anh đồng đặc đáp:" Nhân Ôn Tây quả thực có tài, nhưng nhân phẩm... con không thấy. Công tư phân minh, không thể vì chuyện cá nhân vào tổn hại tới nhân viên khác. Nhân viên ở đây con đề cập chính là Tiểu Đan. Cô ta đầy đoạ con đây ba như tay sai riêng của cô ta. Trong văn phòng ấy thiếu nhân viên? Cháu của ba suýt chút nữa bị cô ta hại không thể chào đời, đó không phải lạm dụng chức quyền sao? Hành động như vậy... liệu ba có thể chấp nhận? Con chỉ giúp ba "hành đạo". Không có ý mất đi một nhân tài của Vu Thuận."

Cả nhà há hốc miệng, chỉ có Vu Minh là bật cười thành tiếng, quả không thể đáng giá thấp anh. Ông lắc đầu:" Ta biết con có lí do riêng. Chỉ là muốn thử xem con sẽ giải quyết ra sao. Rất tốt! Thật đáng tiếc khi con không tiếp quản Vu Thuận."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Đùa =))) còn nhớ chương 21 than rằng sắp kết thúc, giờ đã chương 34, hơn 13 chương rồi vẫn chưa tới hồi kết =))))

Nắng chiều lênh láng đầy căn phòng nhỏ ấm áp, sương trĩu nặng, không gian dường như chỉ còn một sắc đỏ yếu ớt.

Tiết khí tháng hai vẫn còn se se lạnh, bụng Tiểu Đan đã tăng gấp ba, bốn lần, thay đổi một cách rõ rệt. Cũng do đã bước vào bốn tháng cuối thai kỳ. Dẫu vậy, Chu Nhã Đan vẫn không mất đi dáng mảnh mai của người phụ nữ. Vu Dịch sẵn tay áo, anh tự tay rửa chân cho vợ bằng nước ấm. Cứ mỗi tiết trời trở lạnh, chân vợ lại lạnh buốt, mấy khi có dịp rảnh rỗi của cả hai vợ chồng, là một người đàn ông của gia đình thì việc này rất chi bình thường.

Chạm vào đôi chân lạnh buốt của Chu Nhã Đan, anh không khỏi xót xa. Biết rằng cô rất ít khi nhớ việc phải đi vớ, anh quở trách: "Anh dặn em đi vớ, ừ chân nhưng chẳng bao giờ em nghe lời cả."

Cái cách anh nâng niu bàn chân cô không giống với lời anh nói chút nào. Vu Dịch nhẹ nhàng nhúng chân cô xuống nước, từng câu hỏi "Có nóng quá không?", "Có thỏa mái không?" Cứ như anh chẳng nghĩ gì nhiều, câu hỏi tự miệng tuôn ra như bản nhạc.

"Anh không thấy xấu hổ sao? Một người ngạo mạn như anh lại rửa chân cho em... thật khó tin."

Anh bật cười, Vu Dịch không nhìn cô, mà chăm chú vào việc đang thực hiện dang dở: "Ngốc nghếch, chúng ta lấy nhau đã hai năm rồi, còn xấu hổ gì chứ? Em là vợ anh, cung phụng em là việc của anh!"

Chu Nhã Đan cũng nghĩ về lời người ta nói "Kiếp trước cô cứu thế giới phải không? Chồng cô đúng là tiên giáng trần mà! Đạt mọi tiêu chuẩn của tụi con gái chúng tôi!"

Đâu chỉ mình họ, chính cô - vợ anh cũng có chút hoài nghi, Vu Dịch... cũng thật khiến người khác cảm thấy không chân thực. Cứ nhiên điều khó tin ấy vẫn mãi là sự thực... có lẽ kiếp trước cô quả cứu thế giới mà! Chồng cô chính là tiêu chuẩn để noi gương!!

Trong thời kỳ quan trọng nhất để sản sinh tế bào não cho đứa trẻ, cô được bồi bổ không ít. Tất cả sơn hào hải vị đều nằm trong dinh thự của Vu Dịch, cô không những ăn ba bữa, còn ăn thêm vài bữa phụ nữa, không lúc nào bụng phụ nhân họ Vu không chứa đồ ăn.

Từ khi thai kỳ bước sang tháng sáu, Vu Minh không an tâm về con dâu của mình mới để cô dưỡng thai đến khi hai thiên thần nhỏ tròn một tuổi.

Cô ở nhà, ngày này qua tháng nọ chỉ biết nằm dài, hôm thì đi giao du với bạn, đồng nghiệp, khi lại thành thoi cùng mẹ dạo phố, mua sắm. Cứ rảnh rỗi như thế cũng không phải lúc nào cũng vui vẻ. Chu Nhã Đan mới quyết định tới làm phiên vị hiệu trưởng nào đó!

Thời điểm này sân trường vắng tanh, rất khó khăn để vào trường lúc này, thật may khi bảo vệ chưa quên mặt cô sinh viên hoạt bát năm nào vẫn luôn làm phiên ông. Cô men theo con đường tắt tới phòng hiệu trưởng, Chu Nhã Đan lướt ngang phòng giáo viên, bất giác như có ai kéo cô lại từ sau.

"Ai!?"

"Là sư huynh của muội đây! Tư Uy đây!"

Cô thở phào nhẹ nhõm, Chu Nhã Đan nán lại hỏi chuyện anh ta. Tư Uy có vẻ ảo não, anh ta than rằng mình hiện nay đã có bốn đứa trẻ quấy nhiễu cả ngày, giáo sư Tư chỉ đùa với vợ mình muốn có ba đứa nhóc trai bự bẫm, ai ngờ thành sự thật, tam ca khẩu khinh, nghịch ngợm chỉ chăm chăm quấy phá con gái rệu nhà anh ta.

Giáo sư Tư đã thăng chức lên hiệu phó, việc chẳng ít đi còn nhiều hơn, có điều giờ đây về tài chính sẽ không còn là trở ngại, nhưng trước đến nay nó cũng chẳng phải cản trở lớn đối với thiếu gia Tư.

Ngoài ra, Tư Uy còn hỏi thăm về sức khỏe của phu nhân Vu cùng hai đứa trẻ, một hồi lâu anh ta vội nói: "Chi bằng có dịp tụ tập bằng hữu xưa nhậu nhẹt một chén quên say, giờ ai cũng đầy rẫy những việc, không tiện. Hiệu phó đây đang có việc trọng đại, cáo từ~"

Vẫn giữ phong thái lạc quan ngày ấy, không hổ danh là Giáo sư tăng động của trường. Cô lắc đầu, hình như.... anh ta cũng đã 35 tuổi rồi... thật tràn trề năng lượng..

Trước mắt là phòng làm việc của hiệu trưởng, Chu Nhã Đan nhẹ nhàng kéo cửa gỗ. Đúng như dự tính, Vu Dịch không hề có trong phòng, dường như đã tới cuộc họp quan trọng nào đó.

Cô trước nay bản tính vốn tò mò, lén lút ngồi trên bàn làm việc của chồng, trên ấy có một tấm ảnh đóng khung tỉ mỉ, kĩ lưỡng úp xuống mặt bàn. Chu Nhã Đan dựng lên, hóa ra là ảnh cưới, cô cười khuyh thành, có lẽ đây chính là lí do trong nhà mất tích một tấm ảnh chụp tại nhà thờ. Tiểu Đan trong chốc lát lần nữa chìm trong mộng tưởng thời vàng son, sau đó thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Ánh tà dương len qua cửa sổ rọi lên gương mặt cô, trong ráng chiều, Tiểu Đan say ngủ trên bàn làm việc. Tiếng cửa đẩy vào, bước chân ngày càng rõ rệt. Có vẻ vợ anh đã đem cho anh một bất ngờ vào một buổi chiều ngày thứ bảy.

Vu Định khẽ vén làn tóc mây đang rũ xuống, lấp đi vẻ sắc son của phu nhân Vu. Hình ảnh cô vài năm trước lóe lên trong đầu anh, bức họa cô sinh viên nhỏ vô tư say ngủ trong phòng giáo viên. Cảnh tượng hết sức ngờ nghệch nhưng đẹp như giấc mộng chiều. Vu Định cả hiện tại và tương lai đều muốn nói với cô sinh viên nhỏ ấy rằng:

"Tiểu Đan, về nhà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Ánh trăng bao trùm cả thành phố, trong một dinh thự chỉ còn nhe nhóm ánh đèn mờ ảo tại phòng của Vu Minh và vợ ông. Vu Miện tối hôm ấy không ngủ được, bà trăn trở mãi mới ghé tai nói nhỏ với chồng: "Lão Minh, ông nghĩ xem, làm sao để lúc sinh Tiểu Đan không bị đau mà cháu chúng ta lại không bị tổn hại? Việc này khiến tôi nghĩ ngợi từ tối tới giờ. Dẫu sao con dâu đã mang nặng đẻ đau cũng chín tháng rồi, sắp chuyển dạ tới nơi!"

Vu Minh đang say giấc bị bà xã đánh thức, vẻ mặt có chút nhăn nhó. Ông tắt đèn ngủ, xoay mình về phía bà. Vẻ ngái ngủ của ông vẫn hiện hữu trên gương mặt, ông đáp: "Vu Miện, hôm sau chúng ta đưa con bé đi mổ luôn, bây giờ công nghệ rất tiên tiến nên không cần lo về cả hai mẹ con. Còn bây giờ để tôi còn sinh lực, bà cũng ngủ đi, quá mười hai giờ rồi."

"Vu Định! Đánh thức cô nương của mẹ dậy, ba mẹ đang ở trước cửa nhà, chúng ta đưa con bé đi mổ!"

"Hả!?"

Tất nhiên người bất ngờ ở đây lại chính là cô nương Vu, nếu anh không bật loa ngoài thì cô đã được yên giấc thêm chút, bây giờ đi luôn sao!? Không thể tin nổi!

Vu Định nhanh chóng lấy đồ đạc cần thiết nhét vào túi đến khi chật cứng mới lẳng vào cốp xe. Đưa vợ lên xe Vu Minh, hai ông bà đã chuẩn bị từ trước. Trên đường tới bệnh viện Vu Định luôn miệng trấn an bà xã cứng, mọi chuyện hoàn toàn ngoài dự kiến của vợ chồng cô, dường như chúng xảy ra quá nhanh, Chu Nhã Đan chưa sẵn sàng cho sự ra đời của con, cùng hàng ngàn nỗi lo thoáng chốc hiện về. Anh ôm cô vào lòng, thì thào to nhỏ: "Sẽ ổn thôi."

Ba từ đơn giản nhường này phần nào giúp cô bình tâm hơn, có anh đây mà! Cô cũng phải mạnh mẽ lên chứ!

Lúc bước chân vào bệnh viện vắng tanh, cũng bởi bây giờ mới là sáng sớm. Anh ngồi bên cô một lúc để động viên bà xã khỏi nỗi sợ, sau đó cô theo y tá đi tắm gội, thử máu, thay đồ cuối cùng và đo tim thai. Thủ tục cũng thật lẳng nhằng, Chu Nhã Đan không khỏi lo lắng khi bước vào phòng mổ sẽ ra sao?

Chưa được bao lâu, y tá một lần nữa gọi cô lại, nói đến lúc vào phòng mổ. Chưa kịp chuẩn bị gì cả, Vu Miện một lần nữa vỗ về cô như con gái ruột, bà cười niềm hoa nói với con dâu lời cuối trước khi được đưa lên giường đẩy: "Con gái, cố lên! Con của mẹ là giỏi nhất!"

Giường đẩy được đưa vào trong, bác sĩ hỏi cô vài điều rồi bắt đầu gây tê tùy sống, phần dưới cô trở nên tê dại. Chỉ sau vài phút, cô y tá bế hai đứa nhóc bé bỏng lên áp sát mặt người phụ nữ tiều tụy. Da cô áp da hai con, sinh linh bé nhỏ đỏ hồng, hai mắt hé mở, con được cuốn bằng khăn sạch sẽ, khoảnh khắc tuyệt vời nhất trên thế gian này, tình mẫu tử bỗng làm cho mắt Chu Nhã Đan cay cay. Cô hôn lên má hai đứa trẻ bé nhỏ, vẫn còn ngỡ ngàng về mọi việc đã xảy ra, hạnh phúc tới nỗi cô chẳng thể thốt lên lời mà cứ khóc thút thít.

Chẳng mấy chốc y tá đã bế hai con khỏi phòng mổ. Vu Định ngạc nhiên nhận lấy hai thiên thần nhỏ, con ngờ ngác không hiểu chuyện, đôi mắt to tròn xinh xắn, mũi cao cao cùng đôi môi chúm chím. Trông con ngây thơ và đáng yêu lắm! Vu Định nén nước mắt ôm hai đứa trẻ, tưởng chừng con chỉ nhỏ bằng cục kẹo. Hai nhóc con òa khóc những thanh âm đầu tiên anh nghe được, người bố trẻ vội vàng âu yếm, vỗ về hai con nhỏ. Anh thủ thủ với con những điều tuyệt vời nhất.

Cửa kính mở ra, thân ảnh người phụ nữ tàn tạ, xơ xác nằm trên giường đẩy, cô được các cô y tá đưa vào phòng hồi sức tiếp dịch. Hai tinh linh nhỏ được đưa vào cùng mẹ, theo sau là Vu Định.

Họ đặt hai nhóc con bên cạnh mẹ, người đàn ông kia nhìn thấy Chu Nhã Đan liền ôm bà xã bật khóc. Cô cũng khóc theo, nước mắt hạnh phúc cứ thế tuôn trào không ngớt, cô mãi mót lau nước mắt, cố gắng xoay người, Hai nhóc rúc vào lòng mẹ, đón nhận giọt sữa ấm áp lần đầu tiên trong đời, nhìn con dễ thương không tả nổi.

Người mẹ trẻ do mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, Vu Định lặng lẽ đưa hai bé đi tiêm. Nhìn mà không khỏi xót xa khi người ta đâm mũi tiêm vào chân con, nhưng chỉ một lúc thôi, con đã tiêm xong và được đưa về bên mẹ.

Bà nội vô cùng phấn khích và mau chóng bế bé gái vào lòng. Mới đầu ông nội còn ngại ngùng, nhưng lúc nhìn thấy Vu Định bế trên tay tinh linh kháu khỉnh, ông không chịu nổi mà bế con lên. Hai nhóc rất giống nhau, thật khó phân biệt anh trai và em gái. Do mới được tiếp xúc với thế giới mới, con lạ lẫm mà òa khóc, ông bà mau mãi vỗ về hai thiên thần nhỏ trong tay, một lúc thì hai đứa cùng chìm vào giấc ngủ, khẽ đặt con bên cạnh mẹ, Chu Nhã Đan hạnh phúc lắm! Hôm nay là một ngày tuyệt vời...

"Mẹ yêu con, hai thiên thần của mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Đêm hôm ấy cô ở lại trong phòng hồi sức, hai con đã được ông bà đưa đi tới phòng được yêu cầu trước, chỉ sau một hôm nữa thôi, Chu Nhã Đan sẽ được gặp con!

Trong phòng không chỉ có mình cô, các giường bệnh cách nhau một tấm rèm mỏng. Hôm nay Vu Định tới thay mẹ chăm sóc cô.

Màn đêm buông xuống, ánh chiều tà phản trên nền đá lạnh lẽo, anh ngồi xuống chiếc ghế cộc cạch không tựa, Vu Định cúi người sát bên tai vợ thủ thi tâm sự: "Hai đứa rất ngoan, ăn xong dễ một lúc liền ngủ say, không khóc lóc nhiều. Em yên tâm."

Cô gắng mở mắt nhìn chồng, chỉ sau vài hôm mà Chu Nhã Đan lại trở nên tiều tụy thế vậy, mắt thâm quầng thiếu ngủ, cũng bởi hết thuốc tê giữa đêm, con đau như xé nội tạng, thành ra chẳng ngủ được. Cậu nói "phụ nữ đau đẻ như gãy hai mươi cái xương sườn cùng một lúc" đã được xác thực, quả chẳng lệch vào đâu.

Chu Nhã Đan nở nụ cười yếu ớt che lấp phần nào nét xác xơ: "Anh, chúng sẽ đặt cho con tên gì được nhỉ?"

Vu Định ôn nhu vuốt mái tóc xù của vợ, đưa mắt về chiếc hộp đựng cháo bổ dưỡng, anh bắt đầu kể lể: "Theo anh, con gái tên Vu Hạ, con trai tên Vu Trấn. Nhưng anh muốn hỏi ý kiến của em trước khi đăng ký giấy khai sinh cho con."

Cô tươi tỉnh lên đôi chút, anh đỡ cô ngồi dậy, hương cháo móng giò đậu xanh thơm phức phản phát bên cánh mũi Chu Nhã Đan. Tay nghề của mẹ đứng là lên một tầm cao mới, anh chồng vụng về mức cháo đưa lên miệng vợ, cô đón lấy muỗng cháo nóng hổi, vị béo ngậy đọng trong cổ họng, đến cả người chán ăn như cô cũng phải chăm chú thưởng thức.

Chu Nhã Đan bụm miệng cười: "Trông đáng vẻ của anh kìa, thật chu đáo! Bình thường được một phần thể này thôi em cũng mãn nguyện."

Vu Định nhú mi tâm, anh hắng giọng tỏ vẻ nghiêm túc: "Ý của em đây là nói anh hằng ngày không chăm em chu đáo sao? Anh mà chăm sóc chưa tốt, em sao có thể béo nạc thế kia được chứ?"

Cô cười ngốc, đáp lời anh: "Vu Hạ... Vu Trấn... không tồi, anh cứ đi đăng ký, phó mặc cho anh cả!"

Anh đặt hộp cháo xuống bàn, chậm rãi vén áo của cô lên, vết rạn da hồng nhạt hiện rõ ở khắp vùng bụng Chu Nhã Đan. Như ngàn vết dao rạch ngang từng tác da, tác thịt, Vu Định xót xa muốn phẫn, khẽ vươn tay chạm tới. Chẳng còn nệm màng như thời sắc son, thay vào ấy là làn da sần sùi đôi phần chảy xệ, đủ biết sự hi sinh cao cả mà người phụ nữ dành cho sinh linh bé bỏng của mình.

Về bị thương lộ rõ trên gương mặt anh, Chu Nhã Đan nín lấy cánh tay ấy. Đây chính là điều cô mặc cảm nhất sau khi sinh nở. Vu Định thu tay lại, ánh mắt ấy đông đầy hình bóng cô, anh quàng tay ôm chầm lấy vai nhỏ của vợ: "Tiểu Đan, anh đã từng nghe lão Tư nói về vấn đề này. Giờ đây, anh đã chính mắt nhìn thấy những vết rạn ấy mới biết được lão Tư thương yêu vợ lão thế nào. Khi anh nhìn những vết rạn của em, nghe mẹ kể về những nỗi đau thấu trời em phải chịu đựng, anh đã từng nghĩ sao mình không thể chịu đựng thay em? Vợ của anh bé nhỏ nhường này nhưng lại vô cùng mạnh mẽ. Đừng mặc cảm về những sự hi sinh của em, hãy tự hào về chúng nhé! Bởi dù có nó hay không, anh vẫn cứ yêu em như lần đầu gặp gỡ."

"Có anh... thật tốt."

Cuối cùng cũng tới ngày về với con, Chu Nhã Đan được Vu Định đỡ về phòng, tay phải vẫn còn đang truyền dịch. Cô vô có hồi hộp, mong chờ khoảnh khắc nhìn thấy hai thiên thần hằng nhớ nhung. Cửa phòng đẩy ra, trên chiếc giường ga trắng, hai đứa trẻ bé nhỏ đang an giấc, cổ tay của cả hai đứa vẫn còn nguyên băng tên hết trên cổ tay mẹ.

Cảnh tượng này cô sẽ nhớ mãi trong tâm trí. Mẹ chồng ngủ quên bên hai đứa cháu nhỏ, trên tay còn cầm khăn sữa, dưới sàn cạnh chân giường, chiếc làn đựng vật dụng chưa kịp đóng. Trên ghế, ba chồng chống cằm say ngủ, trên tay còn cầm bình sữa, nào là sữa bột, ấm nước, máy hâm sữa,... bừa bộn trên bàn. Chu Nhã Đan phải bụm miệng cười, khổ cho ba mẹ rồi!

Nghe thấy tiếng động, hai người họ mới choàng tỉnh. Vu Miện đưa mắt nhìn cô, vui mừng gọi lại gần: "Con mau qua đây! Nghỉ ngơi một lúc đi."

Cô cũng chẳng biết làm gì hơn, chỉ biết nghe theo lời mẹ chỉ bảo. Tắt bật dọn dẹp một hồi, y tá kéo bàn đẩy đựng dụng cụ y tế tới gõ cửa.

"Cả nhà đánh thức hai con, để hai con chuẩn bị tắm nhé!"

Khi cô còn bỡ ngỡ chưa hiểu chuyện, họ đã bế Vu Trần lên trước, sau ấy đến Vu Hạ để tắm gội. Thao tác họ dứt khoát, nhanh chóng tới mức quanh đi quẩn lại y tá đã vận xong đồ cho con. Trong vòng chưa đầy mười lăm phút họ đã rời khỏi phòng.

Thật quá nhiều điều Chu Nhã Đan cô phải nhanh chóng học hỏi, cư nhiên cũng chẳng dễ dàng gì. Cô bắt đầu từ điều cơ bản nhất, bế con. Bản tính vụng về nhưng lại rất cố tốt chất, từng cử chỉ, hành động đều chan chứa tình yêu thương. Cô như quên đi đau đớn còn dư âm của vết mổ.

Họ luôn nói đúng, có con là điều tuyệt vời nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Mấy chốc hai đứa trẻ đã lên ba, càng ngày càng giống nhau y đúc. Vu Dịch trở thành đứa trẻ to xác, cùng con xem phim hoạt hình, đọc truyện cổ tích, phục vụ mọi sở thích của Vu Hạ và Vu Trần. Tưởng rằng chúng chẳng nét nào giống cô, ai ngờ tính cách lại chẳng khác mẹ chúng là bao. Vu Trần và Vu Hạ rong chơi cả ngày, mệt lử lại tự động lăn ra ngủ tại chỗ. Cư nhiên hai đứa lại chẳng mấy nghịch ngợm, ba mẹ được nhờ phần nào.

Chủ nhật hằng tuần, Vu Dịch cùng ba cha con cùng nhau đi chợ thay mẹ, Chu Nhã Đan có thể nhàn hạ đi mua sắm cùng mẹ và bạn bè.

Anh bế hai đứa lên xe đẩy hàng, ân cần hỏi:"Hai cục bột nhỏ của cha, hôm nay các con muốn ăn gì?"

Cặp sinh đôi có khác, hai đứa không hện mà đồng thanh:" Hải sản!"

Không hổ danh con của Vu hiệu trưởng, Vu Dịch vui vẻ đẩy xe đi kiếm tìm nguyên liệu.

Tìm tìm kiếm kiếm cả buổi, khi ba cha con về nhà nắng đã nhuộm đầy đường về.

Vu Dịch tự sắm cho mình vai trò thủ lĩnh ra lệnh cho hai đứa nhỏ lên ba:" Tiểu Hạ, chuẩn bị nước giải khát và đón Vu phu nhân hồi gia! Tiểu Trần dọn dẹp bàn ăn! Thủ lĩnh nấu cơm, Vu phu nhân trở về phải báo cho thủ lĩnh các con rõ chưa?"

Hai đứa nhỏ lí nhí tỏ vẻ nghiêm túc cất chất giọng ngọng lịu của chúng:" Dạ!"

Sau hai tiếng đồng hồ, Vu phu nhân cũng trở về nhà, Tiểu Hạ vội vã đỡ lấy mấy túi xách trên tay mẹ, vẻ phấn khích lộ rõ trên gương mặt cô bé nhỏ, cô bé vội chỉ tay về phía cốc nước trên bàn:" Mẹ ơi! Nước nước!"

Từ trong bếp, Tiểu Trần lon ton chạy tới ôm lấy chân mẹ:" Mẹ về!"

Cô ngồi xuống cạnh hai con, ân cần nói:" Tốt lắm, sao nào? Ba cha con đã chuẩn bị tới đâu rồi? Vắng mẹ có làm được không đây?"

Vu Dịch đẩy cửa phòng bếp, trên tay anh vẫn cầm chiếc muỗng, thân thất tạt dề hồng phấn của vợ. Dường như anh chưa xong việc, từ cửa vọng hỏi:"Em về hả? Tới đây! Phụ anh một tay!"

Anh xoay sở cũng không đến nổi tệt, nhà cửa sạch sẽ thơm mát, bữa trưa chỉ xong xuôi. Chu Nhã Đan:" Hai cục bột nhỏ của mẹ, ăn cơm thôi!"

Hai bé con xếp hàng lần lượt ngồi xuống bàn, tự giác ăn thức ăn của riêng mình chẳng mấy may ba mẹ vui vẻ tán gẫu.

Không phải cô và anh không có những bữa trưa xum vầy như vậy, chỉ là thời gian gấp gáp, hai người họ thường kìm nén đến cuối tuần cùng nhau kể những việc vô thưởng vô phạt mình gặp trong suốt tuần qua, thành ra cả ngày cũng chẳng nói hết chuyện.

Cuộc sống bình dị Chu Nhã Đan hằng mong muốn, nay đã nằm trong tầm với chứ chẳng xa vời như cô từng tưởng tượng.

Ít lâu sau, Hai bé con phải đối mặt với ngày đầu tiên tới trường mầm non. Với tính tự lập từ bé của chúng, cô cũng không quá lo lắng về hai cục bột nhỏ. Dầu vậy, những nỗi lo vô hình mãi quanh quẩn trong tâm trí khiến cả đêm cô thức trắng không tài nào chợp mắt. Chẳng hiểu vì sao anh có thể ngon giấc như vậy? Thoạt đầu, anh còn thức cùng vợ khuyên cô không nên suy nghĩ quá nhiều. Ai ngờ lúc sau đã ngủ không biết trời đất nữa.

Cũng do vậy mà Chu Nhã Đan đánh thức hai bé con từ sớm để chuẩn bị ngày tới trường đầu tiên, có vẻ chỉ mình cô phiền não vì nó bởi không những Vu Dịch, cả Vu Hạ và Vu Trần đều chẳng đặt vấn đề này lên làm quan trọng. Thậm chí, chúng còn ngủ ngon hơn mọi ngày! Thật bực chết mất!

Bữa sáng được chuẩn bị sớm, đó cũng là lí do khi ba cha con tỉnh dậy, chúng đã nguội lạnh. Chu Nhã Đan mãi một hôm nóng thức ăn, chỉnh cả vạt cho chồng, trang phục của con, cô lại trở thành bà nội trợ bận rộn.

Chồng cô rời khỏi nhà lúc đồng hồ điểm bảy giờ đúng cũng là khi hai nhóc tới trường mầm non. Chu Nhã Đan dùng cả ngày chỉ để đưa chúng đi học, dầu tự nhận thức được chúng chỉ đi mầm non, chỉ cần bốn giờ chiều là có thể đón con về nhưng cô vẫn không thể ngừng việc lo âu.

Trường mầm non cùng gần nhà, Tiểu Đan dắt hai con tới trường. Đúng là cha nào con nấy, hai đứa mới lên ba đã chẳng khác gì ông cụ, bà cụ non, hai đứa lên giọng nói với cô: "Mẹ! Lần sau tụi con có thể tự đi, tụi con lớn rồi! Có phải trẻ con nữa đâu!"

Cô chỉ lắc đầu, cãi với hai đứa làm gì cơ chứ?

Cổng trường ở ngay trước mắt, cô đẩy hai con vào trong trường, mãi mong ngóng tới tận khi bóng con khuất khỏi tầm mắt, hóa ra cũng chẳng căng thẳng, khó khăn như cô từng nghĩ.

"Con không sao đâu, chỉ là đi mầm non thôi mà."

Là anh, Vu Dịch ôm bà vai cô cùng hướng mắt nhìn những bước chân của hai đứa trẻ, hóa ra anh đã đi theo ba mẹ con từ đầu chí cuối, anh cũng lo lắng như cô vậy.

Cuộc sống thật lắm điều thú vị, Chu Nhã Đan cô cùng những thăng trầm, khung bậc cảm xúc khác nhau để tới được như ngày hôm nay. Dầu không biết phía trước như thế nào? Có biến cố ra sao? Nhưng không phải rất thú vị sao?

The End.

6/2018 - 2/2019.

(Vĩ thanh đang chờ đón các bạn.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vĩ thanh 1

Do lộn hơi lâu, vĩ thanh thứ hai sẽ rút ngắn thời gian nhất có thể để phục vụ các bạn đọc!

Chẳng mấy khi ba gia đình có cơ hội gặp mặt ăn uống. Thiệu Huy dắt tay một nàng công chúa khả ái, bên cạnh còn đỡ vợ bầu Vô Linh. Một lúc sau nhà Tư Uy cũng tới kéo theo một bé gái được ba cậu nhóc nghịch ngợm bảo vệ như báu vật. Nhà cô do có việc gấp nên tới muộn, lúc cả nhà tới nơi mọi người đã tụ tập đông đủ.

Tư Uy lém lỉnh trêu ghẹo: "Con của đám chúng ta cũng thành đội bóng được rồi phải không? Haha!"

Vô Linh nhanh trí chọc lại: "Lão Tư, rõ ràng là bé gái tính cả bé con trong bụng em là bốn đứa, trong khi cũng có bốn bé trai. Tỉ lệ rõ ràng bằng nhau, em phản đối! Không bình đẳng!"

Chu Nhã Đan chỉ tay về phía bọn trẻ đang vui đùa: "Tôi nghĩ là con gái của bọn mình không dịu dàng như vậy đâu. Bình đẳng mà."

Hóa ra bọn chúng đang nô đùa nghịch ngợm ngoài sân, Vô Linh nhíu mày, kêu: "Tiểu Đan, cậu phản đối!"

"Mấy đứa mau vào rửa tay chân! Chuẩn bị ăn cơm!"

***

Bốn đứa nhóc nhà lão Tư rất ngoan ngoãn ngồi yên cạnh mẹ, về mặt anh ta cũng rất hài lòng, giới thiệu: "Đề tôi giới thiệu, đây là Tiểu Công Chúa nhà

tôi, nhỏ nhắn là vậy nhưng lại là chị cả, tuy ngang ngược nhưng rất đáng yêu! Là con gái rượu của Tư gia, mấy người đừng hòng trêu chọc bảo bối nhà tôi! Ba tên này đừng hỏi tại sao giống nhau như rồng này, vợ tôi sinh ba! Đứa lớn nhất là Tiểu Quái, nhóc tý thứ hai là Tiểu Quý, em út là Tiểu Yêu. Ba đứa nhà tôi nghịch ngợm vô đối, phá bành cái nhà đáng thương của tôi còn dành vợ với tôi! Mấy người đừng thắc mắc tên của chúng sao có thể như vậy, chỉ là biệt danh thôi!"

Tư Uy cũng thật biết tấu hài, cả con cái cũng không tha! Bọn họ có dịp cười như được mùa, cô vội hỏi: "Hình tỳ, chị để tên này làm loạn thật hả? Hấn ta bị chị chiều hư rồi!"

Cốc bia trên tay Tư Hinh bị đập mạnh xuống bàn không thương tiếc, Hinh tỳ thở hắt ra bực tức than: "Chị đây hận không thể giết hấn! Bây giờ nói đổi cũng khó lòng đổi được, chúng đã quen cái biệt danh ấy từ khi nào!"

Tư Uy giật nảy mình, vội ôm bà vai bà xoa dịu nỗi uất ức trong lòng Tư Hinh, anh ta lắng sang chuyện khác: "Tối em đây Vô tiểu tiên!"

Vô Linh cười ôn nhu, về ẩm áp lan tỏa cả bàn nhậu: "Thiệu Noãn ngoan ngoan lại biết điều, em không cần lo lắng nhiều vì con bé được Huy từ chăm sóc chu đáo, bé con trong bụng cũng sắp chào đời, em rất hạnh phúc."

Thiệu Huy bế con trong lòng, tiếp lời Vô Linh: "Anh Vu, đời sống vợ chồng của anh thế nào?"

Vu Định ngẫm nghĩ một hồi, kết quả thốt lên đúng hai từ: "Hoàn hảo."

Không hổ danh là con trai Vu Định, Vu Trấn đỡ lời hộ cha: "Chào mọi người, con tên Vu Trấn, em gái là Vu Hạ! Ba con luôn đi sớm về muộn, mẹ con đã nghỉ việc từ tháng trước ở nhà làm nội trợ. Dù vậy nhưng gia đình con vẫn rất vui vẻ! Ba và mẹ cũng rất mặn nồng!"

Tư Uy xoa đầu bé con, phấn khích: "Quả là con trai Vu Định, rất thông minh!"

***

Chỉ sau vài tiếng, đại gia đình này đã uống không biết bao nhiêu rượu, dường như chỉ còn mình Vô Linh là có mùi men rượu.

Thiệu Huy vì uống đỡ vợ mà cũng ngà ngà say, bắt đầu có biểu hiện nói linh tinh. Tư Uy đã quen với rượu bia, mặt chỉ đỏ lên một chút, trông anh ta tỉnh táo là vậy nhưng thực chất đang chống cự dữ dội với cơn say. Tư Hinh khóc lóc than thân, quay sang chồng liên tục dũa thương lão Tư. Quả là người đàn ông thương vợ số một, bị đánh đau là vậy, anh ta vẫn im lặng không kêu nửa lời, Tư Hinh đánh mệt liền lăn ra ngủ không còn biết trời cao đất dày.

Nhưng có lẽ người bê bối nhất vẫn là Chu Nhã Đan. Chỉ trong nháy mắt, cô đã trèo lên người Vu Định bám chặt như đười ươi, miệng lăm nhấm đủ điều. Lão công của Tiểu Đan lại khác một trời một vực, không có bất cứ dấu hiệu khác thường nào từ Vu Định.

Vu thiếu gia đứng dậy, một tay ôm lấy cô đười ươi nồng nặc mùi rượu, tay còn lại đặt hai đứa nhỏ, nhìn anh chẳng khác nào ông bố bím sữa đáng thương!

"Tôi về trước."

Tư Uy ngà ngà say, anh ta vô thức kêu: "Cô ấy đâu còn bầu bí nữa đâu mà nuông chiều như vậy? Ở lại uống với anh em vài chén nữa nào!"

Vu Định xoay gót, đáp anh ta: "Không còn bầu bí thì không phải vợ tôi sao? Anh ở lại từ từ uống."

Bọn họ cuối cùng được tài xế riêng vớt vớt và nhà Thiệu thiếu đưa về.

Vu Định mở cửa sau để hai đứa nhỏ vào, ngồi xuống ghế lái, cô đười ươi Chu Nhã Đan che khuất tầm nhìn. Cũng đành chịu, cô không chịu xuống thì phải làm sao?

"Vu Định, em muốn thêm một bé con!"

Bà xã thủ thi bên tai anh bằng giọng đầy khiêu gợi, Vu Định vỗ về cô, thì thào to nhỏ: "Hai cục bột còn ở đây, đợi về nhà chúng ta lên giường giải quyết sau."

Không gian tĩnh lặng cả tiếng gió rít cũng rõ, hà tất Tiểu Trấn, Tiểu Hạ chỉ ngồi cách hai bọn họ một khoảng rất gần, hiển nhiên đều nghe rõ mồn một. Bỗng về mặt ngây ngô nhất, hai đứa đồng thanh: "Mẹ! Con muốn em trai!"

Tiểu Đan cười khúc khích, kêu lớn: "Được! Sinh cho hai đứa một nhóc tý!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Vĩ Thanh 2

Vĩ thanh siêu ngắn kể về chuyện đời thường và cuộc sống của gia đình họ Vu khi các con lên lớp một =))))

Xin cảm ơn các bạn độc giả đã theo dõi suốt thời gian qua. Vĩ thanh nhỏ nhỏ tặng độc giả của bộ "Tiểu Đan của giáo sư" xin giành tặng các độc giả thân yêu <3

***

Hai cục bột đã vào lớp một từ lúc nào, cô cũng bước sang tuổi 30, vẫn là người vợ đảm đang chăm lo việc nhà, hiệu trưởng Vu cũng trở thành người già gần 40, một tấm gương của đồng nghiệp trong nhiệm kỳ thứ hai. Thi thoảng vẫn có những cô gái trẻ đẹp tới hỏi han, khéo léo né tránh đường như trở thành thói quen của anh

"Tôi có vợ hai con rồi, thứ lỗi."

Nhiều lúc, anh cũng chẳng hiểu vì sao thời gian lại bỏ quên vợ anh? Phụ nữ ba mươi nhưng lại mang vẻ đẹp tươi trẻ của tuổi đôi mươi. Vu Dịch nghe người ta đồn rằng phụ nữ sau sinh có vẻ đẹp mặn mà nhưng vợ anh lại ngây ngô như vậy? Nhiều lúc anh nghe cô kể rằng: cô bị nhầm thành nữ sinh trung học khi đi mua đồ, vợ yêu của anh cùng bạn xem phim tại rạp, vô tình được cô nhân viên bán vé hỏi: Bạn đủ mười tám chưa ạ? Cũng vì vậy mà chứng minh thư luôn vĩnh dự nằm trong túi Chu Nhã Đan.

Hôm ấy, anh quyết định nghỉ làm hai hôm ở nhà với vợ con, ông bố đi sớm về muộn nay được hôm ngủ nướng tới gần hai giờ chiều. Chu Nhã Đan thương chồng làm việc mệt mỏi nên cũng để anh ngủ hơn nửa ngày, vốn ngủ nhiều không tốt cho sức khỏe, cô vợ nhỏ dùng hết sức bình sinh kéo chân anh kêu: "Boss! Anh mau dậy đi! Bây giờ ăn trưa còn muộn, anh muốn ngủ tới bao giờ?!"

Gió lùa qua chiếc áo ngủ mỏng tanh của anh, Vu Dịch co rúm người. Ngủ không nổi nữa, anh chậm rãi ngồi dậy ôm chầm lấy tiểu tử tông, nhìn cô bằng cặp mắt mơ màng.

"Em đừng giận, không kịp ăn trưa thì chúng ta cùng đi mua đồ ăn tối."

Hai vợ chồng cùng đi chuẩn bị thức ăn, chọn tới chọn lui, tìm tìm kiếm kiếm cuối cùng cũng đẩy áp một giỏ đồ. Không biết có phải ngày lễ hay không, cửa hàng tiện lợi nhỏ ở khu cao cấp bỗng trở nên đông đúc hơn thường ngày, xếp hàng dài như vô tận! Vu Dịch cầm lấy giỏ đồ trong tay cô, ghé bên tai nói nhỏ: "Em sang bên đường có quán kem, chờ anh ở đó, ngồi ngoan đừng chạy lung tung, thanh toán xong sẽ qua đón em."

Cô ngốc ngếch hỏi: "Không phải anh bảo em đang đau họng không được ăn kem sao?"

Nụ cười anh như đóa hải đường nở vào chiều thu, Vu Dịch dịu dàng xoa rối mái tóc đen óng đang rủ trên vai vợ: "Chỉ một que thôi nhé, ngoan."

Nắng đỏ ngang đầu, gió nhẹ đong đưa lọn tóc, váy cũng vì thế mà rung rinh nhẹ nhàng. Que kem trong tay đã gần hết, lâu như vậy anh vẫn chưa bước ra, đông đến vậy sao?

"Em gái xinh đẹp, ngồi đây một mình là đang chờ ai? Bạn trai hả?"

Một đám nam sinh cấp 3 tiến tới phía cô, Chu Nhu Đan im lặng không phản bác. Tên cầm đầu được đà làm tới, cậu ta to gan quảng vai cô thốt lên vài lời tán tỉnh: "Có lẽ bạn trai cho em "leo cây"! Hay để anh đây thay hân ta chăm sóc em."

Chướng tai gai mắt, Tiểu Đan bẻ tay cậu ta kêu một tiếng đau điếng. Tận dụng túi xách đập đánh cậu ta không còn đường lui, miệng bực tức kêu ca: "Tôi đáng tuổi mẹ các cậu đấy! Ngồi đó mà hỗn xược! Bọn trẻ bây giờ cả loạn rồi! Tên nhãi ranh này!"

Mất cậu học sinh đi cùng do dự tiến tới, chút can đảm nhỏ nhoi để cứu đại ca cũng bị cô làm cho vụt tắt: "Đứa nào qua đây thì biết tay!"

Vu Dịch thanh toán xong liền nhanh chóng sai bước sang đường, anh bụm miệng cười, hình ảnh cô vợ nhỏ bé đứng giữa bầy thanh niên cao lớn, không chút e dè, hùng hổ lấy túi xách đập đánh cậu học sinh xấu số, cảnh tượng này đúng là chẳng bao giờ quên được!

Anh giữ cô lại, khẽ xoa dịu: "Tuổi trẻ bồng bột, tha cho cậu ta đi!"

"Lần sau để tôi thấy các cậu bùng tiết đi tán tỉnh con gái nhà lành thì đừng trách tôi vô tình!"

Bọn trẻ tội nghiệp tháo chạy vẫn không quên đồng thanh: "Tuân lệnh Boss!"

Nhà họ Vu thật khiến người ta cười chết! Tiểu Trần thừa hưởng IQ cao của ba còn Tiểu Hạ lại là một cô bé năng động giống mẹ. Dù Tiểu Hạ học không tốt bằng anh trai nhưng rất khéo léo! Hai anh em như bù trừ nhau, tạo nên một sự hài hòa trong gia đình.

Hôm nay Vu Trấn vừa về đã chia sẻ với mẹ rằng: có một bạn nữ nói thích cậu. Theo nguồn tin từ Vu Hạ, bạn nữ ấy tên Triệu Tiểu Tuyết, một cô bé đáng yêu! Tiểu Trấn lập tức từ chối! Không! Cậu ấy là một người kì quái! Cậu ấy nói thích con nhưng lại tặng con xương rồng! Không phải rất kỳ lạ sao!?"

"Ba thích cô bé đó, Xương rồng tuy gai góc, cọc cằn là thế nhưng thực chất bên trong chần chứa tình yêu. Loại tình cảm âm thầm lo lắng, chăm sóc cho đối phương, chung thủy một người duy nhất. Khi tỏ tình, ba cũng đã chinh phục mẹ con bằng xương rồng."

Cô cười mỉm, xương rồng gai góc đã đưa anh tới với cô, đứng người đứng thời điểm.

"Được! Con muốn cưới bạn ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Vĩ thanh 3.1

Nhân ngày thời tiết miền Bắc man mát lên xú, mình gửi tặng các bạn một vĩ thanh nhẹ nhàng nói về diễn biến truyện khi Chu Nhã Đan và Vu Dịch về già qua lời kể của cháu gái Vu Thời Mịch - con gái của Vu Trấn và Triệu Tiểu Tuyết.

***

Xin chào, tôi là Vu Thời Mịch, người ta hay gọi tôi là tiểu thư, nhưng thực chất, bản thân tôi chỉ là con gái của Vu Trấn. Tôi sẽ kể đôi lời về một tháng hè tôi ở nhà ông bà nội!

***

Trên đường về nhà ông bà, trong lúc công chúa của cha (mẹ tôi) đang say giấc nồng,

Cha nói với tôi rằng: "ông là người Bắc Kinh gốc, bà là người Tây An chuyển lên Bắc Kinh sinh sống, mới vài năm trước, ông mua tặng bà một ngôi nhà tọa lạc tại miền quê xa xôi hẻo lánh. Hai người họ quyết định chuyển tới sống tại đó, dù cha và dì Vu Hạ khuyên nhủ hết lời, hai người vẫn muốn ở đây. Nhưng quả thực nơi này rất phù hợp với hai người họ, bởi nơi đó rất yên bình, thỏa mái."

Tôi ngoái nhìn ghé sau, cười tùm trên chọc cha: "Tiểu Tuyết của cha thức dậy rồi kia! Vừa vặn tới nơi, hẹn gặp cha mẹ vào tháng sau!"

Xe lăn bánh, tôi còn nghe loáng thoáng thấy tiếng "măng yêu" của mẹ. Tháng hè khó khăn bắt đầu.

Nơi đây khác xa với những tưởng tượng trong đầu tôi, hiện ra trước mắt là một căn nhà lợp ngói cổ điển nằm lạc lõng giữa cánh đồng hướng dương rực rỡ. Tôi men theo con đường duy nhất dẫn tới nhà ông bà, nó không nhỏ như tôi nghĩ nhưng lại vừa vặn để đẹp một cách li kì. Bốn xung quanh được sơn màu nâu đất, trên cửa sổ đặt những chậu cây cảnh xinh xắn xanh mơn mẫm. Vu Thời Mịch tôi còn ngỡ mình đang lạc vào thế giới cổ tích Andersen bởi vẻ cổ kính hợp hồn người. Sao có thể xuất hiện nơi như thế này giữa thế kỉ 21 hiện đại chứ?!

Tôi đẩy cửa vào, cảnh tượng ấm cúng làm sao! Ông đang phụ bà làm bánh quy. Ông bà dường như không nhận ra sự xuất hiện của tôi, bà lo lắng nói với ông: "Vu Dịch, anh có nghĩ trẻ con bây giờ còn thích bánh quy không?"

Ông đáp lại bằng giọng chắc nịch: "Có chứ! Trẻ con đời nào chả thích bánh quy!"

Bà quay người, muện màng nhận ra tôi đã có mặt ở trong nhà từ bao giờ. Bà nội vội vã đeo găng tay, lấy khay bánh từ lò đưa trước mắt tôi, bà cười ôn nhu: "Tiểu Mịch! Con tới đúng lúc lắm, tôi đây ăn bánh quy nào! Ta làm để chào mừng cháu nhưng còn chưa kịp trang trí, nếu cháu không chê..."

Tôi thực sự chẳng bao giờ có hứng thú với bánh quy, nhưng bản thân cũng không thích nhìn ánh mắt đượm buồn của bà, tôi quyết định đưa chiếc bánh nóng hổi vào miệng. Vô bánh dày giòn tan vui tai cùng chocolate ngọt ngào nóng chảy quyện lại vào nhau một cách hài hòa, ăn xong đọng một vị ngọt lịm nơi cổ họng. Có lẽ đây là chiếc bánh quy ngon nhất từ trước tới nay tôi từng nếm thử.

Nhìn biểu hiện tích cực của tôi, ông cười mãn nguyện nhìn bà như muốn nói: "Anh nói đúng mà!" Bà nở nụ cười ôn nhu, gật đầu một cái.

Hành động dẫu nhỏ nhặt nhưng tôi đã có chút quan ngại về ngày tháng tiếp theo sẽ được ăn "cầu lương" hằng ngày.

***

Ngôi nhà như cách biệt với thế giới, không có bất cứ thiết bị điện tử xuất hiện trong nhà. Dẫu vậy lại không bị nhàm chán bởi tôi nhận ra có nhiều thứ để đùa vui hơn. Tôi bước tới sân sau, xung quanh um tùm cây lá cùng các loài hoa. Phần lớn là hướng dương. Cùng một chiếc ao không vắn đục nằm giữa sân khiến khung cảnh hữu tình như trong thơ ca. Trước cửa còn có một cái ghế dài cùng một chiếc bàn đá nhỏ, ngồi ấy hứng mát ra phương xa, một vẻ

đẹp không bút nào tả siết.

Sáng đầu tiên tôi ở nơi hoang vu này, cùng bà ra vườn hái quả chín, tôi hỏi bà điều bản thân thắc mắc: "Bà ơi, nếu bà hoặc ông bị ốm, cần chữa trị thì phải làm gì giữa nơi hoang vu này?"

Bà cười nhẹ, đặt vào tay tôi trái mận căng mọng mới lấy từ trên cây, bà đáp: "Nơi này không hoang vắng như con nghĩ đâu, cháu gái bé nhỏ của ta. Gần đây còn có một trạm xá, nhưng từ trước tới nay ta và ông ấy chưa từng ghé thăm bởi trong nhà lúc nào cũng có cây thuốc, nên nếu con có bị bệnh trong thời gian ở cùng ta, ta có trách nhiệm chữa trị cho con."

Ông mở cửa, trên tay mang một quả dưa đỏ lớn, vui vẻ gọi tôi và bà vào nhà.

Ăn xong dưa, tôi thấy ông như sức nhớ điều gì, vội vàng đi vào trong phòng riêng. Vài phút sau ông bước tới với một chiếc mũ rộng vành, đôi tay gầy guộc đeo chiếc nhẫn cưới của ông cẩn thận đội chiếc mũ ấy cho bà, thuận miệng dặn dò: "Cưới nhau đã gần bốn mươi lăm năm, em vẫn như xưa, chẳng bao giờ biết tự chăm sóc bản thân."

Bà cười tươi tựa như hoa hướng dương ngoài vườn, có lẽ họ đã chợt quên mất bản thân đã chẳng còn là vợ chồng son, cứ nhiên cứ mùi mẫn như thuở ban đầu cũng thật tốt!

***

Bữa tối tôi cùng ông chuẩn bị, Vu Thời Mịch tôi luôn đưa ra cho mình suy nghĩ chắc nịch: thức ăn bản thân thường thức từ hôm đến đây tới giờ đều do bà tự tay nấu. Nhưng không, tôi đã nhầm lẫn trầm trọng! Tất cả đều là ông làm! Tôi kiên trì hỏi ông lần nữa, lần này thay vì trả lời "phải", ông lại hỏi đáp tôi bằng một đoạn hồi ức tươi đẹp với bà.

Ông kể rằng: có một lần, lúc đó là sinh nhật cha tôi và dì Hạ tròn năm tuổi, chỉ vì muốn tự làm bánh kem mà bà suýt chút nữa đã đốt cả phòng bếp. Từ đó chỉ ngoài những món ông duyệt sẵn từ trước, bà không được thử nấu gì mới bởi nó còn liên quan tới tính mạng của cả nhà. Do chuyện này, bà đã giận ông một tuần sau đó.

Tôi cười đến đau cả bụng, may mắn là bà đang vui vẻ cho lũ mèo hoang ăn ngoài vườn nên chẳng biết hai chúng tôi đang trêu chọc bà.

Chợt bên ngoài có tiếng mèo kêu lên hung hãn, tôi còn chưa kịp phản ứng, ông đã nhanh chân chạy tới xem tình hình.

Kết quả bà tôi đùa quá chớn nên bị mèo cào.

Ông vừa trách, vừa kêu tôi lấy hộp sơ cứu. Bà không nói gì, chỉ lẳng lặng đưa mắt dõi theo từng cử chỉ ân cần của ông.

"Bỏ đi, nếu muốn nuôi mèo, anh có thể mua cho em. Đừng chơi với lũ mèo hoang nữa. Ăn cơm thôi."

Tôi chỉ biết thờ dài, cầu lương ăn nhiều quả thực không ngon đâu...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vĩ thanh 3.2

Một buổi khuya trăng thanh gió mát, tôi không kim được mà ngắm những vì tinh tú sáng lấp lánh trên bầu trời đen mực. Sao giăng đầy, tựa như gần ngay trước mắt nhưng lại xa vời vợi.

Bất chợt, phảng trong gió âm thanh dịu dịu của một bản hòa tấu tiếng Pháp. Không thể ngăn nổi bản tính tò mò, tôi chậm chậm bước xuống phòng khách, ngó chuyện.

Thanh âm du dương hóa ra là từ một chiếc máy hát đĩa than cũ của ông ở góc nhà, ông và bà đang khiêu vũ, mặc bà còn hơi lúng túng, hai người họ vẫn vô cùng ăn ý. Ánh trăng sáng rọi vào phòng, khung cảnh huyền ảo tựa cổ tích, trong ấy có hoàng hậu và đấng vua hạnh phúc tới bậc đầu giai lão.

"Em vẫn nhớ, đây chính là bản nhạc "Historia de un amor" anh mở vào đêm tân hôn."

Bà vẫn giữ ánh mắt hồn hậu ấy, ông chỉ đáp lại bằng nụ cười ôn nhu cùng cái gật đầu khe khẽ, họ cứ khiêu vũ tới khi bản nhạc một lần nữa lặp lại, lúc ấy, ông ké bên tai bà, thì thào: "Je t'aime, mon amour."

Bà nhẹ nhàng đáp lại: "Je t'aime."

Dung nhan xinh đẹp của tôi bỗng hóa thành màu cà chua, tôi ước mình chưa từng học tiếng Pháp, bản thân tôi không một lớp phòng bị mà kêu lên một tiếng. May thay, tiếng nhạc khá lớn, dường như không thể nghe thấy tiếng kêu lí nhí đó của tôi.

Người ta nói: sau hôn nhân, tình cảm nguội lạnh dần, khi đó chỉ còn lại tình thân và trách nhiệm. Nhưng nó lại không đúng với hai người họ, họ tìm tới nhau bằng cả trái tim và tấm lòng, như nhập vào một thể, qua hơn bốn mươi năm chung sống, tình cảm vẫn còn đó, không mất đi hay chuyển hóa, chỉ ngày càng mặn nồng, thấm thiết theo một cách khác.

Ông và bà cùng ngồi xuống gọi lại chuyện cũ, bà ngả đầu tựa vào vai ông, cười nói: "Có một lần, em chiến tranh lạnh với anh, chẳng còn nhớ là vì lý do gì, em quyết định bỏ nhà ra đi. Tối hôm đó em đặt một phòng khách sạn ngay gần nhà đánh một giấc tới sáng cho hả giận, ai ngờ lúc tỉnh dậy điện thoại gần 60 cuộc gọi nhỡ từ anh. Em còn nhớ lúc anh gọi em lần nữa, em bắt máy, anh bình tĩnh hỏi em ở đâu, sau đó lập tức tới tìm em, ôm em vào lòng và nói đừng bao giờ rời xa anh nữa. Thực ra em cũng thương anh đó, nên mới đồng ý theo em về nhà chứ lúc ấy em vẫn còn chưa hả giận."

Mây đẹp của ông xô vào nhau, tựa như ông khẽ thờ dài, nào nề thoát ra từng câu chữ: "Hôm đó... trời tuyết rơi, khi vừa cãi nhau xong em lập tức cầm vali rời khỏi nhà. Anh còn thấy căn phòng trống rỗng, bóng tối bao trùm lấy anh. Lúc anh chạy khỏi phòng, em đã chẳng còn đứng đó nữa. Cả đêm ấy, anh tìm em, càng gọi em càng không bắt máy, anh hoảng loạn chút nữa gây tai nạn, đến cuộc thứ 59, em bắt máy, em không hiểu được lúc ấy anh vui mừng thế nào đâu. Anh giả như bình tĩnh hỏi em, lúc ấy, anh mới nhận ra em thực sự quan trọng hơn anh đã từng nghĩ. Không còn đơn thuần là anh yêu em, mà là anh cần em."

Bà xúc động lau khóe mi, tôi cảm thấy đến đây là đủ rồi, lặng lẽ đi lên phòng. Trước nay tôi nghĩ, tình yêu vĩnh cửu chưa từng tồn tại, bởi lẽ cuộc sống xô bồ, quá nhiều trắc trở, đau khổ mà chính hôn nhân đem lại, khó lòng vượt được cám dỗ của cuộc đời, khó mà nhẫn nhịn, chịu đựng để giữ gìn hạnh phúc gia đình. Chỉ còn bước đường cùng: hôn nhân tan vỡ. Cho tới khi tôi thực sự nghe được chuyện tình của ông bà, chúng như một giấc mộng, đẹp để không hồi kết, hạnh phúc đến nỗi khiến người ta ghen tị, cho tôi thấy được một minh chứng cho tình yêu đầu bạc răng long mà trước đây tôi chưa từng tin tưởng.

***

Bà hôm nay làm một chiếc bánh táo, quả thực bánh bà làm là vô đối! Bà và tôi vừa ăn chiếc bánh vừa trò chuyện, bà thuận miệng kể cho tôi: "Để ta kể cho con về chuyện tình của cha con với Tiểu Tuyết nhé!"

Bà giữ tâm thế hùng hồn, đóng vai người dẫn chuyện: "Tiểu Tuyết là thanh mai trúc mã của A Trăn, con biết không? Từ khi đi mẫu giáo, Tiểu Tuyết đã tặng A Trăn một cây sừng rồng tỏ tình! Được nghe Tiểu Hạ kể về đứa trẻ đó, ta rất thích nên đã đã ngấm ngấm nhận thông gia với mẹ Tiểu Tuyết! Cứ thế hai đứa lớn cùng nhau, Tiểu Tuyết luôn một mực theo đuổi, A Trăn ngốc nghếch nhà ta luôn tỏ ra lạnh lùng với con bé. Lên đại học, khi hai đứa chúng nó xem chút nữa thành đôi thì A Trăn vô tình bị chính lựa chọn làm học sinh trao đổi cắt đoạn, nó sang Úc hai năm. Khi trở về, cũng đúng vào hôm Tiểu Tuyết chuẩn bị lễ thành hôn! Ta còn tưởng đã hết hy vọng, ai ngờ nó tới cướp đầu ngay trên lễ đường, chỉ vài tháng sau mau chóng cưới con bé về! Đó là lựa chọn đúng đắn nhất cuộc đời nó."

Hóa ra câu chuyện của baba và mama lại li kì như vậy, tôi chú ý tới mức ăn gần hết chiếc bánh táo, kết quả tối hôm ấy chẳng ăn nổi gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vĩ thanh 3.3 (end)

Tối hôm nay muốn nhân dịp này pr luôn sản phẩm mới của mình! Mong các cậu yêu thích truyện của tớ ghé qua acc tớ và ủng hộ tớ trong những dự án tới nhé! Dạ tạ dạ tạ~

Vừa đảo mắt đã tới ngày cuối cùng của mùa hè, tôi sắp phải rời xa khoảng trời này, trong lòng tôi có chút mất mát, tôi sắp không được nghe chuyện xưa bà kể, ăn những quả ngọt ông tự tay hái ngoài vườn nữa. Nửa ngày hôm ấy tôi đắm chìm trong sự tiếc nuối mơ màng.

Sáng hôm ấy, tôi có tình thức giấc sớm hơn mọi khi một chút, tôi rón rén chạy ra vườn, ngả người bên chiếc ghế mây, hướng mắt ngắm nhìn mặt trời đỏ ối từ từ ló rạng sau dãy núi phủ sơn khê.

Trong lúc tôi chăm chú ghi nhớ khung cảnh khu vườn thơ mộng vô vàn kỉ niệm trước mắt, bà đã thức giấc từ bao giờ, chậm chậm tiếng tới ngồi bên cạnh tôi. Tôi lặng lẽ nhìn bà, ánh mắt tĩnh lặng như chẳng thứ gì có thể khiến bà giao động, bà vẫn luôn như vậy, nhìn tất cả mọi thứ bằng cách đẹp đẽ nhất, hiền hòa nhất, có lẽ trong quá khứ những điều bà phải trải qua còn nhiều hơn thế. Tôi và bà ngồi với nhau tới khắc tia sáng đầu tiên đặt chân lên thềm cỏ bên sân nhà. Không gian dường như bừng tỉnh, bà lúc ấy với nhẹ nhàng nắm tay tôi, nói: "Sao vậy? Không nhớ xa nơi này sao?"

Tôi ngớ ngàng vài giây, bà vẫn nhẫn nại đợi câu trả lời, tôi cười nhẹ, nhàn nhạt đáp: "Nơi này quá đẹp, giống như câu chuyện của bà vậy. Khiến người ta cứ mãi chìm trong khung cảnh ấy, chẳng muốn xa rời."

Tôi nghiêng đầu, chỉ thấy một vệt thanh bình trong đôi mắt ấy, bà vẫn giữ chất giọng trầm thấp: "Không cuộc vui nào không tàn cả, sau này khi con trưởng thành, tìm được bến đỗ của cuộc đời mình, tự bản thân con sẽ thấy có những thứ còn hoàn mỹ hơn ngôi nhà nhỏ này rất nhiều. Con còn trẻ, tới lúc đi thì phải đi thôi."

Tôi lắng nghe những lời bà nói, âm thầm chôn chúng sâu vào trong tim. Ánh dương đã sáng ngời, ngày cũ đã kết thúc, thế là chính thức bước sang giây phút từ biệt, giây phút chẳng ai mong muốn bao giờ.

***

Khi tôi và bà vào trong nhà, ông đang loay hoay làm bữa sáng, dưới chân ông là con mèo nhỏ bà đã curu mang, bà nở nụ cười, tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc được kín đáo giấu trong một cử chỉ nhỏ nhỏ. Tôi kéo ghế ngồi xuống bên bà, chỉ một lúc sau, ông bung ra một bữa sáng thịnh soạn hơn hẳn ngày,

Ông cúi xuống đồ đầy bát ăn của con mèo nhỏ, sau đó mới ngồi xuống, vui vẻ nói: "Hôm nay là ngày cuối cùng tôn nữ nhà ta ở đây, ta quyết định làm bữa sáng chu đáo hơn một chút!"

Bà trêu chọc ông, nghiêng đầu cảm thán với tôi: "Con yên tâm về độ chính chu của ông con, từ ngày gả cho ông ấy tới nay, chưa từng có bữa sáng đầy đủ thế này."

Ông nhanh chóng đáp bảo hộ thân mình: "Nếu em muốn, ngày nào cũng sẽ làm cho em."

Tôi bật cười, cảm giác này thật giống với papa và mama, cảm giác ấm cúng tới vô cùng, chỉ tiếc, papa rất ít khi về nhà sớm, khung cảnh ấy đã sớm đi vào hồi ức.

Ông như chợt nhớ ra điều gì, đặt cốc trà xuống, ông nói: "Lát nữa Vu Trần và Vu Hạ có ghé qua tới tối, thăm chúng ta tiện cùng đón Tiểu Mịch về."

Bà đặt bát đĩa vào bệ rửa, nghe xong gật đầu, bà xắn tay áo chuẩn bị cho bữa trưa thật phong phú!

Ông vội vội vàng vàng ngăn chặn ý nghĩ lương thiện của bà, chỉ sợ cái bếp của ông chẳng được yên ổn khi vào tay bà, cả bà lẫn tôi bị cầm tù vào trong bếp cho tới khi dùng bữa.

***

Không lâu sau, hai chiếc xe chậm chạp lăn bánh về phía căn nhà nhỏ. Người tới đầu tiên là vợ chồng dì Hạ, chú Tạ Lâm vẫn luôn là một cây đèn mặt liệt hận không thể 24 giờ bám riết lấy bà bầu nhà mình, ngay sau còn có một cậu bé biệt danh đáng yêu là Gấu Con, là một phiên bản mini của chú Lâm, mặt đơ một cục, lạnh lùng khó gần, đặc biệt vô cùng quần mẹ.

Chiếc xe đằng sau chính là đôi vợ chồng già ân ái suốt ngày nhà tôi đang tay trong tay bước vào, quên cả sự xuất hiện của đứa con ruột là tôi đây. Cuộc sống ăn cầu lương chẳng bao giờ ngừng đeo bám tôi!

Dì Hạ và mama Tiểu Tuyết nhà tôi đứng nghĩa đôi bạn thân cùng tiến, mama tôi cũng có công lớn khi giới thiệu chú Lâm mặt liệt cho dì. Hai người họ chính thức về một nhà cũng là ngày tôi được hạ sinh.

Nhà tôi không có khái niệm trọng nam khinh nữ mà đặc biệt tôn sùng chủ nghĩa đặt vợ lên đầu trường sinh bất lão, mặt tên đàn ông kể cả cậu bé Gấu Con cũng nghiêm chỉnh đeo tạp dề trực tiếp xông trận.

Mama Tiểu Tuyết vô cùng thích trẻ con, vì thế khi nhìn thấy cái bụng lớn dần của dì Hạ, mama còn hưng phấn hơn bà nội, xoa xoa mãi chẳng ngừng. Dì Hạ cười trừ than: "Chị dâu nhà tôi, nếu cậu thích như thế thì nói với ông chồng nhà cậu đi! Đừng mãi xoa bụng tôi như thế!"

Mama mặt đỏ bừng, chẳng giấu nổi nỗi thẹn thùng: "Anh ấy bận lắm."

Dì Hạ trêu chọc: "Không phải đợt trước hai người một phát 'trúng thưởng' luôn sao!"

Tôi sặc miếng táo trong miệng, quên mất sự xuất hiện của trẻ nhỏ như tôi sao?! Sao có thể nói tự nhiên đến vô si như thế được chứ?"

Bữa cơm cuối cùng cũng tốt đẹp diễn ra, chuyện đến rồi cũng phải đến, tôi trong niềm tiếc nuối tạm biệt hai người họ, một mùa hè nhẹ nhàng như truyện cổ tích ở một nơi tựa hồ một giấc mộng, tại đó có thứ tình yêu gọi là mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Đan Của Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.